

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6406203450
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6406203450.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu JUDr. Martiny Holecovej a JUDr. Ľubice Mojžišovej v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX/XX, XXX XX C. D., zast. Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., so sídlom Račí potok 2385/3, 040 01 Košice – mestská časť Sever, IČO: 53 769 589 proti žalovanému Stavebné bytové družstvo, so sídlom Pod Donátom 3, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 00 176 192, zast. JUDr. Lenka Balážiová, advokátka, so sídlom Bystrická 101, 966 81 Žarnovica o zaplatenie 1.138.750,58 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12Cb/37/2006-843 zo dňa 6. septembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12Cb/37/2006-843 zo dňa 6. septembra 2024 potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd o nároku žalobcu rozhodol prvýkrát rozsudkom sp. zn. 12Cb/37/2006-200 zo dňa 13.12.2008, ktorým bola žaloba zamietnutá. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením sp. zn. 43Cob/62/2019 zo dňa 18.07.2019 tento rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho procesného postupu okresného súdu.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca v priebehu konania poukazoval na protiprávne konanie žalovaného, ktoré vyplýva z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 8Cb/168/1999 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/175/2005. Žalobca tvrdil, že jeho podnikateľský zámer bol postavený na predmetných zmluvách o dielo, na ich plnení a dodržiavaní. Bol to žalovaný, ktorý sa pričínil o zrušenie platnosti povolenia na prevádzku televíznych káblových rozvodov (ďalej aj „TKR“), ktoré bolo platné do 31.05.2005 za splnenia technických podmienok. Žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce z týchto zmlúv, zabránil žalobcovi vykonávať práva z nich a do budúcnosti vylúčil žalobcu z poskytovania služieb s tým, že v čase platnosti zmlúv o dielo uzavretých medzi stranami sporu uzavrel žalovaný nové zmluvy s inými spoločnosťami, ktoré uvedené služby vykonávajú. Aj po zrušení povolenia na prevádzku TKR mal záujem žalobca o obnovenie tejto činnosti, avšak žalovaný oznámením pre stavebný úrad dňa 16.03.1998 spôsobil zrušenie predtým vydaného rozhodnutia, čím došlo k znemožneniu žalobcovi vykonať plánovanú rekonštrukciu TV rozvodu. V skončenom konaní pod sp. zn. 8Cb/387/1996 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj „KS BB“) sp. zn. 40Cob/79/1997, právoplatné dňa 11.12.21997, bolo určené, že odstúpenie žalovaného od zmlúv zo dňa 20.09.1995 je neplatné. Po právoplatnosti uvedeného rozhodnutia žalobca vyzval žalovaného na udelenie súhlasu, aby v lokalitách Žarnovica, Nová Baňa a Banská Štiavnica začal s výkonom montáže nového TV rozvodu, pričom

žalovaný listom zo dňa 07.01.1999 súhlas neudelil. Vo vzťahu k vyčísleniu náhrady škody v sume 10 miliónov Sk ako straty hodnoty podniku z dôvodu zmarenia činnosti žalovaným poukazoval žalobca na skutočnosť, že v zmysle predmetných zmlúv o dielo malo byť plnené do 31.05.2005, resp. 31.12.2005, a pokiaľ by žalovaný nepristúpil k faktickému znemožneniu výkonu činností podľa zmlúv o dielo a nezmaril by činnosť žalobcu, nedošlo by k zániku podnikateľskej činnosti žalobcu, pričom spodná hranica hodnoty podniku žalobcu v roku 2004 podľa Znaleckého posudku č. 47/2004 bola 10 - 15 miliónov Sk a protiprávnym konaním žalovaného došlo k zániku, t.j. totálnemu útlmu a znehodnoteniu podniku žalobcu, čím mu vznikla uvedená škoda. Ušlý zisk vyčíslil žalobcu vo výške 14.306.000,-Sk (806.811,39,-Eur) za 15 rokov v období rokov 2006-2020, počas ktorých by žalobca pokračoval v podnikaní v predmetnej činnosti, pokiaľ by nebolo nezákonného konania žalovaného, keďže prevádzkovanie TKR funguje v predmetných lokalitách dodnes, ale na základe činnosti iných subjektov. Zmluvy o dielo boli uzavreté v roku 1995 a v zmysle Dodatku zo dňa 01.06.1995 (ďalej aj „Dodatok“) boli uzavreté na 10 rokov. Po tomto termíne podľa zmlúv a Dodatku mal žalobca nadobudnúť právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom. Skutočnou vôľou strán teda bolo zabezpečiť prevádzku TV satelitného a terestrického systému a rozvodu TV signálu prostredníctvom žalobcu ako zhotoviteľa aj po uplynutí doby platnosti zmlúv o dielo. Telekomunikačný úrad povolením č. VPT-1/2001 zmenil podmienky prevádzkovania TKR a týmto rozhodnutím stratili platnosť predchádzajúce individuálne povolenia na prevádzku. Týmto rozhodnutím Telekomunikačný úrad (ďalej aj „TÚ“) povolil prevádzku všetkých TV rozvodov od roku 2001 na neobmedzenú dobu. Ak by v čase uzatvárania zmlúv o dielo platili iné podmienky, so žalovaným by boli uzavreté zmluvy na neurčitý čas. Žalobca teda tvrdil, že pokiaľ by žalovaný neporušil svoje povinnosti a nebránil žalobcovi vo výkone dohodnutých činností, k vzniku škody by nedošlo.

3. Vo vzťahu k obrane žalovaného poukazoval žalobca na skutočnosť, že v lokalite Žarnovica k platnému odpredaju TKR kúpnu zmluvu zo dňa 15.10.1997 nedošlo, keďže žalovaný odpredával aj tie rozvody, ktoré boli v spoluvlastníctve aj tretej osoby a následne súdy právoplatne určili, že uvedená kúpna zmluva je neplatná. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že od uvedených zmlúv o dielo odstúpil v apríli 2002 z dôvodu zmarenia účelu zmlúv (rozhodnutie TÚ o zrušení predtým vydaných individuálnych povolení), tento účel zmaril sám žalovaný neplnením zmluvných povinností, čo bolo preukázané v právoplatných rozhodnutiach súdov. Žalovanému preto stále trvá povinnosť na plnenie záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o dielo.

4. Vo vzťahu k nároku na náhradu ušlého zisku žalobca poukazoval na to, že nie je podstatné, aký účtovný zisk by dosahoval v roku 2006, ale podstatná je suma zmarených tržieb. Výpočet žalobcom uplatnenej sumy vyplýva zo Znaleckého posudku z roku 2004 a poukazoval na § 381 ObZ o abstraktnom ušlom zisku. Vôľou zmluvných strán bolo zabezpečenie nepretržitej prevádzky všetkých televíznych rozvodov na dobu neurčitú, ako zneli aj pôvodne hospodárske zmluvy. Pokiaľ zmluvy o dielo upravovali určitú dobu ich platnosti, týkalo sa to iba rozsahu právneho stavu a predmetu zmlúv a podmienok zabezpečenia prevádzky do roku 2005. Žalobca mal po 31.05.2005, resp. 31.12.2005, nadobudnúť právo prevádzkovateľa existujúceho alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva žalobcom prezentovaný vývoj právnych vzťahov so žalobcom od roku 1990 na základe Hospodárskych zmlúv za účelom zabezpečenia servisu a prevádzky rozvodov. Na týchto rozvodoch, ktoré boli vybudované žalobcom, boli zúčastnení aj iní účastníci okrem žalovaného, ktorí tvorili zhruba 40 % účastníkov. Na základe pôvodných Hospodárskych zmlúv žalobca fakturoval servisné služby za všetkých účastníkov žalovanému a ten ich následne prefakturovával ostatným účastníkom alikvotne podľa počtu pripojených bytov. V roku 1994 žalovaný vyzval žalobcu na uzavretie nových zmlúv, v ktorých budú zahrnuté len byty žalovaného, pričom cieľom bolo zabezpečiť prevádzku a servis TV systému na sídliskách v Žarnovici, Novej Bani a Banskej Štiavnici trvale bez prerušenia na neobmedzenú dobu. Na základe podmienok nastavených Telekomunikačným úradom bola dohoda medzi stranami taká, že zabezpečenie prevádzky TKR sa bude týkať obdobia, ktoré určí Telekomunikačný úrad ako tzv. technickú a právnu životnosť, cca 10 rokov podľa vyjadrení zamestnancov TÚ. Dohoda medzi stranami sporu bola taká, že ku koncu tejto doby sa zmení vlastníctvo a vlastníkom TV rozvodov sa po skončení „právnej životnosti“, t.j. odhadom v roku 2005, stane žalobca. Žalobca mal preto počas týchto 10 rokov, z dôvodu zabezpečenia technickej úrovne, vykonávať technické úpravy s výkonom povinností prevádzkovateľa na základe splnomocnenia na výkon tejto činnosti, ktoré bolo udelené žalovaným. Bolo dohodnuté, že zostatková cena zariadenia v roku 2005 v pôvodnej zostave z roku 1991, resp. 1995, bude nulová, vzhľadom na požiadavky

modernizácie rozvodov. Tieto rozvody mali byť následne prevedené žalobcovi za 1,- Sk, preto bolo v zmluvách dohodnuté, že po roku 2005 vlastníkom TV rozvodov bude žalobca. Po zmene vedenia na strane žalovaného došlo k neplatnému odstúpeniu od zmlúv zo dňa 20.09.1995. Žalobca poukazoval na násilné zmocnenie sa jednotlivých TV rozvodov v auguste 1996 zo strany žalovaného. Na lokalitách dohodnutých medzi stranami sporu bola aj ďalej vykonávaná prevádzka TKR inými subjektami, napriek platným zmluvám uzavretých so žalobcom. Uvedené rozvody sú funkčné dodnes. Zrušenie povolení na prevádzku TKR spôsobil žalovaný svojou nezákonnou činnosťou, ako aj nečinnosťou, neplnením zmluvných povinností podľa zmlúv o dielo a marením činností žalobcu.

6. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný sú podrobne uviedol vyjadrenia žalobcu na pojednávaníach, z ktorých vyplýva, že prevzatím TKR do vlastníctva žalobcu by sa zvýšila hodnota jeho podniku. Uplatnená škoda predstavuje skutočnú škodu, a to hodnotu podniku a ušlý zisk za obdobie rokov 2006 – 2020. Žalobca ukončil podnikateľskú činnosť dňa 30.11.2015. Podľa žalobcu nie je možné hovoriť o konkrétnom momente, ktorý spôsobil vznik škody, ale o súhrn činností alebo nečinností a protiprávneho konania, ktorým maril snahu žalobcu o plnenie si svojich povinností. Žalobca ukončil fakticky činnosť po doručení druhého odstúpenia od zmlúv z roku 2002, ktoré považuje žalobca za neplatné. Na tvrdenia žalovaného, či žalobca mohol očakávať vykonávanie podnikateľskej činnosti aj v období 15 rokov a dosahovanie ním uplatneného zisku, poukazoval žalobca na spoločnosť ANTIK Telecom, ktorá kontinuálne dosahuje zvýšené tržby, ako aj zisky. V priebehu konania žalobca tvrdil, že výkon zmluvných povinností mu bol zmarený žalovaným už v roku 1998 a keďže na predmetných rozvodoch boli pripojení aj iní účastníci, ktorí mali so žalobcom uzavreté zmluvy, plnenie ani v prospech týchto osôb nebolo možné z dôvodu porušenia povinností žalovaným. Žalobca nikdy nevystupoval v pozícii prevádzkovateľa káblových rozvodov, ktorým bol žalovaný. Žalobca mal postavenie servisnej spoločnosti. Vo vzťahu k podmienkam uzavretia zmlúv o dielo poukazoval žalobca na to, že na základe vzájomnej dohody bolo určené, že žalobca ako zhotoviteľ splní podmienky stanovené Telekomunikačným úradom na vlastné náklady a od žalovaného nebude požadovať nič, okrem inkasovania úhrad za využívanie služieb od jednotlivých účastníkov, ktorých združoval žalovaný. Výsledkom takéhoto jednaní boli uvedené 3 zmluvy o dielo. Aj pred uplynutím trvania zmlúv určených na 10 rokov mal žalobca vykonávať úpravy a inovácie rozvodov a po roku 2005 sa vlastníkom mal stať žalobca. V auguste 1996 bol medzi stranami sporu uzavretý ďalší dodatok k zmluve o dielo, podľa ktorého mal žalobca ako prevádzkovateľ zabezpečiť, aby po termíne povolenej prevádzky bol inovovaný, resp. prebudovaný systém a aby pokračovala dodávka signálu bez prerušenia viac ako 24 hodín. Dňa 15.07.1996 žalobca udelil žalovanému plnomocnenstvo, aby vo vzťahu ku tretím osobám zastupoval žalovaného ako prevádzkovateľ. Podmienky následne stanovené v rozhodnutí Telekomunikačného úradu neboli splnené z dôvodu zmarenia súčinnosti a nedoručenia tohto rozhodnutia zo strany žalovaného žalobcovi. Do roku 2005 si žalobca uplatnil jednotlivými žalobami ušlý zisk, ktorý by bol dosiahol, ak by žalobca zmluvy riadne plnil, v čom mu však žalobca zabránil. V tomto konaní si žalobca uplatňuje ďalší ušlý zisk s tým, že jeho podnikateľský zámer bol taký, že jeho činnosť, vyplývajúca zo zmlúv týkajúca sa TKR, bude pokračovať až do roku 2020, keď ich bude prevádzkovať žalobca už ako prevádzkovateľ a vlastník. Žalobca si ako podnikateľ celý aktívny život naprojektoval ekonomicky, materiálne a personálne, čo bude s rozvodmi robiť. Spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k TKR mal byť napr. vo forme kúpnej zmluvy a cena mala byť v zostatkovej hodnote, v akom sa nachádzali v roku 1995. Predmetné televízne káblové rozvody boli v spoluvlastníctve vo všetkých lokalitách Žarnovica, Nová Baňa, ako aj Banská Štiavnica. Náklady potrebné na vybudovanie alebo inovovanie existujúceho TKR neboli výslovne zohľadnené pri výpočte výšky škody. Predpokladaný zisk by bol v percentuálnom vyjadrení rovnaký ako ten, ku ktorému dospel znalecký posudok č. 47/2004. Po uzavretí zmlúv medzi stranami sporu boli predmetné káblové rozvody odovzdané firme MLOK z Levíc, ktorá ich doposiaľ prevádzkuje.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Tvrdil, že protiprávnym konaním v príčinnej súvislosti s ktorým mohla žalobcovi vzniknúť škoda, nie je odstúpenie žalovaného od zmlúv o dielo zo dňa 22.04.2022, ale úkon žalovaného, ktorým fakticky žalobcovi znemožnil plnenie z predmetných zmlúv o dielo pred ich platným ukončením, a to fyzickým zabránením vykonávania práv a povinností zo zmlúv o dielo a uzatvorením nových zmlúv s inými spoločnosťami, ktoré tieto služby namiesto žalobcu poskytujú. Činnosť žalobcu bola ukončená prevzatím televíznych káblových rozvodov žalovaným, a to v Žarnovici v auguste 1998, v Novej Bani na ulici Štúrovej dňa 28.08.1996, v Novej Bani na ulici Školskej dňa 27.02.1998 a v Banskej Štiavnici dňa 22.08.1996. Od septembra 1998 preto žalobca už nemal prístup k žiadnym rozvodom, v žiadnej lokalite. Žalovaný

preto uplatnil námietku premlčania uplatneného nároku. Potvrdil, že žalobca vykonával zabezpečenie prevádzky TV satelitného a terestrického prijímacieho systému v lokalite Žarnovica, Nová Baňa a Banská Štiavnica na základe Hospodárskych zmlúv od roku 1991 na dobu neurčitú. Žalobcovi bol preto známy stav rozvodov, ktoré sa zaviazal na základe nových zmlúv o dielo prevádzkovať. Žalobca mal na vlastné náklady vykonať rekonštrukciu vtedajších rozvodov podľa technických podmienok vydaných TÚ, pričom žalobca poznal aj obsah rozhodnutia TÚ o povolení na prevádzku rozvodov pred uplynutím termínov na splnenie technických podmienok, o čom svedčí list žalobcu zo dňa 21.08.1995, v ktorom žalobca citoval aj deň vydania jednotlivých povolení. Žalobca vykonával dohodnutú činnosť aj po odstúpení žalovaného od zmlúv zo dňa 20.09.1995, ktoré bolo následne právoplatne vyhlásené súdmi za neplatné. Poukazoval na zrušenie povolenia na prevádzku televíznych káblových rozvodov pre lokalitu Žarnovica rozhodnutím Telekomunikačného úradu zo dňa 10.03.1997, na základe čoho bola následne uzavretá kúpna zmluva, ktorou bol TKR prevezený žalobcovi, ktorá zmluva bola následne súdmi určená za neplatnú rozsudkom OS Žiar nad Hronom sp. zn. 12C/249/1999 zo dňa 16.03.2001 v spojení s rozsudkom KS BB sp. zn. 43Cob/200/2001 zo dňa 01.02.2002, okrem iného aj z dôvodu, že predmet televíznych káblových rozvodov je vo vlastníctve viacerých osôb. Žalobca si neplnil svoje povinnosti pri TKR v lokalite Žarnovica a ani v lokalite Nová Baňa. Na základe rozhodnutia Telekomunikačného úradu boli stanovené podmienky s termínom ich splnenia do 31.10.1996. Pretože žalobca nepristúpil na zmenu zmluvy o dielo, požadovanú vlastníckmi a nájomcami bytov na ulici Štúrova v Novej Bani, žalovaný ho vyzval, aby do dňa 28.08.1996 odovzdal TKR na ulicu Štúrova v Novej Bani a týmto dňom došlo k protokolárnemu odovzdaniu na tejto ulici. Telekomunikačný úrad dňa 15.04.1997 zistil, že neboli splnené podmienky ani na prevádzku TKR v lokalite Nová Baňa ulica Školská, na základe čoho bolo povolenie na prevádzku v tejto lokalite zrušené rozhodnutím zo dňa 14.05.1997. Dňa 26.05.1998 uzavrel žalovaný s firmou MLOK Levice dve kúpne zmluvy na odpredaj TKR v Novej Bani na ulici Štúrova a Školská a v ten istý deň boli uzavreté s týmto subjektom aj zmluva o dodávke a prevádzke TV a SAT programov. Aj v lokalite Banská Štiavnica pre nespokojnosť so službami žalobcu bolo urobené výberové konanie dňa 27.06.1996 za účasti predsedov domových samospráv, v ktorom bol vybraný nový dodávateľ a žalobca bol vyzvaný dňa 01.08.1996 odovzdať rozvody. Dňa 22.08.1996 žalovaný oznámil žalobcovi prevzatie TV SAT systému v Banskej Štiavnici a 05.01.1998 uzavrel s firmou Vladimír Brnák – Telesat, Banská Štiavnica zmluvu o zabezpečení TV a SAT rozvodov na sídlisku Drieňová v Banskej Štiavnici. Podľa žalovaného žalobca mal na svoje náklady inovovať celé TKR vo všetkých lokalitách bez finančného vkladu a bol to žalobca, ktorý mal udržiavať TKR v prevádzkyschopnom stave a ešte pred ukončením ich životnosti vykonať podľa podmienok stanovených Telekomunikačným úradom z roku 1995 inovácie tak, aby aj po roku 2005 pokračovala prevádzka TKR s tým, že žalobca by bol samostatným prevádzkovateľom, ako aj vlastníkom nových rozvodov. Žalobca si však svoje povinnosti nespĺnil.

8. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný namietal Znalecký posudok spoločnosti CORPORA, a.s., nesúhlasil s výpočtom ziskovosti podľa tohto posudku a odkazoval na svoju argumentáciu v inom konaní pod sp. zn. 8Cb/359/2000. Poukazoval na to, že dňa 22.04.2002 odstúpil od všetkých zmlúv o dielo z dôvodu zmarenia účelu zmlúv o dielo, a to pre zrušenie povolení na prevádzku TKR pre všetky tri lokality, a to predčasne v roku 1997, hoci boli vydané s dobou platnosti do roku 2005. K zrušeniu povolení došlo v dôsledku neplnenia povinností žalobcu podľa zmlúv o dielo. Podľa žalovaného je odstúpenie zo dňa 22.04.2002 neplatné, ale z dôvodu, že zmluvy zanikli iným spôsobom pred týmto odstúpením, pretože zmluvy boli uzavreté na dobu určitú, do termínu povolenia prevádzky rozvodov v roku 1995 TÚ a pokiaľ tieto povolenia stratili platnosť ich zrušením, dňom ich zrušenia podľa vôle zmluvných strán došlo aj k zániku zmluvy.

9. Žalovaný v priebehu konania namietal, že hodnota podniku žalobcu nie je preukázaná Znaleckým posudkom č. 47/2004 a ani iným dôkazom, keďže Znalecký posudok určil hodnotu hrubým odhadom. V odhade nebola čiastočne zohľadnená ani zmluvná povinnosť žalobcu prebudovať a inovovať rozvody, t.j. neboli zohľadnené náklady na ich vybudovanie. Potreba vynaloženia týchto nákladov nebola zohľadnená ani pri určení hodnoty podniku v roku 1995 Znaleckým posudkom spoločnosti CORPORA, a.s., pretože pri stanovení hodnoty podniku sa vychádzalo z údajov z roku 1995 a z nákladovosti v tomto roku, kedy k inovácii rozvodov nedošlo. Inovácie pritom mali byť vykonané výlučne z finančných prostriedkov bez finančných vkladov žalovaného. Poukázal aj na to, že v rokoch 2006 - 2007 vyplatil žalobcovi sumu 278.978,55 Eur a v rokoch 2019 - 2024 sumu 203.376,30 Eur z titulu ušlého zisku do roku 2005, t.j. viac než žalobcom nárokovávaná hodnota podniku. Vo vyplatennom zisku neboli zohľadnené náklady na splnenie povinností žalobcu podľa zmlúv o dielo na prebudovanie a inováciu rozvodov, a teda

bolo mu vyplatené viac, ako bolo možné dosiahnuť zisk po odpočítaní investícií. K uplatnenému ušlému zisku za obdobie 15 rokov od roku 2006 do roku 2020 žalovaný namietal, že sa jedná len o hypotézu žalobcu, že by jeho zmluvný vzťah pokračoval aj po roku 2005, keďže zmluvy boli jasne uzavreté na dobu určitú. Nárok na náhradu škody pritom do roku 2005 bol žalovaným aj uhradený. Po roku 2005 mal byť žalobca v postavení prevádzkovateľa inovovaných TKR aj s prípadným vlastníckym právom po splnení záväzku inovácie rozvodov, ktorú mal realizovať bez finančných vkladov žalovaného, pričom po splnení tejto podmienky, po roku 2005 TKR už mal byť nový, a teda ani nie v čiastočnom vlastníctve žalovaného. Žalobca si však túto povinnosť nesplnil a jeho zavinením došlo k zániku povolení na prevádzku, a teda sám si môže za to, že v roku 2005 žiadne rozvody nemal, a teda nepodnikal. Vôľou žalovaného nebolo, aby aj po roku 2005 zabezpečoval servis a údržbu TKR žalobca, pretože žiadne TKR žalovaný vo vlastníctve mať nemal. Žalobca nepreukázal hodnotu podniku, ktorú by mal pri predpokladanom chode udalostí, podnikateľský zámer žalovaného nebol dotiahnutý do štádia, kedy by dosiahnutie prospechu z podnikania a hodnotu podniku bolo možné považovať za vysoko pravdepodobnú. Nárok žalobcu po roku 2005 nie je stratou ani konkrétnej ani reálnej ani preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, keďže po tomto roku už neexistuje žiadny záväzok žalovaného byť pripojený na TKR, ktorého prevádzkovateľ mal byť žalobca. To sa týka aj vlastníkov bytov, ktoré od žalovaného odkúpili byty a mohli sa slobodne rozhodnúť, od koho budú TV signál odoberať. Nie je možné preto vychádzať z okolností z roku 1995, najmä v počte pripojených účastníkov, keď nie je preukázaný počet týchto pripojených účastníkov, ktorí by potencionálne mohli byť, pokiaľ by bol prevádzkovateľom rozvodov žalobca. Hodnota podniku žalobcu bola tvorená len jeho tržbami zníženými o prevádzkové náklady a celý ušlý zisk, ktorý by mohol spočívať v hodnote podniku žalobcu v roku 2005, už bol pri priznaní v právoplatne skončených konaniach za obdobie do roku 2005, čím už celá škoda žalobcovi bola uhradená, vrátane škody za zánik jeho podniku. Ak mal žalobca živnosť do roku 2015 a uvádza, že od roku 1998 žiadnu činnosť nevykonával, potom je otázne, prečo v priebehu rokov 1998 - 2005 nedohodol žiaden obchod v rámci svojho predmetu podnikania napriek tomu, že mal finančné prostriedky vyplácané zo strany žalovaného. Podnikanie zahŕňa aj podnikateľské riziko a žalobca sa nemôže spoliehať na jeden obchod alebo mať jedného odberateľa a nemať záujem o podnikanie s inými subjektami. Žalobca sa mohol registrovať, vzhľadom na zmenu legislatívy od 01.07.2000 a vykonávať ďalej činnosť ako prevádzkovateľ, čo však nevyužil. Pokiaľ žalobca poukazoval na spoločnosť ANTIK Telekom, táto budovala nové siete, investovala do nových oblastí, hľadala možnosti presadiť sa v tomto konkurenčnom prostredí na rozdiel od žalobcu. Žalobcovi bola uhradená škoda až do roku 2005, t.j. do roku platnosti zmlúv a žalobca nepreukázal, že po roku 2005 by mal možnosť na cudzích rozvodoch vo svojej činnosti pokračovať a ani to, že by prešli do jeho vlastníctva. Pri žalobcom vyčíslenej škode nie je zohľadnené ani konkurenčné prostredie oproti roku 1995 a žalovaný nemohol byť v takom rozsahu odberateľom služieb od žalobcu, keďže väčšinu bytov, medzitým, kde boli užívatelia káblových služieb, bola týmto užívateľom aj žalovaným odpredaná. Zmluvy o dielo boli uzavreté na dobu určitú a po uplynutí tejto lehoty záväzkový vzťah nemal s kým trvať, pretože žalovaný nebol vlastníkom väčšiny bytov, nemal dôvod so žalobcom v zmluvnom vzťahu zotrvať. Žalobou z roku 2006 si žalobca uplatňoval neexistujúce nároky do budúcnosti a jedná sa len o hypotetický zisk z budúcich období. Náhrada škody je hypotetická a nereálna.

10. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd poukázal na Znalecký posudok č. 47/2004 zo dňa 25.11.2004, ktorý bol predložený v konaní 8Cb/168/1999, predmetom ktorého bolo okrem iného zistiť, aká by bola výška zisku žalobcu, keby žalovaný neodstúpil od zmluvy o dielo v roku 1995 a žalobca by reálne vykonával predmet zmluvy o dielo za obdobie od 10.09.1996 do 31.01.1999. Okresný súd poukázal na to, že v Znaleckom posudku je uvedené, že výšku predpokladaného zisku podnikateľa je možné len odhadnúť, pričom sa vychádza z predpokladaných tržieb v budúcnosti dosiahnutých zo zmluvy, pričom náklady sú stanovené percentuálne na základe nákladovosti vykázaných v predchádzajúcom období. Pri stanovení miery ziskovosti žalobcu v období 1996 – 1999 podľa Znaleckého posudku bolo potrebné vziať do úvahy náklady žalobcu, ktoré mu mali vzniknúť, avšak tieto nie je možné presne špecifikovať. Posudok preto vychádzal z priemernej nákladovosti žalobcu za predchádzajúce 2 roky, t.j. za roky 1994 a 1995, na základe čoho určil výšku nákladovosti na úrovni 33,02 %. Okresný súd poukázal na to, že Znalecký posudok riešil aj trhovú hodnotu podniku žalobcu v roku 1995 a akú by mal v roku 2004. Znalec uviedol, že finančný plán žalobcu na roky 1996 - 2005 bol žalobcom predložený, pričom v roku 2005 uvažoval s tržbami až vo výške 27 miliónov Sk. Znalec uviedol, že v skutočnosti od roku 1999 žalobca nedosahuje žiadne tržby, len náklady v minimálnej výške a jeho činnosť bola prakticky ukončená. Podľa Znaleckého posudku je žalobcov plán ambicióznym a z pohľadu roku 2004, keďže spoločnosť nefunguje, sa javí ako takmer nereálny. Pri stanovení hodnoty spoločnosti preto znalec vychádzal z údajov z roku 1995, aj z nákladovosti tohto roku, upravenej o

rast inflácie. Podľa Znaleckého posudku všeobecná trhová hodnota spoločnosti žalobcu k 31.12.1995 bola na základe uvedených predpokladov určená vo výške 4.906.000,- Sk, pričom hodnotu v roku 2004 nie je možné vypočítať, keďže žalobca už nevykonáva podnikateľskú činnosť a v čase vypracovania posudku v roku 2004 je hodnota podniku len zlomková, predstavujúca trhovú hodnotu prípadných starých pohľadávok alebo morálne opotrebovaného zariadenia po odčítaní záväzkov. Znalec dospel k záveru, že ak by sa spoločnosť žalobcu rozvíjala rovnakým tempom ako do roku 1996 aj v nasledujúcom období, jej všeobecná hodnota by v roku 2004 bola podstatne vyššia ako vypočítaná v roku 1995, hrubým odhadom približne v intervale 10 - 15 miliónov Sk. V roku 2004 sa reálne všeobecná hodnota spoločnosti približovala nule.

11. Po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k záveru, že žaloba dôvodná nie je. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca ako podnikateľ platne uzavrel so žalovaným v roku 1995 zmluvy o dielo, ktorými sa žalobca zaviazal, že bude pre žalovaného vykonávať servisné zabezpečovanie prevádzky TV satelitného a terestrického prijímacieho systému, vonkajších a vnútorných rozvodov TV signálov (ďalej aj ako „servisné služby“ alebo „dielo“) pre lokality Nová Baňa (zmluva zo dňa 22.05.1995), Žarnovica (zmluva zo dňa 04.05.1995) a Banská Štiavnica (zmluva zo dňa 22.05.1995). Cena diela bola určená paušálnou sadzbou podľa počtu účastníkov televízneho rozvodu vo výške 30,- Sk za mesiac na jedného účastníka. V zmluvách bola dohodnutá úprava ceny diela podľa vývoja miery inflácie a aj podľa vývoja kurzu slovenskej koruny voči nemeckej marke vychádzajúc zo základnej úrovne tohto kurzu platného v januári 1995. Uvedené zmluvy o dielo boli upravené dodatkom zo dňa 01.06.1995 (Dodatok). Okresný súd dospel k záveru, že právne vzťahy medzi stranami sporu sa riadia normami obchodného práva, keďže medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah zo zmlúv o dielo pri ich podnikateľskej činnosti. Počas konania žalobca ako živnostník ukončil podnikateľskú činnosť dňom 30.11.2015.

12. Okresný súd konštatoval, že žalovaný síce listom zo dňa 20.09.1995 oznámil žalobcovi, že odstupuje od zmlúv o dielo, avšak odstúpenie od zmlúv bolo neplatné ako to bolo určené v rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 8Cb/387/1996 zo dňa 14.03.1997, právoplatným dňa 11.12.1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 40Cob/79/1997 zo dňa 08.10.1997, pričom dovolanie žalovaného bolo odmietnuté rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/5/1998 zo dňa 30.09.1998. Súdny v uvedených rozhodnutiach súčasne konštatovali, že predmetné zmluvy o dielo boli platne uzavreté.

13. Okresný súd konštatoval, že predmetom konania bola náhrada škody, ktorá mala vzniknúť v dôsledku porušenia povinností zo strany žalovaného z uzavretých zmlúv o dielo. Poukázal na predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 373 a nasl. ObZ, t.j. na protiprávny úkon, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, pričom sa jedná o predpoklady, ktoré majú objektívnu povahu.

14. Po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k záveru, že žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce zo zmlúv o dielo tým, že neoprávnenne obmedzil žalovanému výkon jeho činností vyplývajúcich zo zmlúv tým, že žalobcovi znemožnil prístup k hlavným staniciam TKR v príslušných lokalitách a neposkytol mu súčinnosť v plnení povinností stanovených Telekomunikačným úradom. Týmto konaním znemožnil žalobcovi plniť zmluvy nielen voči žalovanému, ale aj voči iným účastníkom v týchto lokalitách. K definitívnemu neoprávnenému zamedzeniu činností žalobcu došlo, čo sporné nebolo, prevzatím TKR žalovaným, a to v Žarnovici v auguste 1998 (čl. 359 spisu), v Novej Bani na ulica Štúrova dňa 28.08.1996 (čl. 351 spisu), v Novej Bani na ulici Školská dňa 27.02.1998 (čl. 432) a v Banskej Štiavnici dňa 22.08.1996 (čl. 349pv. spisu). K takémuto zamedzeniu činností žalobcovi došlo po tom, ako dňa 20.09.1995 žalovaný neplatne odstúpil od uvedených zmlúv o dielo. Okresný súd poukázal aj na neposkytnutie súčinnosti zo strany žalovaného na základe výzvy žalobcu zo dňa 22.08.1995, zo dňa 26.11.1995, pričom žalovaný sa opakovane odvolával na neplatné odstúpenie od zmlúv zo dňa 20.09.1995 a požadoval od žalobcu ukončenie jeho činnosti. Žalobca vyzýval žalovaného na riadne plnenie zmlúv o dielo listami zo dňa 24.03.1998, ako aj zo dňa 27.12.1998. Okresný súd uviedol, že porušenie záväzku z predmetných zmlúv o dielo žalovaným bolo konštatované vo viacerých právoplatne skončených súdnych konaniach a okresný súd ani v tejto veci nemal dôvod, na základe vykonaného dokazovania, dospieť k iným skutkovým záverom.

15. Okresný súd poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 8Cb/168/1999 zo dňa 01.03.2005, právoplatným dňa 29.12.2005 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 43Cob/175/2005 zo dňa 23.11.2005, v ktorom bolo konštatované, že neplatným odstúpením od zmluvy a znemožnením plnenia záväzkov zo strany žalovaného došlo k porušeniu jeho povinností a k vzniku povinnosti nahradiť škodu. Súčasne bolo konštatované, že k zrušeniu platnosti povolení na prevádzkovanie TKR v Novej Bani ulica Školská došlo v dôsledku konania samotného žalovaného z titulu neposkytnutia súčinnosti. V tomto konaní preto žalobcovi bola priznaná náhrada škody, vrátane ušlého zisku v lokalite Nová Baňa, za obdobie od 10.09.1996 do 30.01.1999 podľa Znaleckého posudku č. 47/2004. Okresný súd poukazoval aj na ďalšie konštatovanie porušenia zmluvných povinností žalovaným, ako to vyplýva z rozhodnutia v konaní sp. zn. 8Cb/359/2000 zo dňa 24.04.2019 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 41Cob/104/2019 zo dňa 18.01.2020, v ktorom bola priznaná žalobcovi náhrada ušlého zisku v lokalite Banská Štiavnica za obdobie od 21.09.1996 do 30.06.1998, v lokalite Žarnovica za obdobie od 01.06.1998 do 31.12.2000 a Nová Baňa za obdobie od 01.02.1999 do 31.12.2000. Porušenie zmluvných povinností bolo konštatované aj v ďalšom konaní sp. zn. 12Cb/5/2005 v spojení s rozhodnutiami odvolacieho súdu sp. zn. 41Cob/319/2006 zo dňa 13.06.2007 a 41Cob/37/2021 zo dňa 23.02.2022, pričom v tomto konaní bola priznaná žalobcovi voči žalovanému náhrada škody, vrátane ušlého zisku v lokalite Banská Štiavnica, Žarnovica a Nová Baňa za obdobie od 01.01.2001 do 30.11.2001 a od 01.05.2002 až do 31.12.2005. Porušenie zmluvných povinností žalovaným bolo konštatované aj v ďalšom rozhodnutí Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12Cb/13/2006 zo dňa 29.05.2006, 25.06.2009, 27.11.2008 v spojení s rozhodnutiami odvolacieho súdu sp. zn. 41Cob/20/2010 zo dňa 23.06.2010 a sp. zn. 41Cob/34/2019 zo dňa 13.08.2020, v ktorom bola okrem iného priznaná žalobcovi náhrada ušlého zisku za lokality Banská Štiavnica, Žarnovica a Nová Baňa za obdobie od 01.12.2001 do 30.04.2002.

16. Okresný súd mal preukázané že medzi stranami sporu boli platne uzavreté tri zmluvy o dielo, pre lokalitu Žarnovica dňa 04.05.1995 a pre lokality Nová Baňa a Banská Štiavnica dňa 22.05.1995, podľa ktorých mal žalobca vykonávať pre žalovaného služby servisného zabezpečenia prevádzky TKR. Vykonávanie tejto prevádzky bolo viazané podľa vtedy platnej legislatívy na povolenie Telekomunikačného úradu a na podmienky stanovené týmto úradom, vrátane časového obmedzenia trvania týchto povolení na prevádzku. Táto skutočnosť sa prejavila podľa okresného súdu aj v uvedených zmluvách, v ktorých bolo uvedené, že sa uzatvárajú na dobu určitú, konkrétne na obdobie, dokedy bude platné príslušné povolenie na prevádzku TKR v príslušnej lokalite na základe rozhodnutia Telekomunikačného úradu. V zmluvách bolo dohodnuté, že konkrétny termín ich trvania bude zvlášť potvrdený po vydaní príslušného rozhodnutia Telekomunikačného úradu a stane sa súčasťou zmlúv. Na základe takejto dohody dňa 01.06.1995 bol uzavretý spoločný dodatok ku všetkým trom zmluvám, nazvaný ako „Príloha k zmluvám o dielo“, ktorým bolo stanovené, že zmluvy sa uzatvárajú na dobu určitú, pre jednotlivé lokality, konkrétne pre Novú Baňu a Žarnovicu do 31.05.2005 a pre Banskú Štiavicu do 31.12.2005.

17. Okresný súd zdôraznil, že vo všetkých doteraz prebiehajúcich a právoplatne skončených konaniach si žalobca uplatňoval priamu škodu v podobe zariadenia, prístrojov a materiálu a pokiaľ bola preukázaná výška týchto nákladov, súdmi takto uplatnená priama škoda bola priznaná na základe záveru o porušení zmluvných povinností zo strany žalovaného. Rozhodujúcu časť nárokov v doteraz skončených konaniach predstavoval nárok na náhradu ušlého zisku. Vo vzťahu k minulosti uplatnených a priznaných nárokov na ušlý zisk je podľa okresného súdu rozhodujúce, že tieto nároky boli uplatnené za obdobie, počas ktorého mala trvať platnosť zmlúv o dielo, t.j. do 31.05.2005 alebo do 31.12.2005. V jednotlivých zmluvách bol dohodnutý spôsob stanovenia odplaty pre žalobcu ako zhotoviteľa diela, vo výške 30,- Sk/mesiac za jedného účastníka s inflačnou doložkou a kurzovou doložkou vo vzťahu k nemeckej marke. Podľa okresného súdu vzhľadom na takto jednoznačne dohodnuté podmienky cenotvorby bolo možné v predchádzajúcich konaniach dopočítať ušlý zisk žalobcu po dobu, na ktorú boli zmluvy o dielo uzavreté, t.j. do 31.05.2005, resp. 31.12.2005, teda bolo presne možné dopočítať tržby, ktoré by žalobca dosiahol počas trvania týchto zmlúv za konkrétne časové obdobie, vrátane určenia jeho zisku. Za účelom stanovenia miery ziskovosti bol vypracovaný v konaní 8Cb/168/1999 Znalecký posudok č. 47/2004, ktorý vychádzal z priemernej nákladovosti vynakladanej žalobcom v rokoch 1994 - 1995. Okresný súd poukázal na to, že do výpočtu výšky ušlého zisku žalobcu v doposiaľ prebiehajúcich a skončených konaniach vstupovali premenné, ktoré boli dané objektívnymi ukazovateľmi, a to konkrétne dojednaná cenotvorba v zmluvách o dielo, konkrétne dohodnutý čas trvania zmlúv a počty pripojených účastníkov v jednotlivých lokalitách, tak ako vyplynulo z dokazovania. Zároveň bola zohľadnená primeraná miera

nákladovosti, resp. ziskovosti žalobcu a takýmto spôsobom vypočítaná konkrétna výška ušlého zisku v jednotlivých lokalitách za dané obdobie, t.j. až do konca trvania zmlúv, t.j. do 31.12.2005.

18. Okresný súd sa zaoberal odstúpením od zmlúv zo strany žalovaného vykonaného dňa 22.04.2002. Uviedol, že hoci v priebehu konania žalobca namietal neplatnosť tohto odstúpenia, avšak v samotnej žalobe zo dňa 21.04.2006 v predmetnej veci na toto odstúpenie poukazoval a práve vzhľadom na účinky tohto odstúpenia v zmysle § 357 ObZ si uplatnil aj nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť práve týmto odstúpením od zmluvy. Až v priebehu konania začal spochybňovať platnosť tohto odstúpenia poukazovaním na to, že bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keď samotný žalovaný mal byť tým subjektom, ktorý spôsobil zmarenie účelu zmlúv. Bol to samotný žalobca, ktorý doteraz v právoplatne skončených veciach poukazoval na toto odstúpenie z roku 2002 ako na platné s argumentáciou, že ak v roku 2002 žalovaný od zmlúv o dielo odstúpil, potvrdzovalo to platné uzavretie zmlúv o dielo. Poukázal na žalobu samotného žalobcu vo veci 12Cb/5/2005 ako aj na vyjadrenie žalobcu vo veci 8Cb/168/1998 na pojednávaní dňa 21.06.2002. Uviedol, že v právoplatnom rozsudku OS Žiar nad Hronom sp. zn. 12Cb/5/2005 zo dňa 29.05.2006 bolo súdom konštatované, že k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu došlo v máji 2002 odstúpením od zmluvy podľa § 356 ObZ, pričom v tomto konaní bola uplatnená náhrada škody až do roku 2005. V tomto konaní bola priznaná náhrada škody práve s poukazom na § 357 ObZ, t.j. z dôvodu odstúpenia od zmluvy pre zmarenie jej účelu a bola riešená otázka náhrady škody za obdobie do konca roku 2005, teda pred tým, ako mal záväzok zaniknúť uplynutím času, ktorý bol v nich dohodnutý. Okresný súd zdôraznil, že v právoplatne skončenej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 11Cb/89/2006 o určenie neplatnosti zmlúv o dielo a dodatkov k nim, odvolací súd v rozhodnutí 41Cob/210/2007 zo dňa 13.02.2008 vyslovene uviedol, že odstúpenie žalovaného z apríla 2002 bolo platné a z tohto dôvodu bola aj žaloba zamietnutá, pretože SBD nemalo naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv, pokiaľ boli ukončené odstúpením z roku 2002.

19. Okresný súd teda uviedol, že vo viacerých právoplatne skončených súdnych konaniach bola prejudiciálne v rámci meritórneho rozhodnutia vyriešená aj otázka platnosti odstúpenia žalovaného od zmlúv o dielo z apríla 2002. Bol to práve žalovaný, ktorý síce využil právo na odstúpenie od zmluvy z dôvodu zmarenia účelu zmluvy, avšak spôsobil, že účel zmluvy už nebolo možné naplniť. Žalovaný bol práve preto v skončených veciach zaviazaný na náhradu škody, či už z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti alebo z dôvodu odstúpenia od zmlúv pre zmarenie ich účelu.

20. Okresný súd zdôraznil, že v prejednávanej veci je uplatnená náhrada škody, ktorá mala vzniknúť v dôsledku straty hodnoty podniku žalobcu a dôsledku ušlého zisku za obdobie od roku 2006 až do roku 2020.

21. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že v prejednávanej veci nie je relevantné zaoberať sa otázkou platnosti odstúpenia od zmlúv o dielo zo dňa 22.04.2002. K tomuto záveru dospel z dôvodu, že bez ohľadu na platnosť odstúpenia mal zaniknúť záväzok zo zmlúv podľa ich obsahu v roku 2005, pre lokalitu Nová Baňa a Žarnovica boli zmluvy uzavreté na dobu určitú do 31.05.2005 a pre Banskú Štiavnicu do 30.12.2005. Podľa okresného súdu bol preto čas trvania dohodnutý na základe Dodatku zo dňa 01.06.1995 explicitne v písomnej forme. Zo zhodných tvrdení strán sporu vyplynulo, že určitá rámcová vôľa strán pri uzatváraní zmlúv z roku 1995 bola taká, aby mal žalobca následne bližšie nedohodnutým spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo k TV rozvodom, ako aj právo ich prevádzkovať, a to v roku 2005 po skončení dojedanej platnosti zmlúv, čo vyplynulo z ich vzájomných rokovaní a odzrkadľovalo vtedajšiu vedomosť strán o skutkových okolnostiach a vtedy platnú legislatívu, ktorá pre prevádzkovanie TKR vyžadovala konkrétne povolenie na konkrétne určený čas. Zohľadňujúc uvedené skutočnosti známe a predvídateľné v čase vzniku záväzkového vzťahu, boli zmluvy o dielo explicitne v písomnej forme uzavreté na dobu určitú, označenú konkrétnym dátumom. Ak by zmluvy mali trvať aj ďalej po termíne určenom v zmluve, vyžadovalo by si to dodatok alebo nahradenie novými zmluvami. Zmluvy o dielo sami o sebe platiť ďalej nemohli a pokiaľ bolo uvedené, že sa uzatvárajú na dobu určitú do 31.05.2005 a 31.12.2005, bez najmenších pochybností uplynutím uvedeného času záväzok z nich zanikol. Pokiaľ preto žalobca na pojednávaní dňa 06.09.2024, resp. písomným doručením súdu pred pojednávaním, oznámil odstúpenie od predmetných zmlúv vychádzajúc z toho, že by mali byť platné, tento úkon nevyvolal žiadne právne účinky. Bez ohľadu, či záväzok strán zo zmlúv o dielo zanikol v roku 2002 na základe odstúpenia žalovaného od nich, čo bolo

prejudiciálne konštatované vo viacerých právoplatne skončených veciach, po roku 2005 záväzok zo žiadnej z predmetných zmlúv netrval, pretože neexistoval.

22. Okresný súd ďalej poukazoval na povahu škody ako majetkovej ujmy, ktorá má povahu skutočnej škody alebo ušlého zisku, pričom vo vzťahu k ušlému zisku uviedol, že na rozdiel od skutočnej škody predstavuje tú časť škody, o ktorú sa majetok poškodeného nezväčšil, avšak aj v tomto prípade sa musí jednať o škodu, ktorá nastala, lebo výsledkom dokazovania musí byť preukázané, že ušlý zisk by poškodený dosiahol. Okresný súd poukazoval na atribút predvídateľnosti škody podľa § 379 ObZ, keď pri náhrade škody sa vylučuje taká škoda, ktorá je nepredvídateľná, pričom predvídateľnosť, je kritériom objektívnym.

23. Podľa okresného súdu žalobca odôvodňoval svoj nárok tým, že nebyť porušenia zmluvných záväzkov z predmetných zmlúv o dielo, žalobca by po roku 2005 mal podnik, ktorý by dosahoval tržby v státisícoch, resp. v miliónoch Eur. Zdôraznil, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu vznikol na základe zmlúv o dielo zo dňa 04.05.1995 a 22.05.1995 a je potrebné vziať do úvahy, čo mohol žalovaný (ten, kto následne porušil predmetné zmluvy) v máji 1995 s prihliadnutím na akúkoľvek možnú obvyklú opatnosť predvídať. Pri uzatváraní zmlúv mohli strany sporu vychádzať len zo známych a predvídateľných skutočností v čase vzniku záväzkového vzťahu. V roku 1995 nebolo možné predvídať, že v roku 2001 bude Telekomunikačným úradom vydané všeobecné povolenie na prevádzku káblových rozvodov, v dôsledku ktorého už nebudú potrebné konkrétne individuálne povolenia vydávané na dobu určitú, ktoré boli kľúčové pri uzavretí predmetných zmlúv o dielo a práve z týchto vyplynula aj dohodnutá doba platnosti zmlúv. V máji 1995 nebolo možné predvídať zmenu legislatívy v budúcnosti. Žalovaný tvrdil, že pri uzatváraní zmlúv strany vychádzali z toho, že povolenia na prevádzku budú platné do doby uvedenej v zmluvách. Pokiaľ žalobca tvrdil, že keby takéto podmienky v dobe uzatvárania zmlúv neboli dané, so žalovaným by boli uzavreté zmluvy na neurčitý čas, je to podľa okresného súdu len potvrdenie, že okolnosti vzniku vzťahu boli podmienené skutočnosťami, o ktorých mali strany vedomosť, resp. ich mohli predvídať v čase uzatvárania zmlúv. Akékoľvek tvrdenia, že práva a povinnosti z predmetných zmlúv by mali trvať aj po ukončení dohodnutej doby, na ktoré boli uzavreté, sú hypotetické. Nebolo možné predvídať situáciu o 10 rokov, t.j. aké bude konkurenčné prostredie, ako sa bude meniť technológia atď.

24. Okresný súd konštatoval, že rámcová vôľa, ako to tvrdil žalobca, bola taká, že po skončení doby platnosti mal žalobca nadobudnúť vlastnícke práva k TKR existujúcim, inovovaným alebo novým. Z dokazovania však vyplynulo, že aj táto rámcová vôľa vychádzala z nedostatočných, neúplných a nekonkrétnych predpokladov. Obidve strany sporu potvrdili, že predmetné TKR vo všetkých lokalitách po roku 1990 boli vybudované za združené prostriedky viacerých subjektov a neboli len vo vlastníctve žalovaného, ale v spoluvlastníctve viacerých subjektov. Táto skutočnosť vyplývala aj z vykonaného dokazovania v konaní 12C/249/1999, v ktorom bola určená neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 15.10.1997, ktorou sa mali previesť do vlastníctva žalobcu TKR v lokalite Žarnovica, keď Mestský podnik bytového hospodárstva Žarnovica listom zo dňa 12.05.1998 oznámil, že je spolumajiteľom TV SAT systému v Žarnovici. Podľa okresného súdu sa preto žalobca a žalovaný nemohli platne dohodnúť v predmetných zmluvách z mája 1995 alebo dodatkov k nim o prevode vlastníckeho práva ku káblovým rozvodom na žalobcu, keď žalovaný nebol ani výlučným vlastníkom týchto rozvodov a nebol zrejmy ani konkrétny podiel na týchto rozvodoch, ktorý mal vlastníť. Z uzavretých zmlúv o dielo nevyplýva konkrétny spôsob, akým sa mal stať žalobca vlastníkom existujúcich rozvodov a ako k tomu malo dôjsť, t.j. k nadobudnutiu vlastníckeho práva k rozvodom. Pokiaľ žalobca vo svojich vyjadreniach uviedol, že TKR mu mali byť prevedené do vlastníctva alebo odpredané za 1,- Sk, toto z predmetných zmlúv nevyplýva a jedná sa len o hypotetický predpoklad. Pri vzniku zmlúv v roku 1995 nemali strany sporu tieto okolnosti dohodnuté do takej úrovne konkrétnosti, aby bolo možné vychádzať z toho, že žalovaný mohol dostatočne predvídať vznik žalovanej škody, ktorá mala vzniknúť po roku 2005 ako dôsledok porušenia svojich povinností. Nekonkrétne rámcová vôľa strán, že žalobca v budúcnosti sa mal stať vlastníkom TKR a sám ich prevádzkovať (keď ani v čase uzatvárania zmlúv nebol jasný okruh spoluvlastníkov) bez znalosti budúceho vývoja legislatívy a situácie na trhu, nepostačuje pre účely priznania náhrady tej škody, ktorá je uplatňovaná v tomto súdnom konaní.

25. Okresný súd opätovne zdôraznil, že v doterajších konaniach bola žalobcovi priznaná škoda vo forme ušlého zisku, ktorý bolo možné dopočítať na základe cenotvorby v dohodnutých zmluvách o dielo za obdobie, počas ktorých mali zmluvy trvať, t.j. do konca roku 2005. V predchádzajúcich konaniach, na rozdiel od terajšieho konania, bola splnená podmienka predvídateľnosti vzniku škody, ako aj podmienka

očakávaného vzniku ušlého zisku pri pravidelnom behu vecí. V čase vzniku zmluvného vzťahu medzi stranami sporu však nebolo možné predvídať, aké tržby alebo zisky by mal žalobca dosahovať po roku 2005, t.j. po uplynutí 10 rokov trvania zmlúv, resp. v ďalších rokoch až do konca roku 2020 a ani to, aká by mala byť hodnota jeho podniku. Nebolo možné predvídať podiel žalobcu na trhu, ani ako by sa vyvíjala jeho činnosť s prihliadnutím na vývoj technológie a tieto okolnosti záviseli od obrovského množstva premenných, ktoré v čase vzniku predvídať objektívne nebolo možné. V roku 2005 bola úplne iná situácia aj z hľadiska konkurencie a jednotliví odberatelia mali možnosť uzatvárať zmluvy o dodávke rôznych telekomunikačných služieb s inými subjektami ako v roku 1995. Nie je zrejmé, aký by bol v čase skončenia platnosti predmetných zmlúv o dielo záujem práve o služby poskytované žalobcom. Oproti času vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami sporu, a známych okolností v tom čase, sa jedná o obdobie viac než 10 rokov v budúcnosti. Nebolo preto možné bez ďalšieho aplikovať ustanovenia § 381 ObZ o abstraktnom ušlom zisku dosahovaného spravidla v obchodnom styku za podmienok obdobným podmienkam porušenej zmluvy. Aj pre priznanie abstraktného ušlého zisku musí byť preukázaná taká miera istoty, na základe konkrétnych a reálnych ukazovateľov známych v čase uzatvárania zmlúv o dielo, ktorá by mohla viesť k záveru už v čase vzniku záväzkového vzťahu strán, že žalobcovi môže vzniknúť škoda uplatnená v konaní. Okresný súd preto s prihliadnutím na zákonnú požiadavku predvídateľnosti vzniku škody v čase vzniku záväzkového vzťahu, t.j. v máji 1995, nepovažoval za relevantné poukazovanie na hospodárske výsledky iných subjektov pôsobiacich na trhu v obdobnom segmente v rokoch 2006 a neskôr.

26. K Znaleckému posudku spoločnosti CORPORA, a. s. č. 47/2004 okresný súd uviedol, že tento bol použiteľný v prípade uplatnenia nároku a dopočítania ušlého zisku za obdobie, počas ktorého mal trvať záväzkový vzťah. K určeniu hodnoty podniku žalobcu v roku 2004 v Znaleckom posudku v rozmedzí 10 - 15 miliónov Sk okresný súd zdôraznil, že sa jedná o hrubý odhad a ak by aj bola splnená podmienka predvídateľnosti tejto konkrétnej škody v čase vzniku záväzkového vzťahu, údaje Znaleckého posudku o predpokladanej hodnote podniku sú nekonkrétne. Znalecký posudok samotný ich označuje za hrubý odhad, túto hodnotu nie je možné reálne určiť a vychádza z hypotetických predpokladov, akoby sa vyvíjal podnik žalobcu po roku 1996. Pokiaľ žalobca predložil výpočty škody, a to prípadovú štúdiu spoločnosti Nationwide Income Properties, LLC z roku 2006 (čl. 806-814 spisu), ako aj výpočet náhrady škody z roku 2019 (čl. 490-493 spisu), tieto nie sú vypracované znalcami. Výpočet z roku 2019 opätovne vychádza z nekonkrétnych údajov hrubého odhadu o predpokladanej hodnote podniku zo Znaleckého posudku CORPORA, a. s. Odkazuje aj na podnikateľský plán samotného žalobcu, pričom Znalecký posudok č. 47/2004 označuje finančný plán vypracovaný žalobcom na roky 1996 - 2005 ako ambiciózný, ktorý sa javí takmer nereálny z toho pohľadu, že spoločnosť nefunguje. Okresný súd vyjadril presvedčenie, že konaním žalovaného došlo k zamedzeniu určitej podstatnej časti podnikateľskej činnosti žalobcu, avšak pokiaľ si žalobca uplatňuje ušlý zisk za obdobie po skončení trvania zmlúv alebo vychádza z určitého odhadu hodnoty podniku, nejedná sa o škodu, ktorú by pri vzniku záväzkového vzťahu v roku 1995 bolo možné predvídať s takou mierou istoty a konkretizácie, aby tým bola splnená podmienka možnosti ju nahradiť podľa § 379 ObZ.

27. Pri tomto závere okresný súd zohľadňoval aj rámcovú a nekonkrétnu dohodu z roku 1995 v zmluvách o dielo, podľa ktorej sa žalobca v budúcnosti mal stať vlastníkom a prevádzkovateľom TKR. Takéto ustanovenie nepovažoval okresný súd za konkrétne a zaväzujúce do takej miery, aby bolo možné z neho odvodiť závery o náhrade škody. Ani strany sporu nemali vedomosť, či žalovaný môže previesť vlastnícke právo ku káblovým rozvodom na žalobcu, keďže nie je ani ich výlučným vlastníkom, za akých podmienok, akým spôsobom. Zdôrazňoval argumentáciu žalobcu, podľa ktorej by v čase po skončení doby trvania zmlúv už bol vlastníkom a prevádzkovateľom káblových rozvodov. Súčasne poukázal aj na to, že Znalecký posudok č. 47/2004, na ktorý sa žalobca odvolával, vychádzal z priemernej nákladovosti žalobcu z rokov 1994 a 1995, v ktorých rokoch žalobca nebol vlastníkom rozvodov a dovedty neinvestoval žiadne prostriedky do ich kúpy, resp. nadobudnutia iným spôsobom, ani do inovácie existujúcich rozvodov ani do budovania nových, čo sporné nebolo. Znalecký posudok preto nezohľadnil žiadne prípadné investície do infraštruktúry káblových rozvodov, a pokiaľ si uplatňuje žalobca nárok na náhradu škody, pretože v roku 2006 by bol vlastníkom nového alebo inovovaného káblového rozvodu, musel by investovať finančné prostriedky do jeho budovania alebo inovácie, ktoré však špecifikované neboli a nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že ich výškou nie je potrebné sa zaoberať, pretože uplatnená náhrada škody mala predstavovať len časť ním predpokladanej hodnoty podniku, resp. zisku, ktorý by bol dosiahol.

28. Okresný súd preto dospel k záveru, že nebola preukázaná taká miera istoty, na základe konkrétnych reálnych ukazovateľov, ktorá by mohla viesť k záveru, že uplatnený ušlý zisk by žalobca aj dosiahol, resp. že by mu vznikla škoda v žalovanej výške a najmä, že by vznik škody mohol žalovaný v máji 1995 objektívne predvídať ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti. Okresný súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Ďalšie dokazovanie považoval okresný súd za nadbytočné, vzhľadom na zamietnutie žaloby primárne s poukazom na nesplnenie podmienky predvídateľnosti nevyhnutnej pre priznanie náhrady škody. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému úspešnému v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi, ktorý úspešný nebol.

29. Proti uvedenému rozhodnutiu podal včas v celom rozsahu odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP. Napadnuté rozhodnutie považoval za chybné, nezákonné, nespravodlivé, prekvapivé, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci, neuskutočnenia stranami navrhnutého dokazovania. Namietal postup súdu, ktorým odmietol ďalšie dokazovanie navrhované obidvoma stranami, čo považoval za vadu konania, keď na druhej strane okresný súd vyhodnotil prípad za nepreukázaný. Prekvapivosť rozhodnutia odôvodňoval tým, že nebola zachovaná kontinuita právneho názoru s predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov o náhrade škody, známe skutočnosti a dôkazy súd nesprávne vyhodnotil. V odvolaní podrobne opísal ústne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za rozporné s doterajším právnym posúdením predmetnej veci vo vzťahu k náhrade škody vyslovené súdmi v iných veciach.

30. V odvolaní žalobca poukázal na to, že súhlasí s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v bodoch 1.1. – 13., ktoré opisuje vývoj kauzy a skutkové zistenia, avšak nesúhlasí s nimi úplne. Od bodu 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom okresný súd konštatoval nedôvodnosť žaloby, považuje napadnuté rozhodnutie žalobca za chybné, neúplné, nesprávne. Žalobca súhlasil aj s opisom skutkových zistení bode 15., 16., a 17. napadnutého rozhodnutia, v ktorých okresný súd konštatoval uzavretie zmlúv o dielo medzi stranami sporu, poukázal na odstúpenie od zmlúv zo dňa 20.09.1995, ktoré bolo právoplatnými rozhodnutiami súdu určené za neplatné a v ktorých okresný súd poukázal na predmet tohto konania, a to uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody a nevyhnutnú existenciu atribútov náhradu škody. Tiež sa stotožnil s tou časťou odôvodnenia v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorej okresný súd konštatoval porušenie povinností zo strany žalovaného, čím znemožnil žalobcovi plnenie zmlúv nielen voči žalovanému, ale aj voči iným účastníkom v predmetných lokalitách. Poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bodoch 20. – 23., v ktorých okresný súd poukázal na právoplatne skončené konania, v ktorých okresné sudy konštatovali porušenie povinností žalovaným, ako aj neplatné odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného v roku 1995 a v ktorých bola žalobcovi priznaná náhrada škody vo forme ušlého zisku. Nesúhlasil však so závermi okresného súdu uvedené v bode 24. a 25. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorých dospel okresný súd k záveru, že v predchádzajúcich súdnych konaniach, na základe platne uzavretých troch zmlúv o dielo, ktoré boli uzavreté na dobu určitú do 31.05.2005 a 31.12.2005, bolo možné dopočítať tržby žalobcu spôsobom určeným súdom počas trvania týchto zmlúv s využitím Znaleckého posudku č. 47/2004. Pokiaľ okresný súd dospel k záveru o uzavretí zmlúv o dielo na dobu určitú, vychádza z nesprávnej interpretácie zmluvného vzťahu medzi stranami sporu a napriek tomu, že konštatuje spôsob zistenia ušlého zisku v predchádzajúcich konaniach, pre toto konanie prehliada ďalšie skutočnosti, a to najmä výklad zmluvného vzťahu, resp. interpretácie zmlúv. Zdôrazňoval tú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia bode 25., v ktorom okresný súd poukazoval na konkrétnu cenotvorbu uvedenú v zmluvách o dielo uzavretých medzi stranami sporu, na základe ktorej bolo možné dopočítať ušlý zisk žalobcu.

31. V odvolaní žalobca poukazoval na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bode 26. - 33. a nesúhlasil s odôvodnením okresného súdu o hodnotení odstúpenia od zmluvy o dielo žalovaným zo dňa 22.04.2002, ktoré považoval za nesprávne, keď okresný súd význam odstúpenia z roku 2002 považoval za podhodnotený a bezvýznamný a odstúpenie žalobcom z roku 2024 za absolútne bezvýznamné, resp. za úkon bez právnych následkov.

32. V ďalšej časti sa žalobca podrobne venoval otázke neplatnosti odstúpenia od zmlúv v roku 2002. Uviedol, že žiaden súd v doteraz skončených veciach sa meritórne otázkou platnosti odstúpenia žalovaného zo dňa 22.04.2002 nezaoberal a ak bolo odstúpenie platné, mal žalovaný povinnosť nahradiť škodu z dôvodu porušenia zmluvných povinností, ako to konštatovali aj sudy a ak odstúpenie

platné nebolo, mal žalovaný nahradiť žalobcovi škody spôsobené následkom porušených zmluvných povinností. Podľa žalobcu niektoré ustanovenia zmlúv o dielo z roku 1995 platia dodnes a niektoré práva a povinnosti sa mali plniť aj dnes, čo je marené žalovaným a preto žalobca v septembri 2024 od zmlúv so žalovaným odstúpil. Pokiaľ aj žalobca v minulosti poukazoval na odstúpenie od zmlúv žalovaným z roku 2002, bol oprávnený na túto skutočnosť poukazovať, ako na významný fakt konania a správania žalovaného, avšak o platnosti alebo neplatnosti môže rozhodnúť len súd. Ak aj v minulosti súd na takýto úkon poukázal, bolo to len v rámci odôvodnenia rozhodnutia o čiastkovú náhradu škody. Takéto odôvodnenie záväzne nie je. Nárok na náhradu škody bol oprávnený v oboch prípadoch, či by úkon odstúpenia platný bol alebo nebol, z dôvodu škody spôsobenej žalovaným pri neplnení jeho zmluvných povinností. V konaní má preto táto otázka podstatný význam a je dôležité sa ňou zaoberať.

33. Podľa žalobcu je odstúpenie od zmlúv o dielo listom žalovaného zo dňa 22.04.2002 neplatné. Poukázal na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia zo dňa 02.09.2024, v ktorom neplatnosť tohto odstúpenia odôvodňoval tým, že žalovaným tvrdený dôvod odstúpenia od zmlúv, na základe zániku povolenia na prevádzku TKR, spôsobil samotný žalovaný jeho správaním, a teda nemôže využiť takéto konanie na následné odstúpenie, pričom dôvody tohto odstúpenia sám vyvolal. Takéto konanie považoval žalobca za konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom. Poukázal aj na to, že samotný žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 29.04.2020 považoval odstúpenie od zmluvy z roku 2002 za neplatné len z dôvodu, že od zmluvy, ktorá zanikla iným spôsobom, odstúpiť už možné nie a aj na pojednávaní dňa 06.09.2024 sa žalovaný vyjadril, že považuje toto odstúpenie za neplatné. Podľa žalobcu je preto zmluvný vzťah platný do 31.12.2024, ktorý sa skončil odstúpením od zmluvy zo strany žalobcu listom zo dňa 02.09.2024.

34. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o zániku predmetných zmlúv o dielo vzhľadom na ich dojednanie na dobu určitú ku dňu 31.05.2005 a 31.12.2005. Poukazoval na výklad prejavu vôle zmluvných strán odkazom na ustanovenie § 35 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a na ustanovenie § 266 ObZ s prioritou výkladu prejavu vôle podľa úmyslu konajúcej strany. Podľa žalobcu, známy úmysel konajúcej osoby pri prejavení vôle vzniku záväzkového vzťahu pri podpise zmluvy je v priamom vzťahu s predvídateľnosťou vzniku novej budúcej škody. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007, podľa ktorého pri výklade zmluvných ustanovení má prioritu skutočná vôľa účastníkov zmluvy nad formálnym prejavom vôle. Doslovný výklad textu zmluvy môže, ale nemusí byť súlade s vôľou konajúcich strán. Ak vôľa zmluvných strán smeruje k inému významu a ak sa podarí vôľu účastníkov procesom hodnotenia skutkových a právnych otázok ozrejmiť, má zhodná vôľa účastníkov zmluvy prednosť aj pred doslovným významom textu nimi formulovanej zmluvy. V predchádzajúcich súdnych konaniach súdy v žiadnom konaní nejudikovali neplatnosť niektorej časti zmlúv o dielo a poukázal na preferenciu platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou. Ak súd hovorí o nedostatočnej určitej ustanovenia v zmluvách o dielo a ak je to len úvaha bez dôkazov a pri prehliadaní známych relevantných okolností, potom súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom ani súd nepreukázal žiaden rozpor zmluvy so zákonom alebo s dobrými mravmi a odkázal na rozhodnutie na ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014, keď činnosť súdu nemá spočívať vo vyhľadani dôvodov neurčitosti zmluvy a má sa vykladať v prospech jej platnosti.

35. Podľa žalobcu zmluvné strany v spoločnom záujme sledovali konečný termín, do ktorého Telekomunikačný úrad v roku 1995 prevádzku TKR formálne povolil na dobu určitú a po tomto termíne mal žalovaný právo aj povinnosť TKR prevádzkovať sám a na svoje meno bez prerušenia. Teda vôľa žalovaného bola zbaviť sa zodpovednosti za prevádzku TKR, ako aj vlastníctva TKR, ktorý v stave z roku 1995 mal plánovanú technickú a právnu životnosť do roku 2005. Pokračovanie neprerušenej prevádzky TKR v predmetných lokalitách malo nasledovať bez podstatného prerušenia, ako to bolo uvedené v zmluvách o dielo (ďalej aj „ZoD“). Tvrdil, že zmluvný vzťah na dobu neurčitú bol založený podľa jednotlivých lokalít v roku 1990 – 1991 a nepretržite trvá dodnes. S odkazom na vyjadrenie žalovaného zo dňa 29.04.2020 poukazoval žalobca na to, že žalovaný od počiatku poznal práva a povinnosti žalobcu a cieľ, ktorý strany sledovali v ZoD, a to bez určenia konečného dátumu ukončenia výkonov žalobcu na TKR. Na tomto nič nemení ani časové obmedzenie pôvodných povolení na prevádzku vydaných Telekomunikačným úradom v roku 1995, pretože zmluvné strany sa v zmluve dohodli na riešení tohto stavu, ktorý mal nastať v roku 2005, už v roku 1995 v zmysle pokračovania prevádzky TKR na neurčitú dobu. Žalovaný preto musel vznik škody predpokladať, ak plnenie takýchto zmluvných povinností sám zmaril. Opätovne poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/175/2005, v zmysle ktorého bolo konštatované, že odporca zapríčinil zrušenie platnosti povolenia

na prevádzku TKR v Novej Bani. Podľa žalobcu súd nedôsledne posúdil prejav vôle strán sporu, prehliadal hlavný cieľ zmluvného vzťahu, text zmlúv interpretoval nekomplexne, neprihliadol na názor sporových strán vyslovený aj pred súdom, znižoval význam niektorých častí textov zmlúv. Súdom prvej inštancie konštatovaná neurčitosť vo vzťahu k rámcovej vôli strán sporu (pri ďalšom prevádzkovaní TKR po dohodnutej platnosti trvania zmlúv), by podľa žalobcu zakladala neplatnosť niektorých častí zmlúv. Takýto záver je v rozpore s ustálenou judikatúrou, pričom poukázal žalobca na nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 3900/12 zo dňa 28.02.2013, I. ÚS 640/2014 a na ďalšie rozhodnutia.

36. S opätovným odkazom na nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 242/07 zo dňa 03.07.2008 žalobca tvrdil, že súdom prvej inštancie došlo k nesprávnej interpretácii zmluvného textu v zmluvách o dielo vo väzbe na prejavenu aj preukázanú vôľu strán, ktorú uzavretím týchto zmlúv o dielo sledovali a podpisom všetkých dotknutých zmlúv a dohôd, vrátane dodatku a doplnkov realizovali. V zmysle uvedených záverov ústavného súdu doslovný výklad textu zmluvy (v znení na dobu určitú) nemôže byť posudzovaný doslovne, pretože to nie je preukázateľne v súlade s vôľou konajúcich strán a písomným prejavom v dokumentoch. Vôľa smeruje k inému významu, ktorý bol preukázaný a mal byť predmetom hodnotenia skutkových a právnych otázok. Z vonkajších okolností spojených so založením zmluvného vzťahu, realizáciou zmluvného vzťahu a priebežnou notifikáciou je potrebné hľadiť hlavne na vôľu, ako aj na okolnosti, na ktorých bol zmluvný vzťah založený, ako pokračoval, vyvíjal sa, aké bolo následné konanie po podpise zmluvy. Vôľa účastníkov pri uzatváraní zmlúv má zásadnú a prednostnú úlohu aj pred doslovným výkladom textu zmluvy. Uzavreté zmluvy o dielo boli následkom aj predchádzajúcich predzmluvných rokovaní, pričom pred uvedenými zmluvami bol platne založený a existujúci zmluvný vzťah medzi stranami sporu podľa Hospodárskeho zákonníka. Text zmluvy podľa žalobcu vyložil okresný súd formalisticky a zameral sa len na jej vetu vytrhnutú z kontextu: „Táto zmluva sa uzatvára na dobu určitú do ... 2005“. Poukázal aj na to, že text zmluvy, vrátane vymedzenia jej predmetu a svojím významom súznie s predmetom predchádzajúcich Hospodárskych zmlúv. Poukázal na záverečné ustanovenie ZoD, podľa ktorých sa zmluva uzatvára na dobu určitú, t.j. do termínu povolenia prevádzky rozvodu vydaného v roku 1995 Telekomunikačným úradom, zmysle ktorého bude tento termín zvlášť písomne potvrdený. Po tomto termíne nadobúda zhotoviteľ právo prevádzkovateľa inovovaného/nového TV rozvodu s prípadným vlastníckym právom. Poukázal aj na text zmluvy, v zmysle ktorého mal zhotoviteľ, t.j. žalobca, nadobudnúť právo výkonu montáže na objekte zmluvy pred termínom ukončenia platnosti povolenia k prevádzke. Aj výška ceny bola dohodnutá vo väzbe na všetky práva zo zmluvy plynúce, pričom právo prevádzkovateľa televízneho rozvodu po termíne povolenej prevádzky je zásadným prvkom zmluvy, keď žalobca mal mať významné a perspektívne právo zmluvne ukotvené, a potom mal motiváciu poskytovať služby za ceny nižšie, ako bola cenová úroveň služby v danom čase na trhu. Poukázal aj na prílohy zmlúv o dielo z mája 1995, ktoré určovali bližšie vykonávacie podmienky a poukázal na povinnosti smerujúce voči žalobcovi zabezpečiť prevádzku TV rozvodu podľa technických podmienok do termínu podľa vydaného povolenia k prevádzke od Telekomunikačného úradu v roku 1995 a zabezpečiť, aby po ukončení povolenia k prevádzke bol systém inovovaný, prebudovaný a pokračovala dodávka signálu bez podstatného prerušenia. Žalobca teda tvrdil, že tieto povinnosti nekončia žiadnym dátumom v roku 2005. Poukázal ďalej na odsek 3 uvedených zmlúv, v zmysle ktorého malo byť vydané aj splnomocnenie od žalovaného pre žalobcu pre zastupovanie vo vzťahu k tretím osobám. Splnomocnenie neuvádza dobu určitú a takéto splnomocnenie žalovaný opakovane aj vydal. Poukázal na znenie Dodatku z 01.06.1995 ku zmluvám o dielo uzavretým pre lokalitu Žarnovica, Nová Baňa a Banská Štiavnica dňa 04.05.1995 a 22.05.1995, v zmysle ktorého sa uvedené zmluvy menili tak, že zmluva sa uzatvára pre Novú Baňu do 31.05.2005, pre lokalitu Žarnovica do 31.05.2005 a pre lokalitu Banská Štiavnica do 31.12.2005. Podľa znenia tohto Dodatku po tomto termíne nadobúda zhotoviteľ právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom a zároveň nadobúda právo výkonu montáže na objektoch predmetu zmluvy pred aj po termíne ukončenia platnosti povolenia k prevádzke vydaného Telekomunikačným úradom za účelom budovania nového káblového rozvodu. Podľa žalobcu zo znenia zmlúv jednoznačne vyplýva, že nad rámec ustanovenia § 536 ObZ si dohodli aj iné práva, ktoré mali platiť aj po ukončení platnosti povolenia na prevádzku vydané v roku 1995, t.j. aj po roku 2005. Túto skutočnosť potvrdil aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď poukázal na to, že určitá rámcová vôľa strán pri uzatváraní zmlúv v roku 1995 bola taká, že žalobca mal následne bližšie nedohodnutým spôsobom nadobudnúť vlastnícke právo k TV rozvodu, ako aj právo ich prevádzkovania, a to v roku 2005, t.j. po skončení dojednanej platnosti zmlúv.

37. Podľa žalobcu ani z Hospodárskych zmlúv z roku 1990 a ani zo zmlúv o dielo z mája 1995 nevyplýva, že by činnosť žalobcu mala byť ukončená k nejakému konkrétnemu termínu. Vôľou strán od roku 1990,

aj pri uzatváraní zmlúv o dielo, bolo nepretržité zabezpečenie prevádzky TV rozvodov na dobu neurčitú. Ak preto žalovaný neoprávnene v roku 1996 a následne v roku 1998 zabránil vykonávať žalobcovi zmluvne dohodnuté činnosti, čím došlo k zmareniu podnikateľskej činnosti žalobcu, neznamená, že sa svojej povinnosti náhrady škody spôsobenej žalobcovi zbavil. Okresný súd prehliadol, že strany založili obchodný vzťah už v roku 1990 a 1991 podľa Hospodárskych zmlúv troma zmluvami za účelom servisného zabezpečenia TKR na dobu neurčitú a tento vzťah upravovali v samostatných zmluvách o dielo z roku 1995 a ich doplnkoch následne. Podľa žalobcu zmluvy o dielo v roku 1995 nezrušili platnosť vzťahov založených Hospodárskymi zmluvami uzavretých na dobu neurčitú. Právny vzťah sa má teda posudzovať aj s ohľadom na podstatnú skutočnosť, ktorou je existencia súbežnej platnosti Hospodárskych zmlúv a zmlúv o dielo, pretože sa nevylučujú a vzťah založený v roku 1990 až 1991 je doplnený zmluvami o dielo z roku 1995. Pri takom komplexnom posúdení zmluvného vzťahu je vylúčené trvanie zmlúv na dobu určitú do roku 2005 a zmluvný vzťah pre výkon servisného zabezpečenia TV rozvodov a pre zabezpečenie prevádzkovania TKR stále trvá aj v čase vydaného napadnutého rozhodnutia. Žalobca preto nesúhlasil so záverom okresného súdu, že predmetné zmluvy o dielo nemohli ďalej platiť po dohodnutej dobe v nich uvedenej, t.j. po 31.12.2005, resp. 31.05.2005. Významné je aj to, že v rovnakých lokalitách žalovaný ustanovil v roku 1996 a 1998 náhradných dodávateľov totožných služieb, ako mal vykonávať žalobca, rovnakým spôsobom následne previedol aj vlastníctvo týchto TV rozvodov týmto ďalším subjektom, ktorým žalovaný umožnil výkon činnosti, ktorú mal vykonávať žalobca. Táto činnosť vykonávaná tretími subjektami, t.j. prevádzkovateľov, je vykonávaná na predmetných miestach dodnes.

38. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní si uplatnil skutočnú škodu a ušlý zisk, ako to uviedol aj okresný súd v napadnutom rozhodnutí. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že žalobcom uplatnená škoda v tomto konaní, ako strata hodnoty podniku a ušlý zisk za obdobie rokov 2006 - 2020, je odlišná od náhrady škody uplatnenej v predchádzajúcich konaniach, keď strata hodnoty podniku je vyčísliteľná, vyjadriteľná v peniazoch ako skutočná škoda a ušlý zisk je kontinuálnym pokračovaním nadväzujúcim na predchádzajúce súdne konania pre existenciu platného zmluvného vzťahu dodnes. Skutočnou škodou je totálne poškodenie podniku žalobcu, ktorý bol jeho majetkom a ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie jeho majetku, keby nenastala škoda konaním žalovaného. Podnikateľský priestor aj predmet podnikania na rovnakom mieste Žarnovica, Nová Baňa, Banská Štiavnica bol reálny a existuje dodnes a dodnes na ňom vykonáva služby iný subjekt, ktoré mal vykonávať žalobca a dosahovať zisk, v čom mu zabránil žalovaný. Keďže ušlý zisk nie je objektívne možné preukázať, jedinou možnosťou je jeho výpočet a tak je možné zistiť jeho fiktívnu, resp. abstraktnú sumu ušlého zisku, čo žalobca aj vykonal a k čomu nie je potrebný ani výpočet škody realizovaný osobou zapísanou v zozname znalcov, ako to naznačil súd. Podľa Obchodného zákonníka náhradu škody nie je možné znížiť. Skutočná škoda a ušlý zisk sa nepodmieňujú. Ak v priamej preukázanej príčinnej súvislosti žalovaný preukázateľne a neoprávnene zabránil žalobcovi v jeho plánovanej a kontrahovanej činnosti, priamym následkom bolo vynútené ukončenie činnosti žalobcu a znehodnotenie jeho podniku a žalobca bol oprávnený vypočítať aj teoretickú fiktívnu hodnotu firmy, ktorá bola činnosťou žalovaného zmarená. Ak v roku 2004 pri vypracovaní Znaleckého posudku č. 47/2004 podnik žalobcu nebol aktívny, bolo to dôsledkom konania žalovaného, znalec nemal objektívne inú možnosť, len určiť hodnotu firmy odhadom. Ak podnik zanikol v dôsledku nezákonného zásahu žalovaného, potom hodnota znehodnotenej firmy hodnoty je vyjadrená v peniazoch, ktorá by existovala bez zásahu škodcu, t.j. je škodou, ktorá vznikla žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti.

39. Žalobca v odvolaní nesúhlasil s hodnotením Znaleckého posudku pri určení hodnoty podniku žalobcu v roku 2004. Znalecký posudok vychádzal z toho, čo pre daný prípad bolo objektívne možné. Odhad určený znalcom v rozsahu 10 - 15 miliónov Sk nie je možné chápať ako odhad nepresný, ale rozsah, kde 10 miliónov je spodná hranica. Nesúhlasil so záverom súdu, že údaje zo Znaleckého posudku boli nekonkrétne. Údaje vychádzali z údajov spracovaných znalcom so záverom o znaleckom odhade, keď výpočet bol objektívne nemožný, čo bolo dôsledkom konania žalovaného. Vypracovanie Znaleckého posudku nariadil okresný súd a žalovaný ho mohol namietat'. Pokiaľ okresný súd neprihliadol ani na ďalšie výpočty vypracované spoločnosťou Nationwide Income Properties, LLC z roku 2006, ako ani na výpočet z roku 2019 s odkazom, že nie sú vypracované osobami uvedenými v zozname znalcov, k tomu žalobca uviedol, že ako žalobca, tak aj žalovaný navrhovali znalecké dokazovanie, pričom s návrhom žalovaného čiastočne súhlasil aj žalobca. Aj žalobca navrhol znalecké dokazovanie vo vyjadrení zo dňa 06.05.2019, avšak okresný súd ďalšie dokazovanie nevykonal, keďže malo byť nadbytočné. Žalobca potvrdil, že znalecké dokazovanie síce v tomto konaní potrebné nie je, pretože výpočty výšky škody

zistené výpočtom, opreté o dostupné údaje, sú odkontrolovateľné a ani znalec by nedokázal dospieť k iným záverom. Významným je však to, že pre zabezpečenie znaleckého posúdenia osobou zapísanou v zoznamoch zozname znalcov nemal žalobca prostriedky, keďže z dôvodu hmotných pomerov mu bol pridelený advokát Centrum právnej pomoci. Ak súd videl význam takéhoto dokazovania, mal ho nariadiť. Ak v ňom význam nevidel, nie je dôvodné odôvodňovať rozsudok v neprospech žalobcu s tým, že výpočty, resp. výpočty škody neboli vypracované osobami zo zoznamu znalcov. Len popretie záverov dôkazu znaleckého dokazovania bez relevantného spôsobu jeho spochybnenia je nedôvodné. Aj znalecký posudok podlieha vyhodnocovaniu ako akýkoľvek iný dôkaz. Ak v iných predchádzajúcich konaniach bolo dostatočné vypracovanie výpočtov poradenskou spoločnosťou Nationwide Income Properties, LLC (nezapísanej v zozname znalcov) z roku 2006, ktorý bol súdmi akceptovaný vo viacerých konaniach, je prekvapivé, že pre toto konanie to postačujúce nebolo.

40. Pokiaľ okresný súd poukazoval na závery Znaleckého posudku, ktorý posúdil finančný plán žalobcu ako takmer nereálny, tak nereálnosť znalec uviedol z dôvodu, že podnik/aktívne podnikanie neexistuje. Nefungovanie spoločnosti žalobcu pritom bolo dôsledkom konania žalovaného. Žalobca si neuplatňuje ušlý zisk za obdobie po skončení trvania zmluvných záväzkov a uplatňuje si zisk, ktorý žalovaný mohol predvídať. Podnik žalobcu nadobúdala hodnotu až do momentu, kedy nezákonný zásah žalovaného činnosť podniku zablokovala, čo malo za následky jeho znehodnotenie. Hodnota podniku nie je tvorená len majetkom hmotným, pohľadávkami, peniazmi a podobne, pričom do hodnoty podniku patrí aj goodwill, know-how, postavenie na trhu, obchodný potenciál, t.j. odhadovaná, resp. plánovaná hodnota v danom sledovanom momente, ktorá sa dokáže potencionálne vygenerovať pri podnikateľskej činnosti. Žalobca poukázal v tejto súvislosti na vznik trhnej hodnoty spoločnosti Twitter, Youtube a WhatsApp. V prípade žalobcu je potenciál dosahovania hodnoty daný počtom účastníkov pripojených na TKR a potenciál rozvoja je opretý o jeho historický vývoj a strategické plány, ktorého autorom je žalobca. Počet účastníkov TKR v roku 1996 bol 3 200, pričom žalobca dokázal zhodnotiť podnik z nulovej hodnoty v roku 1990 na 4,9 milióna Sk v roku 1995 a odhad hodnoty znalcom v roku 2004 bol minimálne v rozsahu 10 - 15 miliónov Sk. Uvedené údaje sú opreté o dostupné dáta. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že žalobca mohol podnikáť na iných miestach, pretože pre rozvoj už existujúceho podnikania treba mať plán aj ekonomické zázemie, čo žalovaný odsekol zo dňa na deň a zazmluvnené tržby od iných účastníkov boli pozastavené. Žalobca ako prevádzkovateľ TKR by za normálnych podmienok mal možnosť tieto práva previesť v roku 2020 aj odpredajom svojho podniku na inú osobu za odmenu a v roku 2020 by bola hodnota podniku násobne vyššia.

41. Následne sa žalobca zaoberal primárnym dôvodom zamietnutia žaloby, a to nepredvídateľnosťou škody. Zdôraznil, že okresný súd zamietol žalobu primárne z dôvodu nepredvídateľnosti vzniku žalovanej škody zo strany žalovaného, ktorá nebola predvídateľná pri podpise zmlúv v roku 1995 s poukazom na § 379 ObZ. Podľa žalobcu je tento záver nesprávny, prekvapivý a priama škoda, ako aj ušlý zisk, boli predvídateľné pri každom vzniku záväzku, t.j. nielen pri podpise zmluvy, ale aj v prípade fyzického zamedzenia činnosti žalobcu zo strany žalovaného. V zmysle § 379 ObZ „čas vzniku záväzkového vzťahu“ nie je možné rozumieť len moment podpis zmluvy, ale každý moment, kedy záväzkový vzťah vzniká. Žalovaný dokázal predvídať škody pri podpise zmlúv o dielo v r. 1995 vzniknutých následne za obdobie po máji a decembri 2005. Aj v čase vzniku nových záväzkov, t.j. čiastkového ušlého zisku narastajúceho mesačne, mohol žalovaný predpokladať tieto škody a okresný súd túto skutočnosť zhodnotil prekvapivo.

42. Napriek tomu, že žalobca opakovane v konaní poukazoval na konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi porušujúc zásadu poctivého obchodného styku, okresný súd sa touto skutočnosťou nezaoberal a len na ňu poukázal. S odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR ako aj Najvyššieho súdu SR žalobca poukazoval na definíciu pojmu „dobré mravy“, pričom správanie žalovaného bolo opakovaným konaním v rozpore s dobrými mravmi. Poukazoval na konanie žalovaného pri neplatnom odstúpení od zmluvy zo dňa 20.09.1995 a napriek vedomosti o právoplatnom rozhodnutí súdov, žalovaný násilne prevzal časť televíznych rozvodov v Novej Bani, v Banskej Štiavnici už v auguste 1996, čím mu neumožnil výkon podnikateľskej činnosti. Po právoplatnosti týchto rozhodnutí žalovaný mal možnosť, ale aj povinnosť vykonať nápravu a zabrániť vzniku škôd veľkého rozsahu. Žalovaný to však ignoroval a dokonca následne znemožnil výkon aj v zostávajúcich častiach televíznych rozvodov v Novej Bani a v Žarnovici. Aj snaha žalobcu vybudovať nový TV rozvod v Žarnovici bola konaním žalovaného zmarená.

43. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na povinnosť občianskoprávnej prevencie pred vznikom škody v zmysle ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Ani túto preventívnu povinnosť si žalovaný nesplnil, a to ani vtedy, keď bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti odstúpenia od zmluvy z roku 1995. Konanie žalovaného je potrebné považovať za konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom, pretože vedome a aktívne maril výkon kontrahovaných činností žalobcu, aj pre podstatný počet iných subjektov okrem žalovaného, zúčastnených na televíznych rozvodoch, čím došlo k vzniku škody veľkého rozsahu. Na takéto zámerné a úmyselné konanie mal súd prihliadať aj pri posudzovaní predmetného sporu.

44. Žalobca sa ďalej rozsiahlym spôsobom v podanom odvolaní zaoberal otázkou vymedzenia predpokladov a aplikovateľnosti predvídateľnosti škody. Zdôraznil, že bez toho, aby žalovaný túto skutočnosť namietal, t.j., aby uplatnil procesnú obranu o nepredvídateľnosti škody, okresný súd sám nastolil otázku jej predvídateľnosti zo strany žalovaného v čase uzavretia zmluvy, vo vzťahu k strate hodnoty podniku určenej k roku 2004 a ušlému zisku v období po máji 2005 a januári 2006. Ak sa zmluvné strany dohodli, že žalovaný umožní žalobcovi výkon montáže pred májom a decembrom 2005, nič túto časť dohody nezrušilo. Ak sa zmluvné strany dohodli, že po máji, resp. decembri 2005, sa žalobca stane prevádzkovateľom nového alebo inovovaného TKR, bolo povinnosťou žalovaného to žalobcovi umožniť. Ak to umožniť nechcel, mal zabezpečiť náhradu spôsobenej ujmy už v tom čase. Žalovaný vedel, že žalobca mal uzavreté ďalšie zmluvy s externými účastníkmi TV rozvodov. Právo vyplývajúce zo zmluvného vzťahu, že sa žalobca stane prevádzkovateľom TKR znamenalo povinnosť žalovaného splniť tento záväzok, čo však žalovaný zmaril. Podľa žalobcu nebolo podstatné vlastníctvo predmetného TKR, ktorý je podľa žalobcu podružným záväzkom, keďže zisk mal plynúť z činnosti prevádzkovateľa TKR a nie postavenia vlastníctva TKR. Vlastníctvo TKR malo význam len vo vzťahu k zodpovednosti vlastníka TKR za prevádzku káblových rozvodov voči orgánom dozoru, ktorú mal do roku 2005 niesť žalovaný a po roku 2005 žalobca. Takáto vôľa je v zmluvách o dielo preukázaná, keď žalovaný v totožnom význame previedol vlastníctvo TKR v predmetných lokalitách aj na iné subjekty, ktoré tieto prevádzkujú dodnes. Vôľou zmluvných strán v roku 1995 podľa ZoD bolo to, že žalobca bude vykonávať úpravy a rekonštrukcie TKR v období rokov 1995 - 2005 z vlastných zdrojov a na základe udeleného plnomocenstva od žalovaného bude vykonávať aj zástupcu prevádzkovateľa TKR do roku 2005 a po tomto termíne sa má stať vlastníkom, resp. prevádzkovateľom TKR. Vôľa teda bola jasná, zabezpečiť nepretržitú prevádzku TKR bez časového obmedzenia. Aj po roku 1992 až do zmareniu účelu zmlúv žalobca vykonával zmeny a inovácie TKR na svoje náklady.

45. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcom uplatňovaná škoda ako ušlý zisk za obdobie po roku 2006, ako aj strata hodnoty podniku vypočítaná v roku 2004 nebola žalovaným pri uzatváraní zmluvného vzťahu predvídateľná. Predvídateľnosť je potrebné skúmať s prihliadnutím na všetky známe okolnosti prípadu, t.j. či strana v momente vzniku záväzkového vzťahu predvídala alebo mohla predvídať škodu ako predpokladaný následok konania. Predvídateľnosť škody je limitáciou rozsahu náhrady škody len v prípade, ak strana, ktorá škodu spôsobila, preukáže, že pri vzniku záväzkového vzťahu nemohla s prihliadnutím na všetky okolnosti predvídať vzniknutú škodu. Podľa žalobcu však žalovaný, ktorá škodu spôsobil, si bol plne vedomý svojho postavenia, ako aj povinností a nepreukázal, že by vznik takejto škody nebolo možné predvídať. Žalobca poukázal pri hodnotení predvídateľnosti škody aj na zahraničnú teóriu, na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 312/05, Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/3202/2013 a zdôrazňoval, že dôkazné bremeno preukázania nepredvídateľnosti škody zaťažuje žalovaného ako škodcu.

46. Žalobca vytýkal okresnému súdu, že nevykonával test predvídateľnosti škody a bez toho, aby bola nepredvídateľnosť namietaná zo strany žalovaného v rámci procesnej obrany, je dôvod zamietnutia prekvapivý. Žalobca tým nemal možnosť poukazovať na dôkazy k tejto otázke pred okresným súdom, keďže dôkazné bremeno bolo na žalovanom a tento procesnú obranu nepredvídateľnosti škody ani neuplatnil. Žalobca sa rozsiahlo venoval predpokladom a záverom pri posudzovaní predvídateľnosti škody. V prejednávanej veci sa jedná o podnikateľa na strane žalovaného s dlhoročnou tradíciou, technickým a ekonomickým zázemím, mnohostrannou praxou, ktorý túto skutočnosť v konaní ani nenamietal. Pri teste predvídateľnosti sú pritom aplikované dva princípy, a to či je škoda nahraditeľná, keď plynie z porušenia zmluvy a ak neplynie z porušenia zmluvy, poškodený musí preukázať, že škodca disponoval vedomosťami, ktoré pri rozumnej osobe v čase uzavretia zmluvy mu umožnili predvídať, že z porušenia povinnosti vzíde neobyčajná strata. Nepredvídateľnosť sa posudzuje z objektívneho hľadiska.

47. Podľa žalobcu je irelevantné, či v roku 1995 žalovaný dokázal predvídať zmeny legislatívy v budúcnosti alebo že v roku 2001 bude Telekomunikačným úradom vydané všeobecné povolenie na prevádzku káblových rozvodov na dobu neurčitú. Všeobecné povolenie na prevádzku v roku 2001 žiadnym spôsobom neovplyvnilo vedomosť žalovaného, či jeho objektívnu možnosť a schopnosť predvídať vznik škody, ktorú spôsobil. Zákon ani zmluva nepodmieňovali, že na vznik postavenia prevádzkovateľa TKR je potrebná iná zvláštna zmluva. Za dostatočné považovali zmluvné strany dojednanie v zmluve, že po termíne uplynutia povolenia na prevádzku sa žalobca automaticky stáva prevádzkovateľom TKR.

48. Podľa žalobcu je irelevantné, že zmluvy o dielo v celku nemali platiť po máji, resp. decembri 2005, pretože mali platiť iné práva vyplývajúce zo ZoD potvrdené zmluvnými stranami. Zmluvu nie je možné vykladať tak, že niektoré časti z nej sa akceptujú a iné nie alebo sa ignorujú. Zmluva sa musí vykladať komplexne, čo s ňou zmluvné strany sledovali, aký cieľ mal byť naplnený. Ani vydanie všeobecného povolenia VPT-01 z roku 2001 nespôsobuje neplatnosť ZoD ani neovplyvňuje výkon práv žalobcu a žalovaného. Naopak, všeobecné povolenie zrušilo časové obmedzenie povolenia z roku 1995 na prevádzku TKR. Ani existencia konkurencie na trhu neovplyvňuje a neanuluje zmluvne zakotvené práva. Rozhodujúcou skutočnosťou pre dosiahnutie plánovaných tržieb nebolo vlastnícke právo k TKR, ale oprávnenie na výkon prevádzkovania TKR, ktoré bolo zabezpečené a ktoré malo vzniknúť dvojestupňovo vydaním splnomocnenia od žalovaného pre žalobcu od roku 1995 a po roku 2005 sa žalobca sám mal stať prevádzkovateľom TKR bez ďalších podmienok. Aj právo montáže TKR pred rokom 2005 bolo žalovaným zmarené. Irelevantné je aj to, že žalovaný previedol do vlastníctva dovtedajších členov družstva niektoré byty, pretože vo všetkých bytoch žalovaný ako správca a prevádzkovateľ TKR bol povinný zabezpečiť televízny a rozhlasový signál zo zákona. Podľa žalobcu sú neprijateľné závery okresného súdu, ktorý posúdil za hypotetické tvrdenia žalobcu, že práva a povinnosti z predmetných zmlúv o dielo mali trvať aj po uplynutí tejto doby, pričom poukazoval na to, že nebolo možné predvídať, akým spôsobom sa bude vyvíjať situácia na trhu o 10 rokov, aké bude konkurenčné prostredie, ako sa bude meniť technológiám s prihliadnutím na konkrétnu segment, s prihliadnutím na technické záležitosti TKR. Podľa žalobcu sa nejedná o argumenty, ktoré by zakladali dôvod nemožnosti predvídať vznik škody do budúcnosti. Žalobca zdôrazňoval, že zo zmlúv o dielo nevyplýva povinnosť alebo konkrétny spôsob, akým by sa mal stať prevádzkovateľom a vlastníkom existujúcich rozvodov. Ak však žalobca mal garantované právo na výkon montáže nových TV rozvodov na mieste, tak ich mohol vybudovať, keby mu v tom žalovaný nebol zabránil. Vybudovaním nových TV rozvodov by vlastnícke právo vzniklo automaticky. Životnosť pôvodného TKR by bola zanikla v dohodnutom období roku 2005. Podľa žalobcu je rozhodujúcou skutočnosťou zmluvné zabezpečenie podnikateľského priestoru, výkon oprávnení v daných lokalitách, ktoré si zabezpečil žalobca dodaním a vybudovaním TKR od roku 1990 uzatvorením servisných zmlúv podľa Hospodárskeho zákonníka a ich doplnením zmluvami o dielo pre zabezpečenie prevádzky TKR nepretržite.

49. Žalobca namietal závery okresného súdu o nemožnosti platného dojednania v zmluvách z roku 1995 o prevode vlastníckeho práva ku káblovým rozvodom, keďže žalovaný nebol ich výlučným vlastníkom a nebolo ani zrejmé, aký podiel na rozvodoch by žalovaný mal vlastníť. Tieto závery považoval žalobca za nesprávne, za úvahu nepodloženú dôkazmi a výklad v rozpore s vôľou zmluvných strán a judikatúrou. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 1783/11, sp. zn. I. ÚS 34/17, sp. zn. III. ÚS 392/20 vo vzťahu k výkladu prejavu vôle. Výklad súdu prvého stupňa neodráža skutočnú vôľu strán sporu prejavenu v zmluvách o dielo a v podanom odvolaní žalobca podrobne opísal vývoj zmluvného vzťahu medzi stranami sporu od roku 1990, t.j. od vybudovania TKR žalobcom v konkrétnych lokalitách, vrátane združovania finančných prostriedkov, uzatvorenia Hospodárskych zmlúv z roku 1990 a 1991, uzatvorenia zmlúv o dielo medzi stranami sporu v roku 1995, pričom podstatou prejavenej vôle v zmluvách o dielo bolo to, že žalobca bude vykonávať dohodnuté služby za zvýhodnených cenových podmienok, ekonomicky oddelene, t.j. za služby bude inkasovať paušálne platby priamo od účastníkov, rozbehnutý schvaľovací proces TÚ v roku 1994 nie je vhodné zastaviť, a preto ako vlastníkom TKR bude vystupovať žalovaný, avšak činnosť spojenú s prevádzkovaním bude zabezpečovať žalobca na základe splnomocnenia od žalovaného, žalobca bude televízne systémy servisovať, inovovať v súlade s technickými podmienkami uloženými príslušným TÚ, kompenzáciu zvýhodnenej ceny poskytne žalovaný tým, že po ukončení povolenia na prevádzku v období 10 rokov následne televízny rozvod sa stane vlastníctvom žalobcu, pretože TV rozvod v zostave z roku 1995 bude mať do roku 2005 nulovú hodnotu. Žalovaný nemal záujem ďalej niesť za TV rozvody zodpovednosť, nemal záujem byť prevádzkovateľom a takýto postup mal byť do času určeného v povolení na prevádzku TKR. Po tomto termíne už mal

zabezpečovať prevádzku žalobca vo vzťahu k vlastníkom alebo nájomcom bytov, či správcom. Z dôvodu zabezpečenia nepretržitej prevádzky TKR bolo dohodnuté medzi stranami sporu, aby žalobca mohol vykonávať všetky technické úpravy modernizácie TKR pred termínom ukončenia povolenia na prevádzku, vlastnícke právo malo okrajovú povahu, keďže TKR malo hodnotu nulovú, keď TKR ako sieť produkovala tržby z prevádzkovania a nie z vlastníctva. Tieto povinnosti boli jednoznačne a určito dohodnuté v zmluvách o dielo s Dodatkom zo dňa 01.06.1995. Po zmenách vo vedení u žalovaného došlo k porušeniu zmluvných povinností zo strany žalovaného, čoho výsledkom bolo odňatie vydaných povolení.

50. Žalobca opätovne poukázal na to, že ustanovením v zmluvách o dielo a Dodatku zo dňa 01.06.1995 pri dojednaní termínu platnosti zmlúv, t.j. do doby určitej, mienili strany zabezpečiť nepretržitú prevádzku TKR v pôvodnej technickej zostave podľa technických podmienok určených Telekomunikačným úradom, ktorý určoval aj termín, do kedy bude prevádzka povolená. Na základe uvedeného si zmluvné strany dohodli aj cenu a tento rámec bol zakotvený do roku 2005, čo bolo v zmluve nazvané doba určitá. Na tieto ustanovenia však nadväzovali ďalšie ustanovenia, s ďalšími právami a povinnosťami, ktoré sú pre strany záväzné pred termínom 2005, ako aj po tomto termíne. Po tomto termíne bolo dohodnuté nadobudnutie práva žalobcu prevádzkovať inovovaný/nový TV rozvod a v Dodatku bolo uvedené, že po tomto termíne nadobúda žalobca právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom a zároveň zhotoviteľ nadobúda právo výkonu montáže na objektoch predmetu zmluvy pred aj po termíne ukončenia platnosti k prevádzke vydaného TÚ za cieľom budovania nového káblového rozvodu. Žalobca opätovne poukázal na ďalšie povinnosti uvedené na strane 3 v zmluvách o dielo označenej ako Príloha č. 1, z ktorých vyplýva jeho povinnosť zabezpečiť, aby aj po ukončení povolenia k prevádzke bol systém inovovaný a pokračovala dodávka signálu bez prerušenia. Podľa žalobcu časti zmluvy o dielo boli dohodnuté na dobu určitú do roku 2005, ale ďalšie časti dohodnuté vo význame „po termíne roku 2005“ platia dodnes. Dodnes platia aj dohody uzavreté v Hospodárskych zmluvách z roku 1990 a 1991. Zmluvné strany si preto dohodli aj iné práva, ktoré mali platiť po ukončení platnosti povolenia na prevádzku, teda po roku 2005. Túto skutočnosť potvrdil aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď poukázal na určitú rámcovú vôľu medzi stranami sporu, ktorú však nepresne vyhodnotil po stránke skutkovej ako aj právnej, čoho dôsledkom je nesprávne a nezákonné rozhodnutie súdu prvej inštancie.

51. S odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu ČR vo vzťahu k aplikácii výkladu prejavu vôle je podľa žalobcu nesprávne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bodoch 37. - 40. ohľadne záveru o uzavretí zmlúv na dobu určitú a zániku zmlúv po roku 2005. Povinnosťou žalovaného bolo uviesť prevádzaný TKR do takého právneho stavu, aby bol schopný prevodu vlastníctva, k čomu sa žalovaný zaviazal, pričom prevod vlastníctva aj delegovanie práva a povinnosti prevádzkovateľa nakoniec boli uskutočnené na inú osobu. Za nepravdivý považoval žalovaný záver okresného súdu, podľa ktorého okruh spoluvlastníkov nebol žalovanému známy, keďže žalovaný vedel komu a ako delil pomernú časť zriaďovacích nákladov pri zriaďovaní TKR. Vo vzťahu k cenotvorbe dohodnutej v zmluvách uzavretých v roku 1995 poukazoval žalobca na závery Znaleckého posudku CORPORA, a.s., v ktorom bolo uvedené, že ceny za služby poskytované žalobcom boli nižšie ako reálna cena. Výpočet ušlého zisku je preto opretý o skutočne realizované ceny. Namietal nesprávny záver okresného súdu o nepredvídateľnosti ušlého zisku, keď nebolo potrebné presne predvídať, aké tržby alebo zisky by mal žalobca dosahovať po roku 2005, resp. do roku 2020, a nebolo potrebné predvídať ani hodnotu podniku žalobcu. Nebolo potrebné predvídať ani postavenie a podiel žalobcu na trhu ani akým spôsobom by sa vyvíjala jeho činnosť s prihliadnutím na vývoj technológie. Nepodstatné aj posudzovanie, že jednotliví odberatelia mali možnosť uzatvárať zmluvy o dodávke s rôznymi subjektami, pretože toto je pre predvídateľnosť škody neaplikovateľné.

52. Žalobca opätovne poukázal na jeho správny postup, keď odôvodňoval svoj nárok závermi Znaleckého posudku pri určení hodnoty podniku žalobcu v roku 2004. Ak znalec poukázal na to, že nie je možné túto hodnotu v roku 2004 vypočítať, keďže žalobca už nevykonával podnikateľskú činnosť, bolo to v dôsledku, že ju nevykonával pre zmarenie zo strany žalovaného. Zopakoval, že hodnota podniku bola určená hrubým odhadom v rozmedzí 10 – 15 miliónov Sk, pričom sa jedná o nereálne nízky odhad. Pokiaľ sa súd nestotožnil so záverom Znaleckého posudku CORPORA, a.s. a ani neprihliadol na výpočet škody uvedený spoločnosťou Nationwide Income Properties, LLC z roku 2006, ani na výpočet náhrady škody z roku 2019, zdôraznil, že sa jedná o dôkazy rovnakého druhu, ktoré boli dostatočné v minulých konaniach v právoplatne skončených veciach. Podnikateľské plány, z ktorých tieto odborné vyjadrenia vychádzali, sú nenahraditeľným dokumentom pre výkon

podnikateľskej činnosti. Aj pre znaleckú organizáciu CORPORA, a.s. bol podnikateľský plán žalobcu jedným z hlavných dokumentov na vypracovaní posudku. Pokiaľ zhodnotil okresný súd negatívne závery znalca o tom, že tento podnikateľský plán sa javí ako nereálny, pretože spoločnosť žalobcu už v roku 2004 nefunguje, tak práve zánik činnosti podniku žalobcu bol spôsobený protiprávnym zamedzením vykonávania podnikateľskej činnosti zo strany žalovaného. Pokiaľ odôvodňoval okresný súd zamietnutie žaloby z dôvodu uplatňovania nároku po zániku zmluvy a nepredvídateľnosti vzniku škody zo strany žalovaného, jedná sa podľa žalobcu o nesprávne právne posúdenie jednak obdobia trvania zmluvy, ako aj podmienky predvídateľnosti škody. Žalobca namietal nesprávne závery okresného súdu o nespornosti tvrdení, že žalobca nebol vlastníkom káblových rozvodov a do roku 1994 a 1995 neinvestoval prostriedky do ich kúpy, resp. nadobudnutia iným spôsobom, ani do inovácie existujúcich rozvodov a ani do budovania nových rozvodov. Jedná sa o úsudok bez dôkazov. Pri výkone servisných činností od roku 1990 do r. 1996 žalobca musel investovať do TKR a všetky náklady spojené so zachovaním prevádzky hradil žalobca. Pevná cena dohodnutá podľa Hospodárskych zmlúv z rokov 1990 a 1991 platila až do roku 1995, kedy sa cena modifikovala v zmluvách o dielo. Ak znalec skonštatoval, že vychádzal z priemernej nákladovosti žalobcu z roku 1994 a 1995, jedná sa o údaj v neprospech žalobcu, pretože keby poskytoval služby za priemerné ceny na trhu alebo zohľadňujúce infláciu, výsledky by boli ešte viac v prospech žalobcu.

53. Žalobca poukazoval aj na to, že jeho činnosť bola plánovaná od r. 1990 hlavne na dodávku systémov, montáž a servis televíznych káblových rozvodov v mestách Žarnovica, Nová Baňa a Banská Štiavnica, následne ako zástupca prevádzkovateľa TKR po roku 1995 a ako prevádzkovateľ TKR po roku 2005 bez prerušenia výkonu činnosti na dobu neurčitú. Bol to žalovaný, kto zablokoval plnenie zmlúv uzavretých medzi stranami sporu, čím došlo k zmareniu jeho podnikateľských plánov. Nebolo preukázané, že za normálnych okolností by nemohlo byť pravdepodobné, blížiac sa k istote, aby žalobca aj po roku 2005 nemohol mať niekoľko podnikateľských možností, ako sú založenie spoločného podniku, zlúčený s iným podnikom, telekomunikačným partnerom, čerpanie výhodných úverov zo zahraničia, rozširovanie počtu TKR, čo by prinieslo rozšírenie podniku a zvyšovanie tržieb. Hodnota podniku sa neodvíja od hodnoty materiálu na sklade alebo zostatku na bankových účtoch, ale tržnej hodnoty podnikateľského potenciálu. Na dôkazy priložené k vyjadreniu žalobcu zo dňa 02.09.2024 súd nepoukázal ani v zozname listinných dokladov zo zápisnice z pojednávania zo dňa 06.09.2024 a tieto dôkazy nevykonal alebo ich prehliadol. Podľa žalobcu je nesprávny záver okresného súdu, že nebola preukázaná taká miera istoty na základe konkrétnych reálnych ukazovateľov, ktorá by mohla viesť k záveru, že žalovaný ušlý zisk by skutočne bol dosiahol, resp. že mu vznikla škoda v žalovanej výške, najmä, že by vznik takejto škody mohol žalovaný v čase vzniku záväzkového vzťahu v máji 1995 objektívne predvídať. Okresný súd prehliadol význam reparácie rozsahu poškodenia žalobcu, transparentné zavinenie konkrétnou osobou a nepriznal mu žiadnu kompenzáciu majetkovej ujmy.

54. Príčina, a to aktívne zamedzenie podnikateľskej činnosti žalovaným vyvolala následok, a to zničenie, zastavenie činnosti žalobcu, t.j. následok, ktorý spôsobil zastavenie príjmov a v tom dôsledku aj znehodnotenie firmy žalobcu. Žalovaný nezákonne zasiahol do činnosti žalobcu tým, že mu v rokoch 1996 až 1998 úplne znemožnil výkon podnikateľskej činnosti na všetkých TV rozvodoch. Žalobca sa snažil udržať toto podnikanie následnými výzvami na rokovania, a to až do apríla 2002, kedy mu žalovaný doručil druhé odstúpenie od zmluvy pre zmarenie, ktoré spôsobil žalovaný. Príčinná súvislosť bola preukázaná v predchádzajúcich prípadoch súdmi opakovane a je preto dôvodné položiť si otázku, ako by vyzeral podnik žalobcu v roku 2005 a neskôr, keby nebol žalovaný nedôvodne zabránil vo výkone podnikateľskej činnosti žalobcovi v roku 1996 – 1998. Odpoveď je, že aj v roku 2005 by existoval podnik žalobcu funkčný a ziskuschopný, ktorý by mal hodnotu v nezanedbateľnej výške a nič by mu nebránilo vykonávať kontinuálne svoju činnosť aj po roku 2005 v zmysle uzavretých zmlúv o dielo, pričom televízne rozvody by boli aktívne bez prerušenia ich prevádzky, tak ako to bolo vôľou zmluvných strán od roku 1990 až do roku 1996 podľa zmlúv a dodatkov k nim.

55. Žalobca zdôraznil, že žalovaný nenamietal nepredvídateľnosť škody. Žalovaný vedel a musel predvídať, že žalobca mal vybudovať, resp. odkúpiť a prebudovať televízne káblové rozvody, čo mu žalovaný neumožnil. Uzavretím zmlúv o dielo z roku 1995, pôvodné Hospodárske zmluvy, zabezpečujúce servisné služby nezanikli, obchodný vzťah založený v roku 1990 – 1991 trval na dobu neurčitú a strany ho v máji 1995 iba doplnili. Zmluvy o dielo okrem popisu diela obsahujú aj zmluvne dohodnuté iné oprávnenia, ktoré mali vzniknúť a platiť ako pred termínom, tak po termíne roku 2005.

56. Žalobca zopakoval uzavretie troch zmlúv o dielo v máji 1995 vrátane Dodatku č. 1 k nim, v zmysle ktorých okrem doby určitej do roku 2005 boli dohodnuté aj iné práva a povinnosti, ktoré mali vplyv na tvorbu ceny podľa zmlúv o dielo už v roku 1995. So žalovaným bol uzavretý Dodatok č. 1 k zmluve o dielo pre oblasť Žarnovica zo dňa 06.05.1996, čo preukazuje vedomosť žalovaného o zámere, ktorý bol sledovaný. Poukázal aj na Kúpnu zmluvu o predaji TKR zo dňa 15.10.1997 v snahe žalovaného predat' žalobcovi TV rozvody v Žarnovici, ktorá bola vyhlásená za neplatnú. Nie je pravdivé tvrdenie okresného súdu v napadnutom rozhodnutí, že žalovaný nevedel roku v 1995 alebo 1997, aký podiel TKR skutočne vlastní. Aj ak nevlastnil TKR v celom rozsahu, to nebránilo, aby tento podiel odpredal so súhlasom spoluvlastníkov, čo aj neskôr žalovaný realizoval, keď sa zbavil všetkých TKR a k vysporiadaniu s menšinovými spoluvlastníkmi teda došlo. Argument súdu, že prevod, či prechod TKR do vlastníctva nebol možný, je nepodložený a je chybnou úvahou bez dôkazov. Nie je však prvoradý, pretože prvoradým bolo oprávnenie na výkon prevádzkovateľa TKR, ktorý generuje tržby a zisk.

57. Žalobca zopakoval, že okresný súd prehliadol, že pred uzavretím zmlúv o dielo už existoval zmluvný vzťah založený Hospodárskymi zmluvami z roku 1990 a 1991 a uzavretie zmlúv o dielo z mája 1995 bolo bezprostredne nadväzujúcim právnym úkonom nezakladajúcim nový obchodný vzťah alebo modifikujúci už 5 rokov existujúci zmluvný vzťah za účelom servisného zabezpečenia televíznych rozvodov na dobu neurčitú. Tento vzťah založený podľa Hospodárskych zmlúv nezanikol. Iba existujúce zmluvné vzťahy boli detailnejšie doplnené predmetnými zmluvami o dielo. O kontinuite zmluvného vzťahu preukazuje list žalovaného zo dňa 28.02.1994 (čl. 774 spisu), v ktorom žalovaný oznamoval a žiadal žalobcu, aby pre rok 1995 do návrhu zmluvy na servis satelitných rozvodov zahrnul pre žalovaného konkrétne počty účastníkov. V tejto súvislosti poukázal aj na žiadosť žalovaného zo dňa 13.04.1995 na čl. 340pv., ako aj jeho oznámenie zo dňa 10.04.1996 na čl. 347pv., na plnomocenstvo zo dňa 15.07.1996, ktoré neobsahovalo časové obmedzenie (čl. 341pv), ako aj na Dodatok z augusta 1996 (čl. 342).

58. Žalobca opätovne poukazoval na to, že výška ceny za dielo v zmluvách o dielo z roku 1995 bola dohodnutá v priamej väzbe na ďalšie skutočnosti v nich uvedené. Ak by neboli dohodnuté iné práva, cena by bola v roku 1995 vyššia, preto žalobca kontrahoval ceny v nižšej hladine, ako bolo v tom čase obvyklé. Od roku 1998 priznali súdy žalobcovi náhradu ušlého zisku z kontrahovanej ceny podľa zmlúv o dielo a nie podľa ceny na trhu. Poukázal pritom na porovnanie dohodnutých cien podľa zmlúv o dielo, ktoré boli nižšie ako ceny používané v danej lokalite. Rozdiel medzi cenou dohodnutou u žalobcu zo zmlúv o dielo a ceny realizovanej žalovaným na danom mieste, v prípade nepriznania žalobcom uplatňovaných ďalších nárokov, by bolo neoprávneným poškodením žalobcu bez náhrady od roku 1996 v rozsahu takmer 50 % zo súdom priznaných náhrad a od roku 2000 v rozsahu mínus 100 % priznaných náhrad. Žalobca teda kalkuloval v ZoD nižšie ceny ako boli trhové z dôvodu podnikateľského plánu a výnosu v budúcich obdobiach po roku 2005, s čím žalovaný súhlasil. V predchádzajúcich súdnych konaniach žalobcom uplatnená a priznaná suma ušlého zisku vychádzala zo zmluvne dohodnutej ceny medzi stranami sporu a nie z ceny na trhu. Nepriznanie žalobcom uplatnených náhrad by preto znamenalo nenahradenie škody, t.j. neprípustné zníženie náhrady škody za minulé obdobie cca na polovicu.

59. Žalobca poukázal na predchádzajúce právoplatné rozsudky súdov, ktoré určili, že odstúpenie žalovaného zo dňa 20.09.1995 od zmlúv o dielo je neplatné a zmluvy o dielo sú platné. Po odmietnutí dovolania v tejto veci sa žalovaný dozvedel, že porušuje zmluvné povinnosti voči žalobcovi. Ani potom však neumožnil vykonávanie činnosti podľa platných zmlúv a žalobca preto podal žaloby o náhrady škody a ušlého zisku a poukázal na priznanie týchto nárokov v jednotlivých právoplatne skončených veciach okresným súdom a potvrdených rozhodnutiami krajských súdov. Náhrada ušlého zisku bola v časti premlčaná, pretože žalobca nemal prostriedky na platenie súdnych poplatkov. Žalovaný získal prospech vo výške 55 % nevyplatených a oprávnených počítaných škôd z dôvodu premlčaných nárokov. Poukázal aj na výzvu pred konajúcim krajským súdom na možné mimosúdne riešenie sporu, a teda žalovaný mal možnosť a vedel predvídať prípadný vznik škody.

60. Pretože žalovaný neuplatnil procesnú obranu o nepredvídateľnosti vzniku škody, žalobca nemohol navrhnovať dokazovanie k týmto otázkam a zameral sa na dokazovanie výšky škody a ušlého zisku. Ak okresný súd zamietol návrh strán sporu na vykonanie dokazovania znalcom, je nelogické, aby potom konštatoval, že u žalobcu výpočet abstraktného zisku nevykonala znalec, resp. že nebola daná taká miera istoty na základe konkrétnych a reálnych ukazovateľov, ktorá by mohla viesť k záveru, že ušlý zisk by bol skutočne dosiahol. Túto argumentáciu považoval žalobca za nepresvedčivú a nelogickú.

Žalovaný nenamietal ani nepreukázal nepredvídateľnosť vzniku škody. Postup okresného súdu je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti sporu a rovnosti strán sporu. Žalobca preukázal vzniknutú výšku škody (násobne vyššej ako je žalovaná) výpočtom abstraktnej výšky ušlého zisku a škôd spôsobom a v zmysle znaleckého posudku CORPORA, a.s., rovnako ako to urobil aj v predchádzajúcich právoplatne skončených veciach. Poukázal aj na to, že predmetné konanie je konaním v reštančnej veci a trvá už od roku 2006. Podľa žalobcu pri výpočte ním uplatnenej škody nejde o zložitý prípad abstraktného ušlého zisku s nevyhnutnosťou výpočtu realizovaného znalcom a nie je možné vykonať znalecké dokazovanie hodnoty zaniknutého podniku, pretože podnik zanikol, teda neexistuje, a preto je možné hodnotu podniku určiť z tých údajov, ktoré existovali do zániku podniku, s ktorými údajmi pracoval aj Znalecký posudok č. 47/2004. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že niet žiadneho relevantného dôvodu, na základe ktorého by žalobca nebol mohol budovať a zhodnocovať svoj podnik až dodnes, keby mu v tom žalovaný nezabránil. Ak znenie jednotlivých zmlúv o dielo nie je pre súd jasné, žalobca navrhol znalecké dokazovanie z odboru Slovenského jazyka pre výklad pojmu „Po tomto termíne nadobúda zhotoviteľ právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s prípadným vlastníckym právom“.

61. Ani samotný žalovaný nenamietal takýto význam zmluvy, keď sám navrhol vykonať znalecké dokazovanie, o aký zisk žalobca prišiel v období rokov 2006 – 2020. Žalobca predložil aj výsledky hospodárenia konkurenčnej firmy ANTIK Telekom s.r.o., z ktorého vyplýva, že žalobca si uplatňuje náhradu škody iba v zlomku ceny, ktorú by mohol dosiahnuť. Na základe uvedeného boli preukázané všetky predpoklady priznania nároku na náhradu škody, a to vznik škody, príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody, pričom žalovaný nepredvídateľnosť škody nenamietal. Navrhol preto zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe vyhovieť v celom rozsahu alebo zrušiť napadnuté rozhodnutie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

62. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z dňa 03.02.2025, v ktorom uviedol, že odvolanie považuje za neopodstatnené a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne a priznal mu náhradu trov konania.

63. Vo vyjadrení zhrnul stav konania aj s prihliadnutím na predchádzajúce súdne konania. Okrem iného uviedol, že súdy ako predbežnú už vyriešili otázku odstúpenia od zmluvy o dielo zo dňa 22.04.2002, ktoré posúdili ako platné, keď aj žalobca v tomto konaní argumentuje týmto odstúpením ako dôvodom na vznik škody. V tomto konaní trvala neprímerane dlhá doba špecifikácia žalobcom uplatneného nároku za „následné obdobie“, t.j. po ukončení trvania záväzku za roky 2006 – 2020. Tento spor je potrebné odlišiť skutkovo od predchádzajúcich súdnych konaní a nárok žalobcu je v tomto spore odlišný.

64. Podľa žalovaného aktívne zamedzenie podnikateľskej činnosti konaním žalovaného a vyvolanie následku, a to zastavenie činnosti žalobcu a zastavenie jeho príjmov, bolo podkladom pre uplatnenie nároku v predošlých súdnych konaniach, ktoré už boli súdmi žalobcovi priznané a žalovaným nahradené, keď boli tieto nároky priznané aj nad rámec, t.j. až do roku 2005, dokedy mali zmluvy platiť a dokedy mohli strany sporu reálne predpokladať dosahovaný príjem z uvedených záväzkov. Žalobca uplatňuje nárok do budúcnosti, ak by ZoD platili aj po ich právnom a faktickom ukončení, neodhliadnuc od odstúpenia od zmluvy z roku 2002. Pre takto uplatnený nárok absentuje podľa žalovaného právny dôvod spočívajúci v neexistencii platného záväzkového vzťahu v tomto období, t.j. bez existencie záväzku nemôže existovať ani zodpovednostný vzťah. Nárok žalobcu je hypotetický, nereálny, abstraktná škoda žalobcu prevyšuje škoda, akú by bolo reálne možné v čase uzavretia zmluvy predvídať. Žalovaný namietal Znalecký posudok spoločnosti CORPORA, a. s. z dôvodu, že vychádza zo žalobcom generovaných ziskov a strát bez oficiálnych podkladov. Žalobcovi bola škoda žalovaným nahradená v celom rozsahu na základe súdnych rozhodnutí. Ani napriek tejto skutočnosti žalobca vo svojej podnikateľskej činnosti nepokračoval, napriek aktívnemu živnostenskému oprávneniu a za tento postup žalobcu žalovaný nemôže niesť zodpovednosť. Akýkoľvek príjem požadoval žalobca uhrádzať na zahraničné účty a záväzky voči žalovanému z predchádzajúcich sporov postúpil tretiemu subjektu. Výsledky predchádzajúcich súdnych sporov pre žalovaného znamenajú obrovskú finančnú záťaž, premietajúcu sa do ďalších období dopredu.

65. Vo vzťahu k odstúpeniu od zmluvy zo dňa 22.04.2002 odkazoval žalovaný na svoje podanie zo dňa 29.04.2020 a poukázal na vytrhnutie kontextu žalobcom citovanej časti vyjadrenia žalovaného z 29.04.2020, v ktorom žalovaný uviedol, že odstúpenie od zmluvy z roku 2002 je neplatné len z dôvodu, že od zmluvy, ktorá zanikla iným spôsobom, odstúpiť už možné nie je. Táto časť však

nasledovala po predchádzajúcom vyjadrení, v ktorom žalovaný poukazoval na to, že ak povolenie príslušného TÚ stratilo platnosť jeho zrušením, dňom zrušenia povolenia, podľa vôle zmluvných strán aj zmluva zanikla. Odstúpenie od zmluvy o dielo zo dňa 22.04.2002 žalovaný nikdy nespochybnil, len uvádzal, že ak by súd posúdil, že ZoD zanikli zrušením povolení, nemôže zmluva zaniknúť aj následne odstúpením. Na záväzkový vzťah je potrebné nahliadať zo širšieho kontextu, nielen donekonečna uvádzanej jednostranne interpretovanej skutočnosti žalobcom a zohľadniť zmysel konania žalovaného. Žalovaný bol aj je vlastníkom a správcom bytov a nebytových priestorov a bol povinný vlastníkom a nájomcom zabezpečiť aj dodávku televízneho a rozhlasového signálu, ktorú službu zabezpečoval v subdodávke prostredníctvom žalobcu. Na konanie žalobcu vo vzťahu ku Telekomunikačnému úradu poukazoval žalovaný opakovane aj v tomto vyjadrení, v zmysle ktorého samotný žalobca a jeho neprofesionálne správanie viedlo k tomu, že zabezpečenie TKR žalovaný zveril do rúk iných. Žalobca mal dostatočný časový priestor na nápravu odvrátenia škody, čo však nevyužil, preto nastúpil za žalobcu iný subjekt, ktorý vykonal nápravu do 30 dní. Na základe listu od Telekomunikačného úradu vyplýva, že podmienky predĺženia platnosti povolení žalobca poznal a poukázal na Zápisnicu z pojednávania zo dňa 23.01.2020. Zánik platnosti povolení na prevádzku TKR, čo bolo dôsledkom najmä neplnení povinností žalobcu, bolo podstatnou zmenou okolností, čo viedlo k odstúpeniu od zmluvy o dielo zo strany žalovaného v roku 2002.

66. K tvrdeniu žalobcu, ktorý nesúhlasil s interpretáciou súdu o zániku záväzku podľa dohodnutých zmluvných dojednaní určených na dobu určitú, žalovaný uviedol, že sa jednalo výslovne o záväzok dohodnutý na dobu určitú vyjadrený zmluvách, dodatkoch a žalobca nikdy predtým nespochybnil výklad týchto ustanovení ZoD v predchádzajúcich súdnych sporoch, v ktorých uplatňoval ušlý zisk za kontrahované obdobie do roku 2005. Žalobca argumentuje, že pokiaľ vôľa zmluvných strán smeruje k inému významu a ak sa podarí vôľu ozrejmiť, má zhodná vôľa účastníkov prednosť pred doslovným významom textu nimi formulovanej zmluvy, avšak v konaní nebolo preukázané, že vôľa žalovaného bola odlišná od toho, čo bolo uvedené v texte zmluvných dojednaní. Ak by taká vôľa bola, žalovaný by vstúpil so žalobcom do iných, ďalších zmluvných vzťahov, k čomu však pre správanie žalobcu nedošlo. Opätovne ide o hypotetický, žalobcom želaný stav prispôsobený pre účely tohto sporu a nemožno zo žalobcových predpokladov a hypotéz dospieť k záveru o jeho právnom postavení vlastníka alebo prevádzkovateľa rozvodov a z takto domnelého právneho postavenia vyvodzovať ďalšie právne nároky. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému spôsobu výkladu zmlúv o dielo žalovaný uviedol, že pri zohľadnení vôle zmluvných strán práve vzhľadom na vývoj zmluvného vzťahu nie je možné dospieť k iným záverom, ale len k tým, že následným konaním účastníkov bolo zrejmé, že nie je vôľa zotrvať v tomto časovo ohraničenom vzťahu až do konca dohodnutej platnosti záväzku a nedošlo k pochybeniu zo strany súdu, že by jeho rozhodnutím došlo k nesprávnej interpretácii zmluvného záväzku alebo zásahu do zmluvnej slobody strán.

67. Pokiaľ žalobca tvrdil, že na základe zmluvných dojednaní boli dohodnuté práva a povinnosti, ktoré nekončia dátumom v roku 2005, s takouto interpretáciou sa žalovaný nestotožnil, keď v kontexte zmluvných dojednaní z týchto ustanovení vyplýva alebo sa zdôrazňuje povinnosť žalobcu udržiavať a zabezpečiť televízny rozvod podľa technických podmienok a do konkrétneho termínu tak, aby aj po ukončení platnosti povolenia k prevádzke bol systém prebudovaný spôsobom, aby mohla pokračovať dodávka televízneho signálu bez prerušenia, t.j. išlo o dojednanie akým spôsobom má počas platnosti zmluvy žalobca zabezpečovať služby, teda za účelom, aby aj po termíne platnosti povolenia dodávka signálu, a nie služieb žalobcu, pokračovala bez prerušenia, t.j. systém mal byť prebudovaný spôsobom, aby bolo aj naďalej po ukončení platnosti povolenia možné prostredníctvom rozvodov dodávať koncovým odberateľom TV signál.

68. Žalovaný odmietol domnienky žalobcu, že v zmluve bolo dohodnuté následné pokračovanie činnosti žalobcu a stotožnil sa so záverom súdu, že ide o nekonkrétnu rámcovú vôľu strán pre prípad, že po ukončení platnosti ich zmlúv, bude v záujme zmluvných strán aj naďalej spolupracovať. Keďže záväzok zo zmluvy o dielo zanikol, nemohol nastať ani tento nekonkrétny zámer zmluvných strán na ďalšiu spoluprácu. Žalovaný nevníma tento následok ani v súvislosti so žalobcom vytykanej skutočnosti existencie predošlého zmluvného záväzku na základe Hospodárskych zmlúv z roku 1990 a 1991, pretože aj sám žalobca uvádza, že zmluvy o dielo tento zmluvný vzťah modifikovali, doplnili a upresnili.

69. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nárok uplatnený v tomto konaní nie je rozdielny od doterajších súdnych konaní a že uplatnený ušlý zisk má byť kontinuálnym pokračovaním priamo

nadväzujúcim na predchádzajúce súdne konania pri existencii platného zmluvného vzťahu dodnes. Podľa žalovaného sa jedná v tomto spore o uplatnenie úplne odlišného nároku oproti predchádzajúcim sporom, na ktorý žalobca nárok nemá, pretože v ním uplatnenom období neexistuje platný záväzok strán, z ktorého by bolo možné požadovať zodpovednostné nároky. Je nepodstatná argumentácia o hypotetickom dosahovaní zisku za tieto služby dodnes, pričom tieto služby vykonávajú iné subjekty. Keďže okolnosti sa zmenili, zmluvný záväzok zanikol a vzhľadom na správanie žalovaného by ďalší záväzok v následnom období so žalobcom už uzavretý nebol, škoda v predpokladanom rozsahu (časovom aj vecnom) dosahovania zisku, bola žalobcovi nahradená a neexistuje preto žiaden dôvod a žiaden právny nárok z domnelého, neistého a žalobcom len želaného pokračovania zmluvných vzťahov.

70. Vo vzťahu k určeniu hodnoty podniku zopakoval žalovaný výhrady voči Znaleckému posudku č. 47/2004 vychádzajúci z hypotetických, neoveriteľných údajov. Vo vzťahu k navrhovanému dokazovaniu znalcom, tento žalovaný navrhoval len vtedy, ak by súd žalobcovi nejaký nárok priznal a v takom prípade žalovaný nesúhlasil, aby podkladom na priznanie bol Znalecký posudok spoločnosti CORPORA, a.s., keď nemôže byť podkladom pre rozhodnutie na priznanie odlišného nároku uplatneného v tomto konaní oproti predchádzajúcim súdnym konaniam, ktorý nezohľadňuje podstatné zmluvné povinnosti žalobcu, a to inováciu TKR rozvodov, a teda podstatnú nákladovú položku, ktorá bola hlavným obsahom a účelom záväzku a aj podstatnou podmienkou pre ďalšie obchodné vzťahy pri predaji TKR. Keďže okresný súd nevidel dôvodnosť uplatneného nároku, žalovaný súhlasil s tým, že dokazovanie by bolo v tomto smere nadbytočné. Vo vzťahu k hodnote podniku a súvisiacim potenciálom žalobcu, goodwill, know-how, intellectual property, time to market, postaveniu na trhu, odkázal žalovaný na svoje vyjadrenia v priebehu konania. Porovnávanie žalobcu ohľadne tržnej hodnoty so spoločnosťami Twitter, Youtube a WhatsApp považoval žalovaný za neporovnateľné a k tejto časti odvolania sa nevyjadroval.

71. Dôvod zamietnutia žaloby na základe premlčania žalovaný uplatňoval počas celého konania, kde na skutočnosti predpokladané zákonom poukazoval vo svojich písomných vyjadreniach, ale aj ústne na pojednávaní - nemožnosť predvídať škodu. Žalovaný nesúhlasil so žalobcom, že žalovaný mohol predvídať škodu vznikajúcu aj za následné obdobie po roku 2006. Zákon požaduje predvídanie škody pri vzniku záväzkového vzťahu, a nie ako to interpretuje žalobca, pomaly ku dňu zániku záväzku. Nepredvídateľnosť škody odôvodňoval žalovaný aj s poukazom na individuálne vydané povolenia na prevádzku rozvodov, ktoré boli podkladom pre špecifikáciu obsahu záväzkov medzi stranami sporu. Rovnako o možných v budúcnosti do úvahy pripadajúcich legislatívnych zmenách nebolo možné v čase vzniku záväzkového vzťahu ani predpokladať. Ani tento nový právny stav žalobca nevyužil ako nový a legislatívny možný spôsob pôsobenia v tejto sfére. Je povinnosťou súdu, ak vzhľadom na takúto povinnosť, aplikovať aj také ustanovenie zákona, ktoré nie je stranou sporu výslovne označené. Ak teda podľa zákona nemožno nahrádzať škodu, ktorú nebolo možné predvídať v čase vzniku záväzkového vzťahu, bolo potom správne ustálené súdom, že žiadna zo strán v máji 1995 nemohla predvídať legislatívny vývoj v budúcnosti a ani to, že oblasť legislatívy sa v tejto časti zmení tak, že už nebudú potrebné individuálne povolenia na dobu určitú. V prejednávanej veci sa jedná o odlišný nárok od predchádzajúcich prejednávanych vecí, nemožno ho rovnako právne ani skutkovo kvalifikovať a ide o nárok, ktorého náhradu zákon nepripúšťa, vzhľadom na nepredvídateľnosť uvedenej škody. Na základe uvedeného považoval žalovaný napadnuté rozhodnutie za vecne správne a logické.

72. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 14.03.2025. V ňom uviedol, že žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu neuviedol nič relevantné, čo by nebol tvrdil aj v konaní v minulosti. Nárok uplatnený žalobcom je nárokom za ušlý zisk, ktorý vznikol v minulosti a aj náhrada škody za poškodenie podniku vznikla v minulosti. Žalobca vo svojom vyjadrení zopakoval tvrdenia, ktoré uviedol v odvolaní o trvaní záväzkového vzťahu medzi stranami sporu, o uzavretí zmluvného vzťahu na dobu neurčitú, o ukončení zmluvného vzťahu odstúpením zo strany žalobcu v roku 2024. Poukázal na to, že v tomto konaní je uplatnená abstraktná škoda zistená výpočtom, čo žalobca aj realizoval. Zotrvával na tom, že žalovaný vedel a mohol predvídať vzniknutú škodu a Znalecký posudok mohol žalovaný niekoľko rokov namietat'. Tvrdenia žalovaného o nahradení škody v celom rozsahu na základe doterajších rozhodnutí považoval za irelevantné.

73. Zopakoval tvrdenia o neoprávnenom blokovaní činnosti žalovaným po dobu niekoľkých rokov a vo vzťahu k pričineniu žalobcu na zrušení telekomunikačných rozhodnutí poukázal na existujúce právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré jednoznačne poukázali na zavinené správanie žalovaného. Zodpovednosť za škodu, príčinná súvislosť a jej vznik pred rokom 2005 už bola právoplatne vyriešená.

Opätovne poukazoval na skutkové okolnosti vydania všeobecného povolenia VPT-1/2001, na žiadosť žalovaného zo dňa 10.04.1996 o definitívne ukončenie činnosti žalobcu a o nezáujme žalovaného, aby v činnosti ďalej žalobca pokračoval. Zopakoval nesplnenie podmienok a zrušenie povolení na prevádzkovanie TKR z dôvodov na strane žalovaného, čo konštatovali sudy z viacerých rozhodnutiach. Zopakoval, že žalovaný bol povinný uvedomiť si možné následky svojho nezákonného postoja už v septembri 1995, pričom nápravu nevykonal ani po právoplatnosti rozhodnutia o určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy z roku 1995. Podľa žalobcu je irelevantné, či v minulosti žalobca namietal alebo nenamietal neplatnosť odstúpenia od zmlúv z roku 2002. Žalovaný je povinný v každom prípade škodu nahradiť, t.j. aj ak by odstúpenie od zmluvy podľa § 356 ObZ z roku 2002 bolo platné a rovnako, ak by od zmluvy odstúpil neplatne. Poukazoval na ďalšie skutkové okolnosti uvedené žalovaným, ktoré sú podľa žalobcu nepravdivé. V rozpore s tvrdením žalovaného sa nejedná o jedného zmluvného partnera pri prevádzkovaní TKR, ale o desiatky zmluvných partnerov v závislom postavení, pretože TKR je sieťový, prepojený systém s mnohými účastníkmi, keď žalovaný bol zúčastnený iba vo väčšinovom podiele cca 60 % a okrem žalovaného bolo napojených na TKR množstvo ďalších subjektov so samostatným zmluvným vzťahom so žalobcom. Poukázal opätovne na cenu služieb, na základe ktorej bol priznaný nárok na ušlý zisk, ktorá bola nižšia ako tržná cena.

74. Zopakoval, že zmluvný vzťah do roku 2005 a ani v roku 2005 žiadnym platným právnym úkonom skončený nebol. Žalovaný nesprávne interpretuje existujúci zmluvný vzťah, pretože sa nejedná o zmluvne dohodnuté ďalšie následné pokračovanie činnosti žalobcu, ale sa jedná o súvislú neprerušenu vykonávanú zmluvne definovanú činnosť žalobcu od roku 1990, ktorá sa mala po roku 2005 zmeniť na strane žalobcu na prevádzkovateľa TKR. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu nebol skončený do roku 2005 a ani do roku 2020 žiadnym platným právnym úkonom. Existencia zmluvného vzťahu na základe predošlých Hospodárskych zmlúv nie je predošlým zmluvným vzťahom, ale kontinuálne platným zmluvným vzťahom, ktorý nebol záujem ukončiť. Namietal, že až vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný prvýkrát namietala nemožnosť predvídania škody v roku 2005. Všetky negatívne následky vznikli z dôvodu preukázaného, nezákonného, vedomého konania žalovaného. Žalobca zotrval na vyjadrení o neplatnosti odstúpenia od zmluvy z roku 2002 z dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní. Pre povinnosť nahradiť škodu zmluvné strany nemuseli predvídať legislatívny vývoj v budúcnosti, a to nepotrebnosť individuálnych povolení na dobu určitú, ktoré bolo nahradené novým všeobecným povolením VPT-1/2001. Ani legislatívna zmena, a to vydanie všeobecného povolenia VPT1-2001 nezrušilo ani nezmenilo zmluvný vzťah medzi stranami sporu, hoci tým boli zrušené všetky predchádzajúce povolenia na prevádzkovanie TKR. Podľa žalobcu sa jedná o nárok skutkovo a právne totožný s predchádzajúcimi nárokmi uplatnenými a právoplatne priznanými v predchádzajúcich súdnych konaniach, keďže ušlý zisk je iba logickým pokračovaním v časovom slede už predtým uplatneného nároku. Žalovaný v každom čase vedel, o akú zmluvnú činnosť sa jedná, vedel a súhlasil, že na TKR je zúčastnených aj cca 40 % iných osôb a vedel, že prevádzka TKR je plánovaná nepretržite a zmluvný vzťah so žalobcom je založený na dobu neurčitú. Žalovaný teda musel predvídať následky svojho protiprávneho konania. Vydanie povolenia VPT-1/2001 nemá preukázateľne žiaden vplyv na zmluvný vzťah medzi stranami sporu, ktoré by bolo potrebné predvídať pri vzniku záväzkového vzťahu.

75. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 19.05.2025. Poukázal na záver okresného súdu o nepreukázaní dôkazného bremena k základnému predpokladu na náhradu škody, a to zodpovednosti žalovaného za škodu vo forme ušlého zisku za budúce nezazmluvnené obdobie. Jedná sa o základný predpoklad neúspešného uplatnenia nároku. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k správne záveru o neunesení dôkazného bremena v neprospech žalobcu. Ak výsledok súdneho konania nezodpovedá predstavám žalobcu, neznamená to, že rozsudok je nepreskúmateľný, prekvapivý a nezákonný. Zopakoval nepoužiteľnosť Znaleckého posudku č. 47/2004 z dôvodu skutkovej a právnej odlišnosti prejednávanej veci oproti predchádzajúcim konaniam, čo žalovaný v priebehu konania namietal. Otázkou platnosti odstúpenia od zmlúv, ktoré samotný žalobca považoval za platné, konštatovali aj sudy v predchádzajúcich rozhodnutiach a bolo preto nevyhnutné vysporiadať sa aj s trvaním záväzkového vzťahu, pričom po zániku záväzku nemožno z neexistujúceho právneho vzťahu uplatňovať práva vyplývajúce zo zodpovednosti žalovaného. Podľa žalovaného ide v prejednávanej veci o fiktívnu abstraktnú náhradu škody za následné obdobie po zániku platnosti zmlúv o dielo a žalobca bol povinný preukázať existencie predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu. Vôľu pokračovania v akomkoľvek záväzku so žalovaným, ako ani istotu v nadobudnutí káblových rozvodov žalobca nepreukázal a ani nemohol, pretože na nič také konkrétne sa zmluvné strany nezaviazali. Žalobca nepreukázal hmotnoprávne predpoklady zodpovednosti žalovaného za nepredvídateľnú škodu.

Všeobecné tvrdenie žalovaného o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarenia podnikateľského zámeru bez ďalšieho nemôže byť základom pre vznik nároku na ušlý zisk. Aj existencia ušlého zisku musí byť bezpečne preukázaná. Nie je síce možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokázané také skutkové okolnosti, ktoré vedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, ak by nedošlo k protiprávnemu udalosti. Dokazuje sa teda pravdepodobnosť dosiahnutia zisku v danom čase po zániku záväzkového vzťahu so žalovaným a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti je možné urobiť záver, či by ušlý zisk bol aj reálny. Ukončenie zmluvného vzťahu nemožno brať ako základ nároku žalobcu pre vznik škody. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/513/2014, ako aj na rozhodnutie sp. zn. 4Mcd/23/2008, podľa ktorého pri ušlom zisku musí ísť o ujmu už nastalú, vzniknutú a nie ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Ušlý zisk nie je hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiaden preukázateľný základ. Hypotetický ušlý zisk, na ktorý sa odvoláva žalobca, vychádza z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej činnosti za obdobných podmienok, avšak Znalecký posudok CORPORA, a.s. vychádzal z priemernej nákladovosti žalobcu v roku 1994 a 1995, čo vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom ako podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu a poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/319/2008, 1Cdo/76/2008.

76. Žalobca zakladal nárok na ušlý zisk na tvrdení o existencii hypotetického ušlého zisku za následné obdobie, t.j. za obdobie neexistencie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu a takýto ušlý zisk nemá reálny základ, ostáva v rovine fikcie. Znalecký posudok CORPORA, a.s. preukazuje len to, aký priemerný zisk by dosiahol žalobca v prípade plnenia zmluvného záväzku so žalovaným v rámci dohodnutých podmienok, na danom trhu, počas platnosti záväzku bez zohľadnenia ďalších okolností, ktorým je zánik záväzku, nákladovosť a iné pre vec podstatné skutočnosti, avšak nedokazuje, že takýto zisk by žalobca bol dosiahol, nebyť skončenia zmluvného vzťahu a ani to, že realizácia nekonkrétneho zámeru odkúpenia TKR, resp. vlastnícke právo k nim, by bolo uskutočnené tak, ako žalobca zamýšľal alebo že by k nej nedošlo v dôsledku zániku zmlúv. Žalobca nepreukázal, že jeho podnikateľský zámer sa dostal do štádia, kedy je možné považovať dosiahnutie prospechu z jeho podnikania za daných konkrétnych okolností po skončení platnosti zmlúv, za vysoko pravdepodobné, pričom časové hľadisko nemožno počítať na ťarchu žalovaného.

77. Zopakoval, že škoda bola žalovanému uhradená do roku 2005, t.j. do času, kedy mali trvať zmluvné vzťahy medzi stranami sporu. Žalovaný namietal nedôvodnosť nároku odkazom na ustanovenie § 379 ObZ, ktoré obsahuje v sebe aj limitáciu náhrady škody jej predvídateľnosťou. Poukázal opätovne na ďalšie skutočnosti, a to neexistenciu trvania záväzku po roku 2002, resp. 2005, platnosť odstúpenia od zmluvy z roku 2002, nepredvídateľnosť vzniku škody v čase vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami sporu, všeobecné ustanovenie o tom, že žalobca sa stane prevádzkovateľom systému s prípadným vlastníckym právom, žalobou podanou v roku 2006 boli uplatnené neexistujúce nároky do budúca, ušlý zisk je hypotetický, nezohľadňuje ani náklady nevyhnutné na inováciu a vybudovanie TKR. Žalovaný odkázal na Zápisnicu z pojednávania zo dňa 26.04.2004 a nárok považoval za nedôvodný.

78. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 23.06.2025. Zopakoval, že žalovaný neuviedol vo svojom poslednom vyjadrení nič nové a podstatné. Opätovne poukázal na možný narastajúci počet účastníkov TKR, pričom výpočet náhrady škody sa odvíja len z existujúceho počtu abonentov. Zopakoval tvrdenia o trvaní vzťahu, tvorbe zisku, vôle strán prejavenej v zmluvách o dielo, pričom dôkazná situácia, aká je v tomto konaní, bola dostatočná aj pre predchádzajúce súdne konanie, ktoré taktiež pri priznávaní náhrady škody vychádzali zo Znaleckého posudku CORPORA, a.s. Zopakoval argumentáciu o neplatnosti odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.04.2002, o zmarení účelu zmluvy spôsobeného žalovaným, o existencii a trvaní zmluvného vzťahu na základe Hospodárskych zmlúv z roku 1990 - 1991 a o odstúpení od právnych vzťahov žalobcom až v roku 2024. Argumentácia žalovaného podľa žalobcu odkazom na rozhodnutie Najvyššiemu súdu SR sp. zn. 4Cdo/319/2008 je neadekvátna, pretože sa týka odlišného skutkového stavu. Rovnako je neaplikovateľný aj záver z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/76/2008.

79. Odvolací súd na pojednávaní dňa 13.11.2025 podľa § 384 CSP zopakoval dokazovane v nevyhnutnej časti z dôvodu čiastočne odlišného posúdenia skutkového stavu a zabránenia vydania prekvapivého rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že všetky listiny nachádzajúce sa v súdnom spise boli stranám sporu doručené, tieto boli s nimi oboznámené a ich obsah sporný nebol, odvolací súd podľa § 204 CSP dokazovanie prečítaním týchto listín nevykonával.

80. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 13.11.2025 zopakoval tvrdenia, že hospodárske zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú relevantné aj v prejednávanej veci a vzťah založený týmito zmluvami bol následne precizovaný zmluvami o dielo. Vôľa strán bola taká, aby bolo zabezpečené nepretržité prevádzkovanie siete aj po ukončení zmlúv o dielo. Predmetné systémy prevádzkujú tretie subjekty, čo je dôležitým aspektom pre posúdenie, či nejaký ušlý zisk žalobca mohol alebo nemohol dosahovať. Pri vyčíslení ušlého zisku žalobca vychádzal z reálnych čísiel, či už počtu odberateľov služby alebo ziskovosti, respektíve nákladovosti. Vo vzťahu k priamej príčinnej súvislosti medzi škodou a konaním žalovaného uviedol, že žalobca nemohol v čase, keď došlo k porušeniu zmluvy zo strany žalovaného ukončiť svoje podnikanie, pretože v prípade výzvy voči žalobcovi na opätovné prevzatie sietí, by k takémuto prevzatíu dôjsť nemohlo. Až po odstúpení od zmluvy v roku 2002 mohol žalobca opodstatnene predpokladať, že k prevádzkovaniu siete sa už nedostane. Znalecký posudok vychádzal z reálnych údajov, ktoré mal v tom čase k dispozícii.

81. Žalobca na pojednávaní zopakoval tvrdenia o vôli medzi stranami sporu, že zmluvný vzťah mal trvať na dobu neurčitú. Zopakoval, že hospodárske zmluvy medzi stranami sporu platia doteraz a zmluvy o dielo tieto hospodárske zmluvy neukončili. Vôľou strán bolo zabezpečiť od roku 1990 nepretržitú prevádzku TKR, dodávku signálu do všetkých bytov vo vymedzených lokalitách, nielen do bytov žalovaného, ale do všetkých, ktoré boli na daných sídliskách. Uzavretie zmlúv o dielo bolo vyvolané rozhodnutím Telekomunikačného úradu o povolení na prevádzku na obdobie desiatich rokov. Uplynutie tejto doby však neznamenalo vypnutie TKR a žalobca mal práva a povinnosti pred ukončením tohto termínu ako aj po jeho uplynutí. Žalobca preto nesúhlasil s posúdením zmluvného vzťahu uzavretého na dobu určitú. Zmluvné strany mali úmysel zabezpečiť nepretržitú prevádzku TKR, ktorú zabezpečoval žalobca. Podľa zmlúv o dielo mal žalobca práva a povinnosti pred termínom konečného povolenia na prevádzku a aj po tomto termíne.

82. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že v tomto konaní je významný rozdiel v skutkovom stave oproti predošlým súdnym sporom, ktoré už boli právoplatne rozhodnuté. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu bol výslovne dojednaný na dobu určitú. Pokiaľ opakovane žalobca poukazoval na dojednanie práv, ktoré mal mať aj po skončení zmlúv o dielo, a to prevádzkovať inovovaný televízny rozvod, v tejto súvislosti nebol splnený základný predpoklad zo strany žalobcu, a to splnenie povinností zo zmluvy o dielo. Skutkový stav v prejednávanej veci oproti predchádzajúcim veciam bol odlišný a nebolo možné prevziať tento skutkový stav na prejednávajúcu vec. Poukázala na písomné vyjadrenie žalovaného z roku 2020 s doložením štyridsiatich listinných dokladov, ktorými žalovaný preukazoval fungovanie zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, vrátane doloženia rozhodnutia Telekomunikačného úradu. Rozvod na ul. Školská v Novej Bani bol žalobcovi reálne odňatý pre porušenie povinnosti až v roku 1998, pretože si nesplnil základnú podmienku, a to inováciu rozvodu. Vzhľadom k tomu, že zmluvný vzťah bol dohodnutý na dobu určitú, po roku 2005 ušlý zisk vzniknúť nemohol. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že v zmysle zmlúv o dielo a príloh k nim bolo dohodnuté, že po ukončení povolenia k prevádzke mal byť systém inovovaný a malo byť pokračované v dodávke signálu bez podstatného prerušenia, táto formulácia je používaná na to, že žalobca mal vykonávať prevádzku bez podstatného prerušenia z hľadiska kvality prebudovanej siete a nie pre účel dĺžky trvania prevádzkovania káblových rozvodov. Škoda vo forme straty hodnoty podniku podľa žalovaného preukázaná nebola a nemohlo sa vychádzať zo ziskovosti v rokoch 1994 a 1995, keďže obsah záväzku žalobcu bol vybudovať nový systém alebo ho prebudovať, keď takáto investícia vo výpočte zahrnutá nebola a žalobca nemohol preto dosahovať 66 % zisk. Podľa žalovaného nebol daný predpoklad nároku na náhradu škody, škoda nevznikla a žalobca nemôže byť v konaní úspešný.

83. Z dôvodu, že v podanom odvolaní žalobca vytýkal okresnému súdu ústne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a jeho prekvapivosť vzhľadom na vykonané dokazovanie, odvolací súd v súlade s § 378 ods. 1 s použitím § 181 ods. 2 CSP na pojednávaní podrobne uviedol svoje predbežné právne posúdenie z dôvodu zabránenia prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom predmetné právne posúdenie vychádzalo z tvrdení strán sporu nachádzajúcich sa v súdnom spise, ako aj z vykonaného dokazovania a listinných dokladov, ktoré boli stranám sporu doručené a boli s nimi oboznámené a ich obsah sporný nebol. Vzhľadom na neúplnú apelačnú zásadu v odvolacom konaní, kedy odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie je možné meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, ako aj vzhľadom na zásadu zákonnej koncentrácie konania, kedy v odvolacom konaní v zásade už žiadne nové dokazovanie a nové prostriedky procesného útoku a obrany nie je možné uplatniť okrem novôt podľa §

366 CSP, pričom ani žalobca ani žalovaný nenavrhli žiadne dôkazy a neuplatnili prostriedky procesného útoku a obrany, preto odvolací súd zamietol návrh žalobcu na odročenie pojednávania z dôvodu možnosti vyjadrenia sa k predbežnému právnemu posúdeniu veci odvolacieho súdu. Žalobcovi bolo umožnené vyjadriť sa k predbežnému právnemu posúdeniu veci a na jeho žiadosť bolo za tým účelom pojednávanie prerušené v trvaní pol hodiny, počas ktorej mal žalobca možnosť pripraviť sa a reagovať na predbežné právne posúdenie veci. V rámci predbežného právného posúdenia veci neboli vykonané nové dôkazy a jednalo sa zo strany odvolacieho súdu o predbežné právne posúdenie vo vzťahu k dôvodom uvedeným v napadnutom rozhodnutí o zamietnutí žaloby a odvolacím dôvodom uplatnených žalobcom v odvolaní. Stranám sporu počas 19-ročného trvania sporu bol známy obsah vzájomných tvrdení, ako aj obsah listín, ktorými preukazovali svoje tvrdenia. Zo strany odvolacieho súdu pri predbežnom právnom posúdení sa jednalo o posúdenie doteraz vykonaného dokazovania s čiastočne odlišným vyhodnotením skutkového stavu a právného posúdenia veci.

84. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v senáte s nariadením pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože bolo potrebné zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 a 2 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený po skončení pojednávania.

85. Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody v celkovej výške 1.138.750,58 Eur pozostávajúcej zo skutočnej škody z dôvodu straty hodnoty podniku žalobcu spôsobenej protiprávnymi úkonmi žalovaného vo výške 331.939,19 Eur a náhrady ušlého zisku za obdobie rokov 2006 - 2020 vo výške 806.811,39 Eur. Žalobca odôvodnil svoj nárok tým, že na základe troch zmlúv o dielo z roku 1995 mal vykonávať dohodnutý predmet činnosti – servisné zabezpečenie prevádzky TV, satelitného a terestrického prijímacieho systému, vonkajších a vnútorných rozvodov TV signálov pre lokalitu Nová Baňa a Žarnovica do 31.05.2005 a Banská Štiavnica do 31.12.2005. Protiprávnymi úkonmi žalovaného, a to prevzatím TKR žalovaným v jednotlivých lokalitách v priebehu rokov 1996 – 1998, bolo žalobcovi zabránené vykonávať dohodnutú podnikateľskú činnosť a dosahovať predpokladaný zisk z tejto činnosti. Odstúpenie žalovaného od Zmlúv zo dňa 20.09.1995 bolo právoplatne vyhlásené súdmi za neplatné, pričom ďalším odstúpením od zmluvy zo dňa 22.04.2002 žalovaný prejavil vôľu nepokračovať ďalej v žiadnom vzťahu so žalobcom. Takýmto protiprávnym konaním v rozpore s dohodnutými právami a povinnosťami došlo k vzniku škody vo forme ušlého zisku, pričom za obdobie rokov 1996 - 2005 bola táto škoda vo forme ušlého zisku, ako aj inej skutočnej škody priznaná právoplatnými rozhodnutiami súdov a žalovaným bola na základe týchto rozhodnutí aj uhradená. Uhradená však nebola škoda spočívajúca v strate hodnoty podniku, pretože žalovaný svojím protiprávnym konaním, ktorým zamedzil vykonávanie podnikateľskej činnosti, spôsobil krach, t.j. zánik podniku žalobcu, ktorý v roku 2002 po druhom oznámení o odstúpení od zmluvy zo strany žalovaného prestal vykonávať podnikateľskú činnosť a podľa Znaleckého posudku č. 47/2004 v prípade riadneho plnenia zmluvných povinností by v roku 2004 bola hodnota podniku žalobcu v rozmedzí od 10 do 15 miliónov Sk. Vychádzajúc zo Znaleckého posudku CORPORA, a.s. č. 47/2004, ako aj doplneného finančného vyúčtovania z roku 2019 a štúdie subjektu Nationwide Income Properties, LLC z roku 2006, po zohľadnení počtu abonentov kontrahovaných v priebehu zmluvného vzťahu medzi stranami sporu a vychádzajúc z nákladovosti činnosti žalovaného z roku 1994 a 1995, by predstavoval ušlý zisk žalobcu za obdobie rokov 2006 - 2020 sumu 806.811,39 Eur.

86. Žalobca pôvodne odôvodňoval svoj nárok tým, že žalovaný odstúpil od zmlúv o dielo dňa 22.04.2002, čím žalovanému vznikla podľa § 357 ObZ povinnosť na náhradu škody. V priebehu konania uvádzal, že toto odstúpenie je neplatné, pretože odstúpenie pre zmarenie účelu zmluvy spôsobil a vyvolal samotný žalovaný a takéto konanie je v rozpore s poctivým obchodným stykom. Poukazoval na skutočnosť, že z výkladu prejavu vôle, zohľadňujúc vývoj zmluvných vzťahov medzi stranami sporu od roku 1990 na základe Hospodárskych zmlúv a následne doplnených a zmenených zmluvami o dielo z roku 1995 vyplýva, že vôľou zmluvných strán bolo uzavrieť zmluvné vzťahy na dobu neurčitú za účelom zabezpečiť nepretržitú prevádzku TKR v daných lokalitách žalobcom, čo vyplýva zo zmlúv o dielo, ako aj z Dodatku č. 1 k týmto zmluvám, v ktorých bolo uvedené, že po uplynutí dohodnutej doby trvania zmlúv bude žalobca prevádzkovateľom TKR s prípadným vlastníckym právom.

87. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že sa jedná o fiktívny, hypotetický nárok, ktorý nemá oporu v zákone, keďže zmluvný vzťah bol dohodnutý na dobu určitú, zmluvné vzťahy zanikli najneskôr uplynutím dohodnutej doby trvania zmlúv, pričom žalovaný platne odstúpil od zmlúv v roku 2002. Namietal, že

znalecký posudok spoločnosti CORPORA, a.s, o ktorý opieral žalobca svoj nárok, ktorý vychádza pri určení hodnoty podniku žalobcu z hrubého odhadu, je nepoužiteľný, keď samotný Znalecký posudok uvádza, že hodnota podniku sa určiť nedá, vzhľadom k tomu, že žalobca v roku 2004 už žiadnu činnosť nevykonával. Vo vzťahu k ušlému zisku namietal, že nie je daný jeho základ, keďže zmluvné vzťahy zanikli najneskôr v roku 2005 uplynutím doby trvania zmlúv o dielo uzavretých v roku 1995 a nárok žalobcu na ušlý zisk je hypotetickým, ktorý nie je založený na existencii zmluvného vzťahu a pre absenciu zmluvného vzťahu nie je možné vyvodiť zodpovednostný vzťah žalovaného za prípadnú škodu v období po roku 2005.

88. Okresný súd žalobu zamietol z dôvodu nepredvídateľnosti škody, ktorú žalovaný nemohol pri vzniku zmlúv v roku 1995 predvídať, ako aj z dôvodu, že rámcové dojednanie o tom, že žalobca by mal byť v budúcnosti vlastníkom a prevádzkovateľom TKR nezakladá v dostatočne určitej miere istoty nárok na náhradu škody a na základe konkrétnych a reálnych ukazovateľov odôvodňujúcich prijať záver, že žalovaný by ušlý zisk skutočne dosiahol, resp. že škoda mu vznikla v žalovanej výške. Závery Znaleckého posudku pri stanovení hodnoty podniku žalobcu k roku 2004 považoval za nedostatočné, hypotetické a neurčité.

89. Podľa § 261 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „ObZ“) táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

90. Podľa § 344 ObZ od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

91. Podľa § 356 ods. 1 ObZ, ak sa po uzavretí zmluvy zmarí jej základný účel, ktorý bol v nej výslovne vyjadrený, v dôsledku podstatnej zmeny okolností, za ktorých sa zmluva uzavrela, môže strana dotknutá zmarením účelu zmluvy od nej odstúpiť.

92. Podľa § 356 ods. 2 ObZ za zmenu okolností podľa odseku 1 sa nepovažuje zmena majetkových pomerov niektorej strany a zmena hospodárskej alebo trhovej situácie.

93. Podľa § 357 ObZ strana, ktorá odstúpila od zmluvy podľa § 356, je povinná nahradiť druhej strane škodu, ktorá jej vznikne odstúpením od zmluvy. Pre účinky odstúpenia od zmluvy platí primerane § 351.

94. Podľa § 373 ObZ kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

95. Podľa § 379 ObZ, ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá prevyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala alebo ktorú bolo možné predvídať s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

96. Podľa § 381 ods. 1 ObZ namiesto skutočne ušlého zisku môže poškodená strana požadovať náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká.

97. Podľa § 536 ods. 1 ObZ zmluvou o dielo sa zaväzuje zhotoviteľ vykonať určité dielo a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť cenu za jeho vykonanie.

98. Odvolací súd podrobne uviedol odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, vrátane tvrdení strán sporu z priebehu konania, ako aj v odvolacom konaní tak, aby skutkové zistenia okresného súdu, jeho úvahy a závery vo vzťahu k tvrdeniam strán sporu boli súčasťou tohto rozhodnutia odvolacieho súdu pre komplexné posúdenie nárokov uplatnených žalobcom.

99. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, keď vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu

zamietol. V konaní súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa odvolacieho súdu sa okresný súd dostatočne vysporiadal s tvrdeniami strán sporu podstatnými pre rozhodnutie vo veci o uplatnenom nároku žalobcu a odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa zákonné podmienky na odôvodnenie rozsudku ako rozhodnutia vo veci samej. Podľa odvolacieho súdu okresný súd neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a neporušil ani zásadu spravodlivého procesu vo vzťahu k žalobcovi. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu o nedôvodnosti uplatnenej žaloby aj keď čiastočne z iných dôvodov.

100. Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody. Okresný súd správne posúdil vzťah medzi stranami sporu ako obchodnoprávny, pričom žalobca uplatnil nárok na náhradu škody z troch zmlúv o dielo uzavretých medzi stranami sporu dňa 04.05.1995 a 22.05.1995 týkajúcich sa servisnej činnosti a zabezpečovania prevádzky TV, satelitného a terestrického systému v lokalite Žarnovica, Nová Baňa a Banská Štiavnica.

101. Okresný súd správne konštatoval, že na základe takto založeného zmluvného vzťahu medzi stranami sporu došlo preukázateľne, aj na základe viacerých už právoplatných rozhodnutí súdov, k porušeniu zmluvných povinností zo strany žalovaného, ktorý svojím konaním, a to prevzatím televíznych káblových rozvodov (TKR) v priebehu rokov 1996 - 1998 znemožnil žalobcovi výkon dohodnutej zmluvnej činnosti, čím došlo k porušeniu povinností zo strany žalovaného, v dôsledku ktorého bol žalovaný zaviazaný na náhradu škody vo forme ušlého zisku voči žalobcovi právoplatnými rozhodnutiami súdov za obdobie rokov 1996 - 2005, t.j. počas dohodnutej doby trvania zmluvných vzťahov.

102. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že porušenie zmluvných povinností žalovaným vyplývajúcich a dohodnutých v zmluvách o dielo z roku 1995 je nesporné a prejudiciálne konštatované viacerými rozhodnutiami súdov prvej inštancie, ktoré boli potvrdené rozhodnutiami odvolacích súdov, ako to uviedol okresný súd v napadnutom rozhodnutí.

103. Okresný súd však dospel k záveru, že v predmetnej veci sa jedná o nárok odlišný oproti nárokom uplatnenými v predchádzajúcich skončených konaniach vzhľadom na to, že predchádzajúce rozhodnutia priznali žalobcovi nárok na náhradu škody, a to ušlý zisk za obdobie dohodnutej doby trvania zmluvných vzťahov medzi stranami sporu, ktoré vyplývali zo zmlúv o dielo z roku 1995, vrátane Dodatku nim, keď pre lokalitu Nová Baňa a Žarnovica boli zmluvy uzavreté na dobu určitú do 31.05.2005 a pre lokalitu Banská Štiavnica do 31.12.2005. Podľa okresného súdu čas trvania týchto zmlúv bol jednoznačne určený a vychádzal z vtedy existujúcich predpokladov a podmienok ich uzavretia, a to existencie povolenia Telekomunikačného úradu na prevádzku TKR. Vzhľadom na následné vydanie tohto povolenia rešpektoval Dodatok zmluvnú vôľu strán a zmluvy boli uzavreté po dobu trvania tohto povolenia pre konkrétne lokality do 31.05.2005, resp. 31.12.2005. Okresný súd dospel k záveru, že zmluvy o dielo samé o sebe platiť ďalej nemohli a pokiaľ v nich bolo uvedené, že sa uzatvárajú na dobu určitú, najneskôr uplynutím dohodnutého času záväzok z nich zanikol. Žalobca s týmto záverom nesúhlasil a tvrdil, že je v rozpore s vôľou zmluvných strán. Nesúhlasil ani so záverom okresného súdu, že dojednanie v Dodatku k zmluvám, že žalobca sa v budúcnosti mal stať vlastníkom a prevádzkovateľom káblových rozvodov, nie je dostatočne konkrétne a zaväzujúce do takej miery, aby bolo možné z takéhoto dojednania odvodzovať závery o náhrade škody. Žalobca ďalej poukazoval na to, že odstúpenie od zmlúv zo dňa 22.04.2022 je neplatné, pričom okresný súd dospel k záveru, že nie je dôvodné zaoberať sa platnosťou alebo neplatnosťou tohto odstúpenia, pretože bez ohľadu na platnosť tohto odstúpenia mal záväzok zo zmlúv zaniknúť v roku 2005, pričom do tohto obdobia nárok na ušlý zisk bol žalobcovi právoplatne priznaný v iných predchádzajúcich súdnych konaniach. S takýmto záverom a posúdením veci okresným súdom sa odvolací súd stotožnil.

NEPREDVÍDATEĽNOSŤ ŠKODY

104. Žalobca v odvolaní zdôrazňoval, že hlavný dôvod zamietnutia žaloby okresným súdom bola nepredvídateľnosť vzniku škody pozostávajúca zo straty hodnoty podniku k roku 2004 a z ušlého zisku za následné obdobie, t.j. po zániku zmluvných vzťahov od roku 2006 po rok 2020. Žalobca namietal, že žalovaný námietku nepredvídateľnosti škody neuplatnil a nad rámec procesnej obrany z vlastnej iniciatívy okresný súd žalobu zamietol z dôvodov, ktoré neboli žalovaným použité ako procesná obrana. S týmto tvrdením žalobcu sa odvolací súd stotožnil.

105. Odvolací súd konštatuje, že podľa § 379 druhá veta ObZ je limitácia rozsahu náhrady škody, t.j. jej reparačná funkcia, ohraničená predvídateľnosťou jej vzniku zo strany škodcu, t.j. náhrada škody je limitovaná do výšky, ktorú škodca predvídať nemohol. Dôkazné bremeno, že sa jedná o škodu nepredvídateľnú, ktorá prevyšuje škodu predvídateľnú, je na povinnej strane, ktorá za škodu zodpovedá (Patakyová a kol.: Obchodný zákonník, Veľké komentáre, C. H. Beck, 2022, strana 1371). Ustanovenie § 379 ObZ, vrátane úpravy o limitácii náhrady škody jej predvídateľnosťou, je ustanovením dispozitívnym. Aj z uvedeného doktrinálneho výkladu vyplýva, že dôkazné bremeno preukazovania nepredvídateľnosti škody je na subjekte, ktorý škodu spôsobil, t.j. na zodpovednostnom subjekte. Pokiaľ dôkazné bremeno zaťažuje škodcu, dôkaznému bremenu nevyhnutne predchádza povinnosť tvrdenia. Bez tvrdenia o nepredvídateľnosti škody nie je možné ani uniesť dôkazné bremeno. Odvolací súd zdôrazňuje, že námietka nepredvídateľnosti vzniku škody je skutkovým tvrdením, ktoré zaťažuje žalovaného ako škodcu a ktorého zaťažuje aj dôkazné bremeno. Pokiaľ žalovaný v priebehu konania takúto námietku neuplatnil, nebol okresný súd oprávnený zamietnuť žalobu z tohto dôvodu. Z obsahu spisu a tvrdení žalovaného vyplýva, ako to uviedol aj žalobca v odvolaní, že žalovaný takúto procesnú obranu v priebehu celého konania neuplatnil. Vzhľadom na zásadu kontradiktórnosti a rovnosti strán sporu podľa čl. 8 a 9 CSP súd prvej inštancie nad rámec prostriedkov procesnej obrany zamietol žalobu okrem iného z dôvodu, ktorý nebol súčasťou procesnej obrany žalovaného, čím nahradil procesnú aktivitu žalovaného. Napriek tomuto záveru o absencii procesnej obrany, na ktorej okrem iného založil okresný súd zamietnutie žaloby, je však podľa odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie vecne správne.

ODSTÚPENIE ZO DŇA 22.04.2002

106. Pred zhodnotením skutkového a právneho stavu veci sa odvolací súd zaoberal výhradami žalobcu v odvolaní vo vzťahu k posúdeniu okresného súdu, ktorý nepovažoval za dôvodné zaoberať sa v predmetnej veci otázkou platnosti alebo neplatnosti odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.04.2002 zo strany žalovaného.

107. Okresný súd správne dospel k záveru, že bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.04.2002, záväzok zo zmlúv o dielo uzavretých medzi stranami sporu v roku 1995 mal zaniknúť uplynutím dohodnutej doby ich trvania v roku 2005. Predmetom zmlúv bolo servisné zabezpečenie prevádzky TV satelitného a terestrického prijímacieho systému, vonkajších a vnútorných rozvodov TV signálov (ďalej aj „servisná činnosť TKR“) zo strany žalobcu a tomu zodpovedajúca povinnosť žalovaného úhrady ceny za dohodnutých podmienok za takto poskytnuté služby v konkrétnych lokalitách. Podľa Dodatku zo dňa 01.06.1995 sa zmluvné strany výslovne dohodli na uzavretí zmlúv na dobu určitú do 31.05.2005, resp. do 31.12.2005, t.j. len do tejto doby mali strany sporu plniť vzájomne dohodnuté práva a povinnosti vyplývajúce z vymedzenia predmetu zmlúv za dohodnutých podmienok a odplaty. Okresný súd vychádzajúc zo znenia zmlúv zohľadňujúc vôľu zmluvných strán správne dospel k záveru, že uplynutím dohodnutej doby trvania zmlúv, zanikli záväzky z nich vyplývajúce.

108. Bez ohľadu na posúdenie platnosti alebo neplatnosti odstúpenia od zmlúv zo dňa 22.04.2002, t.j. aj keby k odstúpeniu od zmluvy nebolo došlo, čoho sa fakticky žalobca domáhal svojim tvrdením o neplatnosti tohto odstúpenia, by zmluvy zanikli uplynutím času k 31.05.2005 alebo k 31.12.2005 vo vzťahu k dohodnutému predmetu plnenia poskytovania servisnej činnosti pri prevádzkovaní TKR žalobcom za dohodnutých zmluvných podmienok. Po zohľadnení uplatnenia a priznania nároku na náhradu škody žalobcovi do 31.05.2005, resp. 31.12.2005 v predchádzajúcich konaniach, je irelevantné zaoberať sa otázkami odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného zo dňa 22.04.2002, ako správne uviedol okresný súd. Práve preto, že okresný súd sa platnosťou tohto odstúpenia zo dňa 22.04.2002 nezaoberal, potom posudzoval nárok žalobcu tak, ako keby k odstúpeniu nedošlo, čoho sa samotný žalobca domáhal (tvrdením o neplatnom odstúpení). Bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť odstúpenia od zmlúv zo strany žalovaného zo dňa 22.04.2002 zmluvné strany dohodli trvanie zmlúv o dielo na dobu určitú do 31.05.2005, resp. do 31.12.2005. Keďže k tomuto dátumu nárok na ušlý zisk bol už žalobcovi priznaný právoplatnými rozhodnutiami súdov, je irelevantné sa zaoberať otázkou platnosti alebo neplatnosti odstúpenia od zmlúv zo dňa 22.04.2002, ako to uviedol okresný súd.

109. V tomto konaní je nepodstatné posudzovanie platnosti odstúpenia od zmluvy z roku 2002 aj z toho dôvodu, že aj pri odstúpení od zmluvy nezanikajú tie práva a povinnosti ktoré majú trvať po zániku zmluvy. Keďže podľa tvrdenia žalobcu práva z Dodatku (právo prevádzkovať TKR) mali trvať aj po uplynutí dohodnutej doby trvania zmlúv, potom aj v prípade pokiaľ by mala byť posudzovaná platnosť odstúpenia z roku 2002 bolo potrebné vysporiadať sa s týmto dojednaním. Či už pri posudzovaní zániku

zmluvy na základe odstúpenia z roku 2002 alebo z dôvodu zániku zmlúv uplynutím dohodnutej doby ich trvania, podstatnou otázkou pre posúdenie nároku žalobcu na základe jeho tvrdení bolo vysporiadanie sa s uvedeným dojednaním, čo okresný súd aj urobil a dospel k správne mu záveru, že na základe tohto dojednania nebol preukázaný vznik nároku na ušlý zisk za obdobie rokov 2006 až 2020.

110. Odvolací súd nad rámec uvedeného pripomína, že nárok žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku za obdobie v rokoch 2002 - 2005, t.j. aj za obdobie po odstúpení od zmluvy žalovaným zo dňa 22.04.2002, bol žalobcom uplatnený v konaní sp. zn. 12Cb/5/2005. V tomto konaní bola náhrada škody žalobcovi vo forme ušlého zisku aj priznaná, keď bola uplatnená podľa obsahu pripojeného spisu za lokality Nová Baňa a Žarnovica do 31.05.2005 a za lokalitu Banská Štiavnica až do 31.12.2005 práve s poukazom na účinky odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.04.2002 a vzniku nároku na náhradu škody v zmysle § 357 ObZ. Okresný súd správne poukázal na to, že už v právoplatne skončenom konaní sp. zn. 11Cb/89/2006, v ktorom sa domáhal žalovaný určenia neplatnosti zmlúv o dielo a dodatkov k nim, odvolací súd v rozhodnutí sp. zn. 41Cob/210/2007 zo dňa 13.02.2008 v odôvodnení výslovne uviedol, že odstúpenie žalovaného z apríla 2002 od predmetných zmlúv je platné, zmluvný vzťah bol ukončený a žaloba bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Teda ako pri žalobe na plnenie, tak aj v rámci určovacej žaloby prejudiciálne súdy posúdili odstúpenie žalovaného od zmlúv zo dňa 22.04.2002 za platné.

111. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ žalobca namietal, že bol to žalovaný, ktorý spôsobil zmarenie účelu zmluvy (zánik a zrušenie vydaných povolení), na posúdenie platnosti odstúpenia od zmluvy je táto skutočnosť irelevantná. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo/114/2005, zverejnené v Zbierke zákonov SR z 2006 z ktorého vyplýva: „Ustanovenie § 356 ods. 1 ObZ umožňuje odstúpiť od zmluvy, ak by jej plnenie bolo pre niektorú zo strán bezúčelné vzhľadom na podstatnú zmenu okolností, za ktorých strany túto zmluvu uzavreli, pričom zmena okolností musí nastať až po uzavretí zmluvy a musí byť podstatná. Nie je pritom rozhodujúce, či táto zmena okolností bola spôsobená konaním niektorej strany alebo okolnosťami, ktoré nemajú pôvod v konaní strán.“ Pokiaľ teda žalobca namietal, že bol to žalovaný, ktorý spôsobil zmarenie účelu zmluvy a následne využil túto skutočnosť na odstúpenie od zmluvy, vo vzťahu k možnosti odstúpenia podľa citovaného rozhodnutia je zavinenie zmarenia zmluvy irelevantné. Odvolací súd tým reaguje na okraj na tvrdenie žalobcu o rozpore konania žalovaného s poctivým obchodným stykom, ktorý sám spôsobil zmarenie účelu zmluvy od ktorej potom z tohto dôvodu odstúpil. Odvolací súd len pripomína, že „sankciou“, t.j. postihom za odstúpenie z tohto dôvodu je práve nárok druhej strany, t.j. žalobcu na prípadnú náhradu škody.

112. Ako však už bolo uvedené, pre uplatnenie nárokov žalobcu, je odstúpenie od zmlúv zo dňa 22.04.2002 irelevantné. Takéto posúdenie je v súlade s tvrdeniami žalobcu, ktorý fakticky žiadal neprihliadať na odstúpenie z dôvodu jeho neplatnosti. Samotná otázka platnosti odstúpenia od zmlúv nie je relevantná, vzhľadom na nároky žalobcu na skutočnú škodu (strata hodnoty podniku v r. 2004, t.j. počas dohodnutej doby trvania zmlúv) a na ušlý zisk po uplynutí dohodnutej doby trvania zmlúv. Teda pokiaľ by súd dospel k záveru o neplatnosti odstúpenia zo dňa 22.04.2002, potom by bol nárok žalobcu posúdený podľa zmluvne dohodnutých práv a povinností a výkladu prejavu vôle pri určení doby trvania zmlúv, čo okresný súd aj urobil. Odvolací súd preto na námietku žalobcu o podstatnom vplyve vyriešenia otázky platnosti odstúpenia od zmlúv zo dňa 22.04.2002 neprihliadol, pretože táto otázka na žalobcom uplatnený nárok vplyv nemala.

DOBA TRVANIA ZMLÚV

113. Podľa odvolacieho súdu okresný súd správne dospel k záveru, že zmluvy o dielo uzavreté medzi stranami sporu zanikli uplynutím dohodnutej doby ich trvania dňom 31.05.2005, resp. 31.12.2005. Podľa odvolacieho súdu je potrebné vykladať vzájomné práva a povinnosti uvedené v zmluvách o dielo s prihliadnutím na vôľu strán, ako na to opakovane žalobca poukazoval. Podľa odvolacieho súdu zo znenia zmlúv o dielo a Dodatku k nim a ich výkladu s prioritou zohľadnenia vôle zmluvných strán vyplýva správny záver okresného súdu o zániku zmlúv o dielo uplynutím dohodnutého času ich trvania na základe výslovného dojednania o obmedzenom čase trvania zmlúv do 31.05.2005 a 31.12.2005, s prihliadnutím na konkrétne práva a povinnosti, ktoré boli dohodnuté počas doby ich trvania, t.j. len do tejto doby mali strany sporu plniť vzájomne dohodnuté práva a povinnosti vyplývajúce z vymedzenia predmetu zmlúv (servisné zabezpečenie prevádzky TKR).

114. Pri výklade prejavu vôle je potrebné vychádzať z ustanovení § 266 až 268 Obchodného zákonníka. Z nadpisu tejto úpravy tretej časti druhého dielu prvej hlavy vyplýva, že obsahuje iba niektoré ustanovenia o právnych úkonoch s aplikáciou pre obchodnozávazkové vzťahy, ktorá úprava dopĺňa všeobecnú úpravu podľa § 35 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Ustanovenie § 266 až 268 sú v zmysle § 263 ods. 1 ObZ ustanoveniami kogentnými, od ktorých sa nie je možné odchýliť a ktoré riešia otázku výkladu prejavu vôle konajúcich osôb. Obchodný zákonník ako lex specialis tak v ustanovení § 266 sám upravuje pre výklad právnych úkonov samostatné interpretačné pravidlá majúce kogentný charakter, ktorými dopĺňa základné pravidlá výkladu prejavu vôle právnych úkonov upravené Občianskym zákonníkom ako lex generalis a ktoré na rozdiel od Občianskeho zákonníka viac uprednostňuje vôľu pred prejavom tejto vôle (M. Patakyová a kol.: Obchodný zákonník, Veľké komentáre, C. H. Beck, 2022, strana 1202). Ak záväzkový vzťah spadá pod režim Obchodného zákonníka, je výklad prejavu vôle treba uskutočniť predovšetkým podľa pravidiel v § 266 ObZ, ktoré dopĺňujú základné interpretačné pravidlo v § 35 ods. 2 OZ. Výkladové pravidlá v § 266 ObZ sú hierarchicky usporiadané. Podľa § 266 ods. 1 ObZ prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu tej strany, ktorá vôľu prejavila, ale len za predpokladu, že tento úmysel bol známy tej strane, ktorej bol určený alebo jej musel byť známy. V prípade bežného právneho konania je potrebné vždy prvotne vychádzať z úmyslu, aký právny účinok konajúce osoby mienili dosiahnuť. Aplikácia tohto interpretačného pravidla prichádza do úvahy vtedy, ak je nesporné, že konajúca osoba mala úmysel prejaviť určitú vôľu. Prejav vôle je podľa úmyslu konajúcej osoby možné interpretovať len vtedy, ak je nesporné, že takýto úmysel tu bol a preukáže sa, že osobe, ktorej bol určený, musel byť známy. Pri nemožnosti zistenia významu zmluvného ustanovenia z hľadiska subjektívneho (úmyslu konajúcich osôb) prichádza na rad hľadisko objektívne, upravené v § 266 ods. 2 ObZ, ktoré dopĺňa ustanovenie § 35 ods. 2 OZ. V takom prípade je potrebné prísť k posúdeniu jazykového vyjadrenia konkrétneho ustanovenia zmluvy. Odvolací súd dopĺňa, že jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachyteného v zmluve, je potrebné najprv vykladať prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Platí však, že aj pokiaľ sú pojmy použité v jazykovom vyjadrení obsahu písomnej zmluvy natoľko jednoznačné, že z nich nie je možné ani s prihliadnutím k tvrdenej vôli účastníka usudzovať iný obsah tohto právneho úkonu, nie je možné obsah zmluvného dojednania vyložiť v úplnom rozpore s jazykovým prejavom. Je pritom potrebné zdôrazniť, že pokiaľ by nebolo možné dospieť a jednoznačne ustáliť, aký význam je priradený konkrétnemu ustanoveniu zmluvy v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený, potom je potrebné na výklad konkrétneho ustanovenia zmluvy aplikovať § 264 ods. 4 ObZ, ktorý obsahuje výkladový princíp contra proferentem, keď použité pojmy alebo celé slovné spojenia, teda celú formuláciu konkrétneho ustanovenia, je potrebné vykladať v neprospech tej strany, ktorá tento pojem prvýkrát použila.

115. Uvedené závery a predpoklady výkladu prejavu vôle s prioritou na vôľu zmluvných strán, ktorá môže, ale nemusí byť v súlade s jazykovým prejavom zachytenom v písomnej podobe, je v súlade s rozsiahlu judikatúrou, na ktorú poukazoval žalobca v odvolaní.

116. Podľa odvolacieho súdu práve vzhľadom na prejavenu vôľu zmluvných strán okresný súd správne dospel k záveru, že zmluvy o dielo, ktorých predmetom je úprava vzájomných práv a povinností týkajúcich sa servisnej činnosti TKR, boli dohodnuté na dobu určitú a záväzky z nich vzniknuté týkajúce sa dohodnutého predmetu plnenia za dohodnutých podmienok zanikli uplynutím doby trvania zmluvy k 31.05.2005, resp. 31.12.2005. Okresný súd správne poukázal na to, že takto prejavená vôľa trvania zmlúv na dobu určitú bola výsledkom v tom čase známych skutočností a predpokladov uzavretia zmluvného vzťahu, ktorým bolo individuálne vydané povolenie Telekomunikačným úradom, ktoré bolo na dobu určitú. Tento záver vyplýva ako z pôvodného textu zmlúv o dielo (zmluva sa uzatvára na dobu určitú, t.j. do termínu povolenia prevádzky rozvodu vydaného v roku 1995 Telekomunikačným úradom), tak aj v zmysle Dodatku k zmluvám zo dňa 01.06.1995, ktorým sa toto záverečné ustanovenie zmlúv zmenilo tak, že zmluvy sa uzatvárajú na dobu určitú, a to pre lokalitu Nová Baňa a Žarnovica do 31.05.2005 a pre lokalitu Banská Štiavnica do 31.12.2005. Podľa odvolacieho súdu uvedená v písomnej podobe prejavená vôľa uzavretia týchto zmlúv na dobu určitú je jednoznačná a vyplýva z nej účel, aby počas trvania povolenia Telekomunikačného úradu v konkrétne vymedzenom období trvali dohodnuté vzájomné práva a povinnosti pri servisnom zabezpečení prevádzky TKR. Ako pôvodný text zmluvy, tak aj Dodatok k nim jednoznačne obsahuje dohodu o uzavretí zmlúv na dobu určitú. Záver okresného súdu o zániku uvedených zmlúv a z nich vyplývajúcich práv a povinností uplynutím doby je správny a vychádza z jednoznačne prejavenej vôle v písomnej podobe.

117. Podľa odvolacieho súdu, zmluvy o dielo z roku 1995 boli na základe jednoznačne prejavenej vôle uzavreté na dobu určitú do 31.12.2005 (31.05.2005), a to bez ohľadu na to, že odkazovali na konkrétnu existenciu povolenia, v súvislosti s ktorým bola dohodnutá doba trvania Zmlúv. Uvedený prejav vôle zmluvných strán je nepochybný, vyplývajúci z jednoznačného vyjadrenia tohto úmyslu zmluvných strán. Podľa odvolacieho súdu nie je sporné, že zmluvné strany deklarovali, že po tomto dátume žalobca nadobudne právo prevádzkovateľa TKR. Žiadne konkrétne práva a povinnosti na základe takéhoto všeobecného dojednaní z tohto ustanovenia však nevyplývajú, pričom toto ustanovenie nemá povahu prolongačnej doložky celej zmluvy ani náležitosti zmluvy o budúcej zmluve. Aj keď zo zaužívanej judikatúry Ústavného súdu SR napr. sp. zn. I. ÚS 243/2007 zo dňa 19.06.2008 vyplýva, že text zmluvy je len prvotným priblížením sa k významu zmluvy, ktorý si chceli účastníci stanoviť a doslovný výklad zmluvy môže, ale nemusí byť v súlade s vôľou konajúcich strán, v danom prípade odvolací súd nevidel rozpor medzi takýmto prístupom k výkladu zmluvy a závermi okresného súdu. Podľa odvolacieho súdu dohodnuté práva a povinnosti týkajúce sa predmetu zmlúv o dielo, a to servisné zabezpečenie prevádzky TKR na základe dohodnutých podmienok, zanikli uplynutím dohodnutej doby trvania zmlúv, pričom ustanovenie Dodatku o nadobudnutí práva prevádzkovateľa TKR žalobcom neobsahovalo dojednanie konkrétnych podmienok medzi stranami sporu.

118. Nárok na ušlý zisk vypočítaný na základe podmienok zmlúv uzavretých v roku 1995 na obdobie rokov 1996 - 2005 nezohľadňuje zánik zmluvného vzťahu medzi stranami sporu uplynutím doby, pričom zo žiadneho textu zmlúv a dodatku k nim nevyplýva, že za rovnakých zmluvných podmienok mali zmluvy pokračovať ďalej, po roku 2005. Podľa odvolacieho súdu prejav vôle, na základe ktorého zmluvné strany dohodli trvanie zmlúv do 31.12.2005 (ďalej kvôli prehľadnosti uvádza odvolací súd len jeden dátum 31.12.2005, v ktorom je zahrnutý aj dátum 31.05.2005), nie je v rozpore s vyhlásením v Dodatku, podľa ktorého mal žalobca nadobudnúť právo prevádzkovateľa TKR po tomto dátume, avšak konkrétne práva a povinnosti z takto všeobecne deklarovaného ustanovenia vymedzené medzi stranami sporu neboli, čo neumožnilo prijať záver o trvaní zmlúv aj po tomto dátume v konkrétnej podobe s identifikovateľnými právami a povinnosťami. Podľa odvolacieho súdu z Dodatku vyplýva vôľa strán na časové obmedzenia trvania zmlúv do 31.12.2005 a nebolo sporné ani deklarovanie, že po tomto dátume mal žalobca nadobudnúť právo prevádzkovania TKR. Takto vyložený prejav vôle je v súlade s jazykovým prejavom, ako to vyplýva napr. z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/3404/2008. Výkladom prejavu vôle je možné zisťovať obsah právneho úkonu, avšak výkladom prejavu vôle nie je možné vôľu dopĺňovať, ako to vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo/4119/2007 zo dňa 20.12.2010. Aj keď rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR nie sú rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, pokiaľ sa jedná o riešenie právnej otázky za rovnakej alebo obdobnej právnej úpravy, nie je dôvod nepoukázať na uvedené závery Najvyššieho súdu ČR, pokiaľ sa, tak ako v tomto prípade, odvolací súd s nimi stotožnil. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/66/2002 vyplýva, že ak je v zmluve obsiahnutá dohoda taká jednoznačná, že jej znenie nepripúšťa rôzny výklad, nie je dôvod, aby súd vykonal dokazovanie na výklad prejavu vôle konajúcich osôb, aj keď sa toho jedna zo strán domáha.

119. Podľa odvolacieho súdu okresný súd správne dospel k záveru, že zmluvy o dielo boli dohodnuté na dobu určitú do 31.12.2005 (31.05.2005) pri plnení dohodnutého predmetu zmlúv - servisné zabezpečenie prevádzky TKR za dohodnutých podmienok, rozsahu, lokality, ceny, ako aj počtu účastníkov. Podľa odvolacieho súdu nie je sporné ani to, že sa zmluvné strany dohodli, že po tomto termíne (teda aj toto ustanovenie podporuje záver o obmedzenom časovom trvaní zmlúv) žalobca bude prevádzkovať TKR s vlastníckym právom. Podľa odvolacieho súdu nie je sporné, že zmluvné strany deklarovali takúto vôľu, avšak sporné v konaní bolo, či takéto vyhlásenie má za následok dohodu o neurčitej dobe trvania zmlúv a ako áno v akom rozsahu. V prejednávanej veci spôsob a rozsah nadobudnutia práva prevádzkovateľa TKR, okamih jeho vzniku, časové trvanie, stav TKR, ktoré predpoklady majú vplyv na vznik a výšku ušlého zisku, zo znenia Dodatku nevyplýva.

120. Pokiaľ žalobca poukazoval na existenciu práv aj po uplynutí doby trvania zmlúv o dielo, a to na základe dojednaní v prílohe k zmluvám o dielo, podľa ktorého mal zabezpečiť, aby po ukončení povolenia k prevádzke bol systém inovovaný (prebudovaný) a pokračovala dodávka signálu bez podstatného prerušenia, podľa odvolacieho súdu žiadne práva a povinnosti po uplynutí doby trvania zmlúv z takéhoto ustanovenia v prospech žalobcu nevyplývajú. Podľa odvolacieho súdu, ako to uviedol aj žalovaný, uvedené dojednanie znamená len toľko, že žalobca mal povinnosť počas trvania zmlúv o dielo zabezpečiť stav a prevádzku TKR takým spôsobom, aby aj po uplynutí doby vydaného povolenia

TÚ, počas ktorého mali trvať aj zmluvy o dielo, bol televízny káblový rozvod spôsobilý dodávať koncovým odberateľom signál.

DODATOK ZO DŇA 01.06.1995

121. Podľa odvolacieho súdu sa okresný súd správne zaoberal v Dodatku formulovanému ustanoveniu, podľa ktorého „Po tomto termíne nadobúda zhotoviteľ právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom“ (ďalej aj „dojednanie v Dodatku“). Podľa odvolacieho súdu je potrebné rozlíšiť existenciu vzájomne dohodnutých práv a povinností medzi zmluvnými stranami, a to na práva a povinnosti vyplývajúce z predmetu zmlúv o dielo, ktorým je vykonávanie servisnej činnosti pri prevádzkovaní TKR, ktorá činnosť ako predmet zmlúv o dielo medzi stranami sporu bola jednoznačne dohodnutá na dobu určitú do 31.05.2005, resp. do 31.12.2005. Takto dohodnuté vzájomné práva a povinnosti na dobu určitú je potrebné odlišiť od všeobecného deklarovania v Dodatku „Po tomto termíne“, t.j. po dohodnutom termíne trvania zmluvy „nadobúda zhotoviteľ právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom“. Podľa odvolacieho súdu samotné uvedené dojednanie jednoznačne konštatuje a zohľadňuje, že zmluvy o dielo boli dohodnuté s konkrétne stanovenými právami a povinnosťami na dobu určitú, keď budúce postavenie zhotoviteľa ako prevádzkovateľa je definované slovným vyjadrením „Po tomto termíne“, t.j. po stranami sporu dohodnutej doby trvania zmlúv v predchádzajúcom ustanovení Dodatku.

122. Uvedené ustanovenie, ako to správne posúdil aj okresný súd, je všeobecným deklarováním budúceho postavenia žalobcu ako prevádzkovateľa TKR, keďže nemá povahu uloženia konkrétnej povinnosti žalovanému, t.j. určenia spôsobu, podmienok a času, v ktorom má nastať obidvoma stranami sporu všeobecne prejavená vôľa nadobudnutia postavenia prevádzkovateľa TKR zo strany žalobcu. Odvolací súd nepolemizuje nad takto prejavenu vôľou, z ktorej vyplýva vyhlásenie zmluvných strán, že po uplynutí doby platnosti zmlúv nadobudne žalobca právo prevádzkovateľa TKR. Odvolací súd sa však nestotožnil s tvrdením žalobcu, že z tohto všeobecného ustanovenia a predchádzajúcej existencie zmluvných vzťahov vyplýva záver o dohodnutí konkrétneho záväzku medzi stranami sporu na dobu neurčitú, resp. o trvaní uvedených zmluvných vzťahov na dobu neurčitú. Podľa odvolacieho súdu je potrebné odčleniť dohodnuté práva a povinnosti z titulu servisu a prevádzkovania TKR podľa ZoD, ako dohodnutého predmetu zmlúv o dielo, od všeobecného vyhlásenia zmluvných strán, že po uplynutí dohodnutej doby trvania zmlúv nadobudne žalobca právo prevádzkovateľa TKR. Takéto všeobecné konštatovanie podľa odvolacieho súdu neznamena automatické predĺženie zmlúv o dielo uzavretých medzi stranami sporu za podmienok dohodnutých počas dohodnutej doby trvania zmlúv.

123. Podľa odvolacieho súdu okresný súd dospel k správne záveru o časovo obmedzenom trvaní zmlúv do 31.12.2005 (resp. 31.05.2005). Podľa odvolacieho súdu z uvedených zmlúv v znení Dodatku jednoznačne vyplýva dohoda o ich trvaní na dobu určitú do 31.05.2005, resp. 31.12.2005. Na tejto skutočnosti nič nemení ani skutočnosť, že sa vychádzalo z predpokladu platnosti príslušných povolení, ktoré boli predpokladom vykonávania uvedenej dohodnutej činnosti. Vôľou zmluvných strán bolo zabezpečiť servisnú činnosť televíznych káblových rozvodov, ako dohodnutý predmet plnenia za dohodnutých podmienok, žalobcom do roku 2005.

124. Ako bolo uvedené, v konaní nebolo sporné porušenie zmluvných povinností zo strany žalovaného, ktorý zamedzil žalobcovi počas trvania existujúcich zmluvných vzťahov úkonmi z roku 1996 - 1998 prístup k TKR. Z Dodatku k Zmluvám z r. 1995 vyplýva, že strany sporu prejavili vôľu, t.j. deklarovali, že po termíne ukončenia zmlúv, t.j. po 31.05.2005 a 31.12.2005 žalobca nadobudne právo prevádzkovateľa TKR. Podľa odvolacieho súdu sa nejedná o rozpor s obsahom zmlúv a výkladom, ktorý uviedol okresný súd v napadnutom rozhodnutí. Aj podľa odvolacieho súdu konkrétne práva a povinnosti vyplývajúce z predmetu zmlúv o dielo, ktorým bol výkon servisnej činnosti TKR za konkrétne dohodnutých cenových podmienok a počtu účastníkov, boli dohodnuté na dobu určitú do 31.12.2005.

125. Nie je sporné, že strany sporu v dodatku deklarovali, že po tomto termíne má žalobca nadobudnúť právo prevádzkovať TKR s vlastníckym právom. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, nejedná sa o sporné deklarovanie takéhoto nadobudnutia práva prevádzkovať TKR žalobcom po dátume uplynutia doby trvania zmlúv. Sporné podľa odvolacieho súdu je to, či nenaplnením tohto ustanovenia došlo k preukázaniu predpokladov vzniku nároku na ušlý zisk v konkrétne uplatnenej výške za roky 2006 až 2020, k čomu podľa odvolacieho súdu nedošlo.

126. Podľa odvolacieho súdu uvedené ustanovenie v dodatku, podľa ktorého mal žalobca nadobudnúť právo prevádzkovateľa TKR po uplynutí doby trvania zmlúv, nie je svojím obsahom prolongačnou doložkou, t.j. dohodou o pokračovaní zmlúv o dielo za rovnakých podmienok ako boli uzavreté v roku 1995 a nevyplýva z neho ani prolongácia zmluvných vzťahov na základe iného dohodnutia práv a povinností, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru o vzniku nároku žalobcu voči žalovanému na konkrétny ušlý zisk po dátume 01.01.2006. Uvedené zmluvné dojednanie svojím obsahom nie je ani zmluvou o uzavretí budúcej zmluvy o ďalšom prevádzkovaní televíznych káblových rozvodov, resp. o prevode vlastníctva k TKR, vzhľadom na absenciu akýchkoľvek podmienok a predpokladov, či už vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o prevádzkovaní TKR alebo o prevode vlastníckeho práva k TKR.

127. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že z tohto všeobecného ustanovenia dodatku a predchádzajúcej existencie zmluvných vzťahov vyplýva záver o dohodnutí konkrétneho záväzku medzi stranami sporu na dobu neurčitú, resp. o trvaní uvedených zmluvných vzťahov na dobu neurčitú. Z uvedeného ustanovenia Dodatku, keď nie je sporné deklarovanie vôle nadobudnúť právo prevádzkovať TKR žalobcom po termíne platnosti zmlúv, však podľa odvolacieho súdu nevyplývajú také konkrétne práva a povinnosti a dostatočne určité predpoklady, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru o vzniku nároku na ušlý zisk za obdobie rokov 2006 až 2020.

UŠLÝ ZISK

128. Nárok na náhradu ušlého zisku za obdobie od roku 2006 uplatňoval žalobca z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo strany žalovaného, v dôsledku čoho žalobca nenadobudol právo prevádzkovateľa TKR s vlastníckym právom, ktoré vyplýva z Dodatku k zmluvám o dielo z roku 1995, ktoré práva a povinnosti podľa žalobcu aj naďalej trvajú. Žalobca si teda uplatňoval nárok na ušlý zisk za roky 2006 až 2020 z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovaným, ktorý mu znemožnil prístup k TKR, čím mu neumožnil prevádzkovať TKR po roku 2005, hoci táto povinnosť stále trvá. Teda, pretože žalovaný neumožnil žalobcovi prevádzkovať TKR, žalobca nedosiahol ním predpokladaný zisk a príjem za roky 2006 až 2020.

129. Pod ušlým ziskom sa rozumie to, o čo by sa majetok poškodeného zväčšil v prípade, ak by nedošlo ku škodnej udalosti a ktorý sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu, t.j. výnosu. Výnos sa definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Nestačí teda len pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale musí byť s istotou dané a preukázané, že pri pravidelnom priebehu veci, ak by nedošlo k protiprávnemu konaniu škodcu alebo škodnej udalosti, mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo v dôsledku konania škodcu alebo škodnej udalosti.

130. Podľa odvolacieho súdu všeobecné tvrdenie žalobcu o strate podnikateľskej príležitosti, resp. o zmarení podnikateľského plánu a neumožnení ďalšieho prevádzkovania televíznych káblových rozvodov po roku 2005, samo o sebe nepreukazuje vznik nároku na náhradu ušlého zisku, aj keby malo byť dôsledkom preukázaného protiprávného konania škodcu. Poškodený môže preukazovať skutočný ušlý zisk alebo abstraktný ušlý zisk podľa § 381 ObZ. Ušlý zisk nie je hypotetickou ani fiktívnou majetkovou výhodou a nejde ani o potencionálny majetkový prínos, ktorý by mal byť ustanovený na základe analógie bez reálneho základu. Ušlý zisk musí byť bezpečne preukázaný a založený na konkrétnych skutkových okolnostiach. Musia byť preukázané také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré pri logickej úvahe vedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, ak by nedošlo k protiprávnej udalosti, t.j. možnosť dosiahnutia ušlého zisku v danom čase podľa miery dokázanej pravdepodobnosti. Až na základe uvedeného je možné dospieť k záveru, či ušlý zisk je aj reálnym. Ušlý zisk teda nie je hypotetickým, do úvahy pripadajúcim, ale je reálnou hodnotou, ktorú by získal poškodený a ktorá je výsledkom konkrétnych preukázaných skutkových okolností. Ušlý zisk sa môže odvíjať buď od jednorazovo stratených príjmov alebo od pravidelne dosahovaného zisku počas opakujúcich sa alebo priebežne vykonávaných činností. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej, preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku za predpokladu, že pravdepodobnosť jeho dosiahnutia je vzhľadom na existujúce okolnosti vysoko pravdepodobná a blížiac sa k istote. Ušlý zisk je daný rozdielom medzi príjmami z podnikania a nákladmi potrebnými na dosiahnutie príjmu (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 383/218 z 20.06.2018, sp. zn. I. ÚS 478/2017 z 09.10.2017, sp. zn. II. ÚS 332/2021 zo dňa 23.06.2021, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/36/2015 zo dňa 14.12.2016, sp. zn. 2Obo/10/2018 z 28.12.2020).

131. Žalobca si uplatnil voči žalovanému nárok na náhrady škody vo forme ušlého zisku za roky 2006 - 2020 vo výške 806.811,39 Eur, ktorý odôvodnil tým, že počas tohto obdobia by pokračoval v podnikaní v predmetnej činnosti, pokiaľ by nebolo nedošlo k protiprávnemu konaniu žalovaného, pričom televízne rozvody fungujú v predmetných lokalitách dodnes, ale sú prevádzkované inými subjektami. Dodatok zo dňa 01.06.1995 ku všetkým trom zmluvám uzavretých medzi stranami sporu v roku 1995 obsahuje ustanovenie: „Po tomto termíne nadobúda zhotoviteľ právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom.“ Okresný súd nárok žalobcu zamietol v časti o náhradu ušlého zisku z dôvodu, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmlúv o dielo na dobu určitú a po tomto termíne, t.j. po 31.05.1995, resp. 31.12.2005, zmluvy zanikli a nárok žalobcu na ušlý zisk nie je možné odvodiť od všeobecných, nedostatočných a nekonkrétnych predpokladov, keď primárne žalovaný nemohol predvídať vznik tejto škody po zániku trvania zmluvy. Odvolací súd považoval zamietnutie ušlého zisku za vecne správne, aj keď čiastočne z iných dôvodov.

132. Podľa odvolacieho súdu uvedené dojednanie v Dodatku zo dňa 01.06.1995 nezakladá také dostatočné vymedzenie povinností žalovaného, z ktorého by sa dal odvodzovať nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku za obdobie rokov 2006 až 2020 ako dôsledku vzniknutého v bezprostrednej súvislosti s protiprávnym prevzatím televíznych káblových rozvodov žalovaným v roku 1996 až 1998.

133. V Dodatku k zmluvám o dielo zo dňa 01.06.1995 bola deklarovaná vôľa zmluvných strán, že po uplynutí dohodnutej doby trvania zmlúv nadobudne žalobca právo prevádzkovateľa tohto alebo nového TV rozvodu s vlastníckym právom. Takto prejavená vôľa však neobsahuje dostatočne určité individuálne atribúty podstatné pre rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku za obdobie od roku 2006 do roku 2020. Z tohto dojednania nevyplýva, kedy k nadobudnutiu práva prevádzkovateľa, resp. vlastníka malo dôjsť napr. k dátumu 01.01.2006 alebo napr. k 31.12.2010, nevyplýva z neho spôsob nadobudnutia práva prevádzkovateľa, resp. vlastníckeho práva (odplatné, bezodplatné, trvalé alebo dočasné), nevyplýva z neho rozsah nadobudnutia práva prevádzkovateľa TKR a vlastníckeho práva k nemu (žalovaný nebol výlučným vlastníkom TKR, tzn. nebol preukázaný ani rozsah prípadného práva žalobcu ako prevádzkovateľa a vlastníka TKR po 01.01.2006), nevyplýva z takto deklarovanej vôle počet účastníkov televíznych káblových rozvodov (vzhľadom na možný meniaci sa počet konečných účastníkov, nebol preukázaný a ani tvrdený konkrétny počet užívateľov TKR po 01.01.2006, pričom žalobca vychádzal „len“ z počtov, ktoré mal k dispozícii v roku 1996 - 2005. Tu však odvolací súd zdôrazňuje, že sa jednalo o obdobie a počet užívateľov, ktorý vyplynul na základe existujúcich zmluvných vzťahov, t.j. aj tieto počty konečných užívateľov boli preukázateľné, zistiteľné a overiteľné. Tvrdenie žalobcu, že pokiaľ by nebolo zmarené jeho podnikanie činnosťou žalovaného, mohol byť tento počet ešte vyšší, je hypotetickým nepreukázaným predpokladom.), nevyplýva z neho stav nadobudnutia televíznych káblových rozvodov, t.j. či sa má jednať o nové TKR alebo v stave v akom sa nachádzali v roku 1995, pričom podľa samotného tvrdenia žalobcu, by hodnota takýchto televíznych káblových rozvodov bola v r. 2005 nulová a vyžadovala by si investície do ich renovácie, inovácie alebo nového vybudovania (čo má vplyv na určenie ziskovosti v období po r. 2005) a nevyplýva z takto prejavenej vôle ani cenová hladina poskytovania služieb prevádzkovateľa TKR s prihliadnutím na aktuálny stav a konkurenciu na trhu v danom mieste a čase (požadované obdobie v roku 2006 až 2020). Každý z vyššie uvedených atribútov pritom v podstatnej miere ovplyvňuje možnosť dosiahnutia zisku a jeho výšku.

134. Napriek tomu, že žiadne uvedené predpoklady a atribúty z takto prejavenej vôle v Dodatku ku zmluvám o dielo nevyplývajú, domáhal sa žalobca náhrady ušlého zisku za r. 2006 až 2020 vychádzajúc z rovnakých podmienok, ako boli zmluvne určené v roku 1995 až 2005 na základe existujúcich zmluvných vzťahov založených zo žalovaným (bol známy stav TKR, počet konečných účastníkov, dohodnutá cena a doba trvania zmlúv). Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že na strane žalobcu sa jedná o nárok na zaplatenie fiktívneho ušlého zisku, pri ktorom nebola preukázaná reálna možnosť jeho dosiahnutia a ani výška požadovaná žalobcom. V prejednáwanej veci pritom nie je podstatná otázka posúdenia platnosti tohto dojednania v Dodatku, podstatné je to, či takto prejavená vôľa je spôsobilá ako základ na priznanie nároku žalobcovi na náhradu ušlého zisku za obdobie r. 2006 do roku 2020 po uplynutí doby trvania zmlúv o dielo. Odvolací súd dospel k záveru, že tomu tak nie je.

135. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že nemali nastať žiadne ďalšie okolnosti a nebola potrebná žiadna zmluva, ktorá by zabezpečila žalobcovi postavenie prevádzkovateľa TKR, s takýmto tvrdením sa

odvolací súd nestotožnil a považoval ho za hypotetický dohad a predpoklad. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že výklad prejavu vôle treba vykladať v tom zmysle, že pokiaľ by v danom čase neboli legislatívne podmienky viazané na individuálne vydanie povolenia Telekomunikačného úradu na konkrétne obmedzenú dobu trvania, potom by aj zmluvy o dielo uzavreté medzi stranami sporu boli dohodnuté na dobu neurčitú. Opätovne sa jedná o dohad a predpoklad. V prejednávanej veci je nutné vychádzať z existujúceho stavu a prejavu vôle obsiahnutého v písomne uzavretých zmluvách o dielo.

136. Podľa odvolacieho súdu všeobecné vyhlásenie strán sporu v zmluvách, že po uplynutí doby trvania zmlúv nadobudne žalobca právo prevádzkovateľa s vlastníckym právom, nemá povahu prolongačnej doložky, na základe ktorej došlo alebo malo dôjsť k predĺženiu doby trvania zmlúv o dielo za tam dohodnutých podmienok. Uvedené vyhlásenie nie je svojim obsahom ani zmluvou o budúcej zmluve, ktorá by v dostatočnej miere upravovala vzájomné práva a povinnosti s konkrétnym záväzkom žalovaného po uplynutí dohodnutej doby trvania zmlúv. Nie je dostatočným podkladom na to, aby na základe takto formulovanej vety bolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o vzniku nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku za roky 2006 až 2020 z dôvodu nenadobudnutia práva prevádzkovateľa TKR na základe protiprávneho prevzatia rozvodov zo strany žalovaného, a to v rozsahu a za podmienok ako bola táto škoda uplatnená v tomto konaní. Žalobca sa nedomáhal náhrady škody, pretože nenadobudol vlastnícke právo k TKR, nedomáhal sa ani splnenia povinnosti (nadobudnúť právo prevádzkovať TKR), ktoré malo vyplývať z tohto dojednaní, ale sa domáhal náhrady škody vo forme ušlého zisku tak, ako keby mal ďalej pokračovať zmluvný vzťah medzi stranami sporu na základe zmlúv o dielo na servisné zabezpečenie prevádzky TKR. Práva a povinnosti zo zmlúv o dielo týkajúce sa servisného zabezpečenia prevádzky TKR však zanikli uplynutím dohodnutej doby trvania zmlúv.

137. V odvolaní žalobca uvádzal, že výklad právnych úkonov sa má realizovať v súlade so zásadou preferencie platnosti právnych úkonov pred ich neplatnosťou. S týmto tvrdením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. V prejednávanej veci však nie je predmetom konania prejudiciálna otázka platnosti uvedeného dojednaní o nadobudnutie práva prevádzkovať TKR zo strany žalobcu, ale predmetom konania je to, či takéto vyhlásenie je spôsobilé založiť nárok žalobcu na náhradu škody vo forme ušlého zisku za obdobie od rokov 2006 až 2020 založeného na zmluvne dohodnutých predpokladoch existujúcich počas trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu, ktorý uplynutím dohodnutej doby ku dňu 31.12.2005 zanikol.

138. Podľa odvolacieho súdu je takýto nárok na ušlý zisk fiktívny, hypotetický, nevychádzajúci z konkrétnych predpokladov, nezohľadňujúci predchádzajúce postavenie strán sporu počas trvania zmluvného vzťahu a zánik tohto vzťahu najneskôr uplynutím dohodnutej doby trvania zmlúv.

139. Okresný súd správne poukázal na to, že priznávanie nárokov na ušlý zisk žalobcovi v predchádzajúcich súdnych konaniach za obdobie rokov 1996 - 2005 vychádzalo z existencie zmluvného vzťahu, pričom ušlý zisk bol identifikovateľný na základe jednoznačne dohodnutých práv a povinností v zmluvách o dielo, keď bolo možné zistiť dohodnutú cenu, dohodnutý objem a dohodnuté trvanie zmluvného vzťahu, počas ktorého mal žalobca garantované dosahovanie zisku za dohodnuté plnenia, čo v predchádzajúcich konaniach bolo postačujúce na určenie zisku, ktorý by bol žalobca dosiahol, ak by nedošlo k protiprávnym úkonom zo strany žalovaného. Situácia je však podstatne odlišná po 31.05.2005, resp. 31.12.2005, keďže po tomto období zmluvné práva a povinnosti zo zmlúv o dielo pri plnení predmetu zmlúv (servisné zabezpečenie prevádzky TKR) zanikli uplynutím doby. Z ustanovenia, na ktoré poukazoval žalobca, t.j. že po tomto období mal nadobudnúť právo prevádzkovateľa TKR, ako už bolo uvedené, nie je možné dospieť k záveru, že po uplynutí doby trvania zmlúv vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na ušlý zisk v rovnakom rozsahu, za rovnakých podmienok, ako to bolo počas trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu.

140. Okrem iného je podľa odvolacieho súdu na podporu hypotetického, t.j. len fiktívneho a žalobcom len želaného ušlého zisku aj stav TKR. Na viacerých miestach, a aj v odvolaní žalobca potvrdil, že hodnota TKR v roku 2005 bola nulová. Znalecký posudok spoločnosti CORPORA, a.s., vychádza z nákladovosti a tomu zodpovedajúcej ziskovosti žalobcu vychádzajú z údajov žalobcu z roku 1994 a 1995 a dospel k záveru, že táto nákladovosť je 33,02 %. Určenie výšky ušlého zisku podľa písomného vyčíslenia z roku 2019 na čl. 490 - 493 vychádza z aktuálnych cien na trhu zistených u žalovaného od roku 2006 až po rok 2020. Počet koncových užívateľov vychádza z počtu, ktorý bol žalobcovi k dispozícii a s ktorými kalkuloval v roku 1994 - 1998 a pri použití Znaleckého posudku č. 47/2004, vychádzajú z nákladovosti

za rok 1994 a 1995, bola určená aj nákladovosť vo výške 33,02 %. Za stavu, keď samotný žalobca potvrdil, že hodnota TKR k roku 2005 by bola nulová (t.j. prevádzka TKR by vyžadovala investície do modernizácie alebo do vybudovania nového rozvodu), potom nie je tento výpočet použiteľný a pre účely tohto konania je žalobcom určený a vypočítaný ušlý zisk s určením nákladovosti z roku 1994 a 1995 hypotetický, nepreukázateľný, fiktívny, nezohľadňujúci stav TKR tvrdený samotným žalobcom. Podľa odvolacieho súdu je aplikovanie nákladovosti z roku 1994 a 1995 na určenie výšky ušlého zisku za roky 2006 až 2020 nezodpovedajúce zistenému skutkovému stavu veci. Tvrdenie žalobcu, že zisk bol v roku 1996 - 2005 minimálny, pretože bolo zohľadnené práve to, že žalobca mal investovať do týchto rozvodov a tento zisk by bol vyšší, je hypotetický, nemajúci vplyv na žalobcom uplatnený nárok na ušlý zisk za roky 2006 - 2020. Odvolací súd preto neprihliadol na žalobcom predložené vyčíslenie ušlého zisku v spise na čl. 490 - 493 z dôvodu jeho hypotetických predpokladov, t.j. jednak rozsahu TKR, ktorý by mal žalobca prevziať vzhľadom na preukázané skutočnosti, že žalovaný nebol výlučným vlastníkom TKR, vzhľadom na prevzatie počtu účastníkov TKR vychádzajúc z roku 1994 - 1998, ktoré nezohľadnilo zmenu vlastníckej štruktúry ani zmenu stavu konkurencie na relevantnom trhu v roku 2006 a nasledujúce, ako aj vzhľadom na hypotetickú a nepreukázanú nákladovosť žalobcu pri prípadnom prevádzkovaní TKR v rokoch 2006 - 2020.

141. Ďalším hypotetickým, t.j. fiktívnym znakom ušlého zisku je aj doba trvania za ktorú je ušlý zisk uplatňovaný, t.j. obdobie 15 rokov, pričom v čase podania žaloby sa jednalo o budúce obdobie. Odvolací súd zdôrazňuje, že aj samotná dĺžka obdobia za ktoré žalobca požaduje ušlý zisk ovplyvňuje výšku žalobcom uplatneného nároku a teda zasahuje do právneho postavenia žalovaného. Z tohto dôvodu preto aj žalobcom požadované obdobie, za ktoré požaduje ušlý zisk musí byť odôvodnené, obhájiteľné a uveriteľné, keďže zasahuje do právneho postavenia žalovaného. V prejednávanej veci tak tomu podľa odvolacieho súdu nebolo. Žalobca nepreukázal, že sa jedná o reálne, s najväčšou pravdepodobnosťou do úvahy pripadajúce trvanie nároku na ušlý zisk, ale ide podľa odvolacieho súdu o žalobcom želaný stav, ktorý nie je overiteľný. Automatický odkaz na iné subjekty prevádzkujúce TKR po žalobcovi aj v súčasnom období je predpokladom a dohadom, že aj zo strany žalobcu by k takémuto výkonu a takémuto rozsahu v danom období skutočne aj došlo.

142. Aj vyčíslenie ušlého zisku zo strany Nationwide Income Properties, LLC z roku 2006 v spise na čl. 806 predpokladá nákladovosť žalobcu vychádzajúc zo Znaleckého posudku CORPORA, a.s. vo výške 33,02 %. Ako bolo uvedené vyššie, vzhľadom na absenciu poznania stavu TKR v roku 2006 a tvrdenia samotného žalobcu o nulovej hodnote týchto rozvodov v roku 2005 považuje odvolací súd vyššie uvedenú nákladovosť pri tržbách, ktoré mal žalobca obdržať za roky 2006 - 2020 za nepreukázanú, hypotetickú, a teda vo vzťahu k nároku na ušlý zisk nemajúcu podklad v reálnych predpokladoch. Navyše, ako správne uviedol okresný súd, ani pre vyčíslení z roku 2019 ani pri vyššie uvedenej prípadovej štúdii spoločnosti Nationwide Income Properties, LLC sa, nejedná sa o znalcov. Žalovaný pritom v priebehu celého konania závery Znaleckého posudku, ako aj vyššie uvedené závery vyčíslenia zisku namietal.

143. Podľa odvolacieho súdu preto tvrdenie žalobcu o ušlom zisku je tvrdením o fiktívnom, hypotetickom, nie skutočnom ušlom zisku, čomu napovedá aj to, že v roku 2006 žalobca uplatnil tento nárok do budúca, a to až do roku 2020. Vo vzťahu k škode je pritom je základným predpokladom a definičným znakom to, že škoda nastala, t.j. vznikla, a nie to, že do úvahy pripadá jej vznik v budúcnosti na čom nič nemení ani to, že okresný súd rozhodol vo veci samej až 4 roky po žalobcom uplatnenom období.

144. Z rozsiahlej judikatúry vo vzťahu k ušlému zisku (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 383/2018 zo dňa 20.06.2018, sp. zn. I. ÚS 478/2017 zo dňa 09.10.2017, sp. zn. II. ÚS 332/2021 zo dňa 23.06.2021, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/36/2015 zo dňa 14.12.2016, sp. zn. 2Obdo/10/2018 zo dňa 28.12.2020) vyplýva, že abstraktný zisk je alternatívou uplatnenia skutočne ušlého zisku, ktorý je ustanovený zákonodarcom v záujme uľahčenia dôkaznej pozície poškodeného pre prípad, že preukázanie skutočne ušlého zisku je pre poškodeného nemožné alebo mimoriadne ťažké. Dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného a súčasťou dôkazného bremena je popri preukázaní výšky obvyklého zisku tiež preukázanie, že by určitý zisk bol dosiahol nebyť škodovej udalosti. Ušlý zisk nie je možné založiť na hypotetických možnostiach, aké obchody by boli bývali uskutočnené alebo by teoreticky prichádzali do úvahy, ale musí sa jednať pri uplatnení tohto právneho inštitútu o preukázanie, že k uzavretiu obchodu by skutočne aj došlo, nebyť škodovej udalosti, inak sa jedná o fiktívny základ náhrady ušlého zisku a len o predpokladaný podnikateľský zámer. Z uvedeného vyplýva,

že pokiaľ Znalecký posudok a z neho vychádzajúci výpočet žalobcu z r. 2019 a štúdia Nationwide Income Properties, LLC vychádzali z podnikateľského zámeru žalovaného bez toho, aby bola preukázaná jeho reálna dosiahnuteľnosť v rokoch 2006 až 2020 na základe konkrétnych zmluvných predpokladov, jedná sa len o hypotetický, fiktívny zisk želateľný žalobcom.

145. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 zo dňa 29.03.2017, z ktorého okrem iného vyplýva: „Ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je tomu u skutočnej škody), ale stratu očakávaného prínosu. Nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarenie podnikateľského zámeru bez ďalšieho nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že zákon č. 58/1969 nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinností zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánu štátu... Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti tvrdené poškodeným, ktoré pri logickej úvahe povedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností by potom mohlo viesť k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m. m. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/513/2014). „Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti.“ (z unesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/23/2008). Za ušlý zisk teda nemožno považovať hypoteticky ušlý zisk, ktorý nemá žiaden konkrétny preukázateľných dôvod. Napokon, hypotetický ušlý zisk, na ktorý sa dovolateľka odvoláva, vychádzajúci len z porovnania a priemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej činnosti, za obdobných podmienok, u iného subjektu, v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom ako základnú podmienku vzniku zodpovedá činnosti štátu za škodu.“

146. Aj keď sa vyššie uvedené rozhodnutie týka zodpovednosti štátu za škodu, základné princípy ušlého zisku z uvedeného rozhodnutia sú použiteľné aj na obchodnozväzkové vzťahy, keď namiesto protiprávneho konania štátu, nastupuje protiprávne konanie zmluvnej strany. Aplikácia týchto záverov na prejednávajúcu vec nie je vybočením z definovania abstraktného ušlého zisku podľa § 381 ods. 1 ObZ, a teda zovšeobecnené závery o povahe ušlého zisku, ako aj o jeho preukázaní, ako sú uvedené v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/195/2015, nie je dôvod neaplikovať aj na definíciu abstraktného ušlého zisku podľa § 381 ods. 1 ObZ.

147. Z povahy uplatneného nároku sa jedná o abstraktný ušlý zisk, pri ktorom dospel odvolací súd k záveru, že sa jedná o fiktívny, nepreukázaný, hypotetický zisk, pri ktorom jeho dosiahnutie ako aj jeho výška nebola preukázaná a overiteľná. Ako bolo uvedené, žalobca bez ďalšieho nárok na ušlý zisk uplatňoval za situácie, ako keby mal ďalej pokračovať zmluvný vzťah medzi stranami sporu aj po roku 2005. Vzhľadom na skutočnosť, že do roku 2005 boli vzťahy medzi stranami sporu jednoznačne upravené zmluvami o dielo, a teda bolo možné zistiť nárok na zisk počas dohodnutej doby trvania zmlúv ako aj jeho výšku na základe zmluvných podmienok, ktorého dosiahnutie bolo zmarené počas dohodnutého trvania zmlúv medzi stranami sporu, avšak po 31.12.2005 (31.05.2005), došlo k zásadnej zmene, pretože žiaden zmluvný vzťah medzi stranami sporu, z ktorého by bolo možné odvodiť nárok na ušlý zisk v žalobcom požadovanom rozsahu a výške, neexistoval. Všeobecné vyhlásenie o práve žalobcu ako prevádzkovateľa TKR po 31.12.2005 nepostačuje na záver o reálnosti, preukázateľnosti a rozsahu žalobcom uplatneného ušlého zisku vzhľadom na absenciu konkrétne zistiteľných a overiteľných ekonomických a hospodárskych predpokladov pri predpokladanom

nadobudnutí práva prevádzkovateľa TKR, teda ako už bolo uvedené vo vzťahu k spôsobu, času a rozsahu nadobudnutia práva prevádzkovateľa TKR (keďže žalovaný nebol výlučným vlastníkom TKR), vo vzťahu k zistiteľnému okruhu užívateľov TKR, keďže vyčíslenia vychádzali zo zmlúv uzavretých v priebehu rokov 1996 - 1998 nezohľadňujúce zmenu na trhu, zmenu vlastníckych vzťahov koncových užívateľov, t.j. jednotlivých bytov v roku 2006 oproti roku 1995, ako aj z dôvodu, že zisk bol vypočítaný na základe nákladovosti činnosti žalobcu za roky 1994 a 1995, ktoré v roku 2006 - 2020 nemohli zodpovedať reálnej situácii so zdôraznením, že samotný žalobca potvrdil nulovú hodnotu TKR v roku 2005 s potrebou ich následného buď nového vybudovania alebo zásadného inovovania, pričom nákladovosť vychádzajúca zo Znaleckého posudku v rozsahu 33,02 %, tieto skutočnosti nezohľadňovala. Odvolací súd preto vyhodnotil tvrdenia žalobcu a predložený Znalecký posudok a z neho vychádzajúce vyčíslenie z r. 2019 a štúdiu Nationwide Income Properties, LLC ako tvrdenia a dôkazy na úrovni nepreukázaných skutkových tvrdení žalobcu, keď výpočet ušlého zisku v rokoch 2006 až 2020 nemohol vychádzať z údajov existujúcich v r. 1995 (ziskovosť, počet užívateľov, stav TKR) majúcich vplyv na určenie výšky ušlého zisku.

148. Vzhľadom na absenciu konkrétnych práv a povinností žalovaného po 31.12.2005, z ktorých by bolo možné odvodiť zodpovednostný vzťah voči žalobcovi, vychádzajúc z absencie dostatočného vymedzenia práv a povinností v období po roku 2005 podľa Dodatku o nadobudnutí práv žalobcu prevádzkovať TKR, nemal odvolací súd preukázané, že by k uzavretiu konkrétneho zmluvného vzťahu po roku 2005 aj skutočne v konkrétnej podobe s konkrétnymi povinnosťami aj došlo nebyť škodovej udalosti a keďže nemal preukázané trvanie zmluvného vzťahu po roku 2005, potom dospel k záveru, že sa jedná o fiktívny ušlý zisk. Prevádzkovaniu TKR žalobcom po roku 2006 musel predchádzať vznik zmluvného vzťahu o nadobudnutí práva žalobcu ako prevádzkovateľa resp. vlastníka TKR, zazmluvnenie ďalších subjektov (koncových užívateľov), dohodnutie zmluvných podmienok, zohľadnenie zmeny trhového prostredia a zmeny vlastníckeho vzťahu k TKR ako aj k jednotlivým bytom, ako aj zohľadnenie technického stavu TKR v roku 2005. Pri absencii konkrétneho zmluvného vzťahu po roku 2005, keďže tento zanikol medzi stranami sporu uplynutím doby a keďže z vyhlásenia v Dodatku nie je možné dospieť ku konkrétnym predpokladom umožňujúcim určenie vzniku a výšky ušlého zisku, ako aj vzhľadom na nezohľadnenie uvedených okolností pri vyčíslení ušlého zisku za r. 2006 až 2020 vo výpočtoch žalobcu (podľa znaleckého posudku a ďalších dokladov), nemal odvolací súd preukázanú realnosť dosiahnutia zisku a žalobcom uplatnený nárok považoval za fiktívny a nepreukázaný.

149. Podľa odvolacieho súdu na podporu záveru o fiktívnosti ušlého zisku svedčí aj to, že žalobca uplatňuje nárok na ušlý zisk za obdobie rokov 2006 – 2020 vychádzajúc zo zmluvne dohodnutých podmienok medzi ním a žalovaným v období r. 1995 až 2005, teda zo zmluvných vzťahov v rámci v ktorých vykonával servisnú činnosť a nemal postavenie prevádzkovateľa. Z finančného vyčíslenia z roku 2019 vyplýva, že pre výpočet ušlého zisku boli použité ceny uplatňované v rokoch 2006 až 2020, avšak nákladovosť, t.j. výška nákladov a zisk, bola vypočítavaná z nákladovosti žalobcu zo zmluvných vzťahov existujúcich medzi žalobcom a žalovaným pre vykonávanie servisnej činnosti za roky 1995 a 1996 vychádzajúc zo Znaleckého posudku č. 47/2004. Na jednej strane je teda základom výpočtu ušlého zisku po roku 2005 cena dosahovaná v období rokov 2006 až 2020 a je odlišná od cien dohodnutých medzi stranami sporu v zmluvách z roku 1995 a na druhej strane je použitá nákladovosť zo zmluvných vzťahov medzi stranami sporu z roku 1995, teda kombinácia cien podľa cenovej úrovne z rokov 2006 až 2020 a nákladovosti žalobcu z roku 1995, avšak pri vykonávaní servisnej činnosti žalobcu a nie prevádzkovateľa TKR. Fiktívnosť žalobcom uplatňovaného ušlého zisku podľa odvolacieho súdu vyplýva z kombinácie neporovnateľných údajov cenovej hladiny a nákladovosti za odlišné časové obdobie z odlišných zmluvných a mimozmluvných predpokladov, pričom otázka nákladovosti je nevyhnutne ovplyvnená aj porovnaním stavu TKR v roku 1995 a v roku 2006 a nasl. Aj vzhľadom na uvedené okolnosti nárok na ušlý zisk uplatnený žalobcom týmto spôsobom v tomto konaní je hypotetický a je výsledkom jednostranných želaní a očakávaní žalobcu bez toho, aby bola preukázaná skutočná reálna možnosť jeho dosiahnutia v konkrétnej uplatnenej výške.

150. Poukazovanie na podnikateľskú činnosť a zisk spoločnosti Antik je nepoužiteľné, vzhľadom k tomu, že absentuje porovnanie konkrétnych parametrov vykonávania podnikateľskej činnosti na konkrétnom mieste a čase bez zohľadnenia porovnania konkrétneho rozsahu a spôsobu vykonávania podnikateľskej činnosti, investičných nákladov a situácie na konkrétnom miestnom trhu. Takéto porovnanie nezodpovedá vyčísleniu abstraktného ušlého zisku podľa § 381 Obchodného zákonníka založeného na obvyklosti dosahovania zisku za porovnateľných podmienok porušenej zmluvy v danom

predmete podnikania. Na tomto mieste odkazuje odvolací súd opakovane na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 podľa ktorého, pokiaľ sa strana sporu odvoláva len na porovnanie zisku dosahovaného u iného subjektu, je tým vylúčená existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom.

STRATA HODNOTY PODNIKU

151. Predpokladom nároku na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka v rámci obchodnozávazkových vzťahov je porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom sa jedná o objektívnu zodpovednosť za škodu, kedy zavinenie na rozdiel od úpravy Občianskeho zákonníka sa nevyžaduje.

152. Skutočná škoda predstavuje zmenšenie majetku, teda to, o čo sa majetok poškodenej strany škodnou udalosťou zmenšil, resp. predstavuje zníženie alebo stratu spôsobenú obmedzením alebo zánikom majetkových práv. Základným spôsobom náhrady skutočnej škody je jej náhrada v peniazoch, t.j. reparácia majetkovej ujmy vzniknutej na strane poškodeného. Nevyhnutným predpokladom vzniku škody je, aby škoda bola priamym následkom škodnej udalosti, t.j. v príčinnej súvislosti s porušením práv a povinností. Zároveň sa musí jednať o škodu reálnu, skutočne vzniknutú, a to práve tými úkonmi, t.j. porušením povinnosti zmluvnej strany, v dôsledku ktorých došlo k zmenšeniu majetku žalovaného. Je pritom nevyhnutné, aby sa jednalo o priamy dôsledok medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou a nesmie sa jednať o následok hypotetický a nepriamy, teda vzťah medzi príčinou a následkom musí byť bezpečne preukázaný, bezprostredný a priamy. Pokiaľ nie je preukázaná priama súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, potom nie je preukázaný základný atribút, a to príčinná súvislosť. Zároveň je nevyhnutné preukázanie skutočnej škody, t.j. reálneho poklesu majetku alebo majetkových práv poškodenej strany a nie len hypotetického alebo založeného na očakávanom želanom výsledku.

153. Zo skutkového vymedzenia uplatnenia skutočnej škody pozostávajúcej zo straty hodnoty podniku žalobcu vyplýva, že k jej vzniku malo dôjsť protiprávnym konaním žalovaného, ktorý po neplatnom odstúpení od zmlúv v roku 1995 následne zamedzil prístup žalobcovi k TKR, čím spôsobil krach a znehodnotenie podniku žalobcu, pretože sa jednalo o hlavnú podnikateľskú činnosť žalobcu, ktorá protiprávnymi úkonmi žalovaného bola zmarená. Pokiaľ žalobca tvrdil, že sa jednalo aj o ďalšie úkony, a to odstúpenie od zmlúv v roku 1995, druhé odstúpenie od zmlúv v apríli 2002, samotné odstúpenia od zmlúv nemali vplyv na reálny výkon činnosti žalobcu, keďže táto bola reálne znemožnená faktickými úkonmi, a to neoprávneným prevzatím TKR žalovaným.

154. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané a potvrdené viacerými právoplatnými rozhodnutiami súdov prvej inštancie ako aj odvolacích súdov, že žalovaný zo zmluvného záväzkového vzťahu založeného medzi stranami sporu troma zmluvami o dielo z roku 1995 porušil svoju povinnosť, keď po neplatnom odstúpení od Zmlúv z 20.09.1995 následne zamedzil žalobcovi prístup k TKR, t.j. zmaril reálne žalobcovi možnosť vykonávať dohodnutú činnosť za dohodnutú odplatu. Sporné nebolo, ako to uviedol okresný súd, že k reálnemu zamedzeniu prístupu žalobcovi k TKR došlo v lokalite Žarnovica v auguste 1998, Nová Baňa ulica Štúrova dňa 28.08.1996 a ul. Školská dňa 27.02.1998 a v Banskej Štiavnici dňa 22.08.1996.

155. Ako už bolo uvedené protiprávne konanie žalovaného v rozpore s dohodnutými zmluvnými podmienkami bolo konštatované v právoplatných rozhodnutiach súdov, ako na to poukázal okresný súd v napadnutom rozhodnutí, a to v konaniach, v ktorých si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku za obdobie 1996 – 2005.

156. Skutočná škoda predstavuje reálny, skutočný, zistiteľný, preukázaný úbytok na majetku alebo majetkových právach poškodeného. Zároveň takýto majetkový úbytok musí byť v priamej príčinnej súvislosti s porušením konkrétnych povinností žalovaného. V prejednávanej veci žalobca takúto skutočnú škodu, ako ani priamu príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti zo strany žalovaného a škodou spočívajúcou v strate hodnoty podniku k roku 2004 vo výške 331.000,- Eur, nepreukázal.

157. Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu straty hodnoty podniku vypočítanej k roku 2004 na základe hypotetického hrubého odhadu znaleckej organizácie, ktorá vychádzala z predpokladu, že

ak by sa rozvíjal podnik žalovaného tempom ako z rokov 1995 a 1996, hrubý odhad hodnoty podniku na spodnej hranici k roku 2004 by bol 10 miliónov Sk.

158. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade, ako to uviedol okresný súd, sa jedná o hypotetický výpočet náhrady škody. Vychádzajúc z hypotetického predpokladu rozvoja podnikateľskej činnosti žalobcu, nespĺňa takýto výpočet predpoklady skutočnej škody, ale sa jedná o hypotetický, fiktívny predpoklad, navyše, ktorý nezohľadňuje, že protiprávne úkony žalovaného boli vykonané v roku 1996 – 1998.

159. Priamy dôsledok porušenia povinnosti žalovaného vo vzťahu k strate hodnoty podniku žalobcu preukázaný nebol. Podľa odvolacieho súdu, ako správne uviedol okresný súd v napadnutom rozhodnutí, na základe žalobcom tvrdených skutkových okolností a spôsobu výpočtu hodnoty podniku žalovaného k roku 2004 nebola preukázaná skutočná strata hodnoty podniku ako priamy a bezprostredný následok protiprávných úkonov žalovaného, a teda nebola preukázaná priama príčinná súvislosť na základe takto hypoteticky vypočítanej straty hodnoty podniku k roku 2004.

160. Znalecký posudok určil hodnotu podniku žalobcu k roku 2004, t.j. potom ako žalobca ukončil podnikanie v roku 2002 po druhom odstúpení od Zmlúv zo dňa 22.04.2002, odhadom v rozsahu 10 – 15 miliónov SK, t.j. v spodnej hranici vo výške 331.939,19 Eur. Podľa odvolacieho súdu, okresný súd správne vyhodnotil Znalecký posudok v tejto časti ako hypotetický, ktorý uviedol, že hodnotu podniku žalobcu k roku 2004 už nie je možné vypočítať. Znalec poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by sa bol podnik žalobcu vyvíjal tempom ako až do roku 1996, hrubý odhad hodnoty podniku by predstavoval 10 – 15 miliónov SK. Podľa odvolacieho súdu, okresný súd správne uviedol, že sa jedná o nekonkrétne závery, keď samotný znalec uvedenú hodnotu označuje ako hrubý odhad, keď nie je možné hodnotu podniku k roku 2004 vypočítať. Okresný súd správne poukázal na to, že sa jedná o hypotetický predpoklad založený na tom, ako by sa mohol podnik žalobcu po roku 1996 vyvíjať.

161. Z obsahu napadnutého rozhodnutia a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva nesplnenie predpokladov nároku na náhradu škody pri takto uplatnenej škode spočívajúcej v strate hodnoty podniku. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody, ktorá predstavuje stratu hodnoty podniku žalobcu spôsobenej porušením právnej povinnosti žalovaného. Pri skutočnej škode ide o reálny zistiteľný úbytok v majetkovej sfére poškodeného na základe konkrétneho porušenia povinnosti zo strany žalovaného ako škodcu.

162. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v strate hodnoty podniku vo výške 331.939,19 Eur (10 miliónov Sk). Táto škoda mala byť spôsobená žalovaným tým, že neoprávnené zabránil žalobcovi v prístupe k televíznym káblovým rozvodom v auguste 1996 a vo februári a v auguste 1998 v jednotlivých lokalitách. Žalobca sa nedomáhal straty hodnoty podniku bezprostredne vzniknutej a spôsobenej zabránením prístupu k TKR, ale sa domáhal náhrady straty hodnoty podniku, ktorú by podnik bol mal v roku 2004, a to po tom ako v roku 2002 žalobca podnikanie reálne ukončil. Pri takto uplatnenom nároku na náhradu škody podľa odvolacieho súdu absentuje bezprostredná a priama príčinná súvislosť medzi neoprávneným zabránením prístupu k TKR v roku 1996 a 1998 a stratou hodnoty podniku v roku 2004. Žalobca žiadnu stratu hodnoty podniku vzniknutú bezprostredne a priamo neoprávnením zabránením prístupu k TKR k augustu 1996, k februáru a k augustu 1998 netvrdil a teda ani nepreukazoval. Medzi neoprávneným zamedzením prístupu k TKR v auguste 1996 a vo februári a v auguste 1998 (ku ktorému obdobiu žalobca netvrdil a ani nepreukazoval stratu hodnoty podniku) a stratou hodnoty podniku na základe žalobcovho rozhodnutia ďalej nepodnikať v roku 2002 s vyčíslením straty hodnoty podniku k roku 2004 absentuje priama príčina súvislosť.

163. Medzi protiprávnym konaním a vznikom škody musí byť priama, bezprostredná príčinná súvislosť, ako to uviedol aj Ústavný súd SR vo svojom sp. zn. I. ÚS 177/08-31, z ktorého o.i. vyplýva, že príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia), dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, v zásade zaťažuje toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané. Vzťah medzi príčinou a následkom musí byť bezpečne preukázaný a bezprostredný. Teda nesmie sa jednať o nepriamu, odvodenú, hypotetickú príčinnú súvislosť. Medzi neoprávneným konaním a škodlivým následkom, t.j. škodou musí byť priamy, súvislý príčinný dej, t.j. neprerušený inými okolnosťami, za existencie ktorých už priamy bezprostredný následok daný nie je. Ak došlo k neoprávnenému zabráneniu

prístupu k TKR v auguste 1996 a vo februári a auguste 1998, potom bezprostredným a priamym následkom pri strate hodnoty podniku mal byť škodový následok bezprostredne vyvolaný po vykonaní týchto úkonov, t.j. po zabránení prístupu k TKR a nie určený na základe inej skutočnosti, a to rozhodnutia žalobcu v roku 2002 (t.j. 6 resp. 4 roky po zabránení prístupu k TKR) ďalej v podnikaní nepokračovať a určením hodnoty podniku o ďalšie 2 roky po skončení podnikania. V takomto prípade nie je daný bezprostredný priamy príčinný súvis medzi neoprávneným konaním žalovaného (v roku 1996 a 1998) a vznikom škody spočívajúcej v strate hodnoty podniku na základe rozhodnutia žalobcu z roku 2002 v podnikaní nepokračovať a navyše vypočítanej až k roku 2004, t.j. 2 roky aj po reálnom ukončení podnikania žalobcu.

164. Žalobca tvrdil, že jeho konečné rozhodnutie o nepokračovaní v podnikaní vyplynulo na základe druhého odstúpenia od zmlúv zo strany žalovaného zo dňa 22.04.2002 a preto v tomto roku žalobca ukončil podnikateľskú činnosť. Vo vzťahu k priamej príčinnej súvislosti je toto tvrdenie irelevantné, pretože ako už bolo uvedené v konaní nebola ani len tvrdená, teda ani preukazovaná zo strany žalobcu skutočná hodnota jeho podniku ku dňu vykonania protiprávnych úkonov žalovaného, ktorými zamedzil prístup žalobcu k jednotlivým rozvodom, ktoré úkony prebiehali priebežne od roku 1996 do roku 1998.

165. Žalobca mal aj iné predmety podnikania, k zamedzeniu prístupu k TKR došlo v priebehu rokov 1996 až 1998 a ukončenie podnikateľskej činnosti žalovaného v roku 2002 bolo rozhodnutím žalobcu a nie žalovaného, ktorý mu jeho podnik neuzavrel ani nezlikvidoval, aj keď bolo reakciou na neoprávnené úkony žalovaného. K ukončeniu podnikateľskej činnosti teda došlo na základe rozhodnutia samotného žalobcu. Podľa odvolacieho súdu preto nie je vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcu preukázaná priama príčinná súvislosť medzi porušením zmluvných povinností zo strany žalovaného v roku 1996 až 1998 a faktickým ukončením podnikateľskej činnosti žalobcu, ktorý tvrdil, že tak urobil v roku 2002 po doručení druhého odstúpenia od zmluvy. Samotné druhé odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného nemalo za následok faktické znemožnenie podnikania žalobcu, keďže k tomuto faktickému znemožneniu podnikania došlo už predchádzajúcimi úkonmi žalovaného v rokoch 1996 až 1998.

166. Ukončenie podnikateľskej činnosti v roku 2002 bolo teda rozhodnutím samotného žalobcu ako reakcia na protiprávne konanie žalovaného. Aj keď ukončenie činnosti žalobcu mohlo byť motivované neoprávneným konaním žalovaného počas trvania zmluvných vzťahov, strata hodnoty podniku, ako skutočná škoda vzniknutá v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, mohla byť preukázaná len v prípade takého dôsledku protiprávneho konania žalovaného, ktorý je v priamej bezprostrednej a neprerušenej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v roku 1996 až 1998 (zmarenie prístupu k TKR), vrátane preukázania rozsahu tejto straty hodnoty alebo rozsahu zníženia hodnoty podniku žalovaného, čo v konaní nebolo ani len tvrdené a teda ani preukázané.

167. Žalovaný svojím postupom a úkonmi nezamedzil, nezakázal a neznemožnil žalovanému výkon inej jeho podnikateľskej činnosti v rozsahu oprávnení podľa živnostenského oprávnenia. Nezamedzil mu a neznemožnil mu výkon podnikateľskej činnosti ani v súvislosti s televíznymi káblovými rozvodmi mimo predmetných lokalít a s inými subjektami. Faktické ukončenie podnikateľskej činnosti žalobcu v roku 2002 bolo jeho rozhodnutím aj, keď vyvolaným správaním sa žalovaného pri porušení zmluvných povinností. Ak mal žalobca založené podnikanie výhradne na zmluvnom vzťahu so žalovaným, bolo jeho rozhodnutím nepodnikať v iných predmetoch podnikania alebo v iných lokalitách a s inými subjektami. Ak žalobca tvrdil, že po doručení druhého odstúpenia od zmluvy v roku 2002 zo strany žalovaného, keď bolo zrejmé, že tento nemieni ďalej pokračovať v zmluvnom vzťahu, sa žalobca rozhodol ukončiť podnikateľskú činnosť, pričom k reálnemu zamedzeniu plnenia zmluvných práv a povinností došlo žalovaným už v priebehu rokov 1996 až 1998, jedná sa o rozhodnutie žalobcu nepokračovať vo svojej podnikateľskej činnosti a potom nie je daná vo vzťahu k ukončeniu podnikateľskej činnosti a krachu jeho firmy priama príčinná súvislosť medzi porušením právnych povinností žalovaným v priebehu roku 1996 až 1998 pri neoprávnenom prevzatí TKR a následným ukončením podnikateľskej činnosti žalobcom v roku 2002. Navyše pokiaľ ukončil žalobca z vlastného rozhodnutia podnikateľskú činnosť v roku 2002 nie je zrejmé na základe akých okolností bola určovaná predpokladaná hodnota podniku žalobcu k roku 2004, keďže reálne podnikateľská činnosť už bola podľa tvrdenia samotného žalobcu ukončená v roku 2002. Určenie hodnoty podniku v stave k roku 2004 je hypotetické.

168. Teda pri škode spočívajúcej v strate hodnoty podniku sa žalobca nedomáhal náhrady skutočnej škody t.j. tej straty hodnoty podniku, ktorá bola priamo a bezprostredne spôsobená úkonmi žalovaného

pri neoprávnenom prevzatí TKR v rokoch 1996 až 1998, ale sa domáhal abstraktnej náhrady škody spočívajúcej v strate v hodnoty podniku, ktorý by tento bol mal v roku 2004 . Aj keby pristúpil odvolací súd k takémuto určení hodnoty straty podniku, pri ktorom však nemá preukázanú príčinnú súvislosť v súvislosti s krachom a celkovým zánikom podniku žalobcu, na spôsob výpočtu hodnoty podniku podľa znaleckého posudku č. 47/2004 by prihliadnuť nemohol.

169. Okrem absencie príčinnej súvislosti odvolací súd konštatuje, že žalobca uplatnil náhradu skutočnej škody z dôvodu straty hodnoty podniku, avšak pri jej vyčíslení použil kritéria abstraktného ušlého zisku, t.j. akú hodnotu by bol býval mal podnik žalobcu v prípade riadneho priebehu podnikateľskej činnosti žalobcu v rokoch 1996 až 2004, pokiaľ by k prerušeniu tejto predpokladanej činnosti nedošlo nezákonným postupom zo strany žalovaného. Jedná sa teda o spôsob určenia straty hodnoty podniku podľa kritérií abstraktného ušlého zisku a nie ako skutočnej škody, t.j. reálne a preukázateľne vzniknutej straty hodnoty podniku konkrétnymi úkonmi žalovaného v čase ich vykonania.

170. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcovi bol právoplatne priznaný v predchádzajúcich súdnych konaniach ním uplatnený nárok na ušlý zisk za obdobie rokov 1996 až 2005. V zmysle definície podniku podľa § 5 ObZ (keď podnik tvoria veci, práva a iné majetkové hodnoty) hodnotu podniku ovplyvňuje zisk dosahovaný pri podnikateľskej činnosti podnikateľa. Podľa odvolacieho súdu, vzhľadom na použité kritériá straty hodnoty podniku, vyplatený ušlý zisk za obdobie rokov 1996 až 2005 bolo nutné zohľadniť pri tejto časti náhrady škody, keďže vyplatený zisk je súčasťou majetkových hodnôt tvoriacich podnik a jeho hodnotu. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na náhradu takzvanej reflexnej škody, t.j. škody, ktorá je spôsobená odvodene od škodnej udalosti a je odlišná od priamo spôsobenej škody. Pokiaľ bol vyplatený ušlý zisk za roky 1996 až 2005, potom pri výpočte škody z dôvodu straty hodnoty podniku vyčíslenej k roku 2004 nevyplýva, že by táto skutočnosť bola zohľadnená v Znaleckom posudku a listinných dokladoch z neho vychádzajúcich.

171. Skutočná škoda je definovaná stratou majetkových hodnôt. Podnik ako samostatný spôsobilý predmet právnych vzťahov podľa § 5 Obchodného zákonníka v spojení s § 118 Občianskeho zákonníka je spôsobilý, aby na ňom došlo k vzniku škody, napr. vo forme straty jeho hodnoty. Pri preukazovaní straty hodnoty podniku na základe konkrétnych úkonov žalovaného pri neoprávnenom prevzatí TKR v rokoch 1996 až 1998, v priamej príčinnej súvislosti s vykonaním týchto úkonov žiadnu stratu hodnoty podniku k tomuto obdobiu žalobca netrdil a ani preukazoval. Vo vzťahu k skutočnej škode na základe konkrétne vykonaných protiprávných úkonov v konkrétnom čase prevzatia televíznych káblových rozvodov, ktoré mali spôsobiť žalobcovi stratu hodnoty podniku, táto skutočná škoda tvrdená ani preukázaná nebola.

172. Odvolací súd konštatuje, že znalecký posudok č. 47/2004 pri stanovení hodnoty podniku za predpokladaného vývoja tržieb podľa zmluvných vzťahov vychádzal zo zásadnej hodnoty ovplyvňujúcej určenie hodnoty podniku, a to zisku dosahovaného žalobcom z podnikateľskej činnosti. Teda jedným zo základných údajov určujúcich hodnotu podniku k roku 2004 bol údaj o dosahovaní zisku. Odvolací súd zdôrazňuje že žalobca sa domáhal náhrady škody v podobe straty hodnoty podniku, ktorej určenie vychádza z predpokladaného dosahovania zisku. Práve uvedený atribút zisku zásadným spôsobom ovplyvnil výpočet hodnoty podniku, ako je to uvedené znaleckom posudku na strane 21 až 23 v spise na č. I. 374pv až 376, kde priamo v tabuľke na str. 22 posudku (č. I. 375pv) sú uvedené hodnoty hrubého a čistého zisku ovplyvňujúcich určenie hodnoty podniku. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ušlý zisk bol žalobcovi za obdobie rokov 1996 až 2005 vyplatený žalovaným na základe právoplatných rozsudkov súdu, t.j. tá hodnota, ktorá zásadne ovplyvňovala určenie hodnoty podniku, žalobcovi už uhradená bola. Analogicky pri použití zákazu náhrady takzvanej reflexnej odvodenej škody to znamená, že pokiaľ bol žalobcovi vyplatený ušlý zisk za obdobie rokov 1996 až 2005 a zisk zároveň zásadne ovplyvňuje určenie hodnoty podniku a znalecký posudok pri určení hodnoty podniku nezohľadnil (a ani nemohol, keďže bol vypracovaný pred úhradami ušlého zisku), že podstatná zložka pri určovaní hodnoty podniku, a to (ušlý) zisk bol už žalobcovi vyplatený, potom nezodpovedá skutkovému stavu veci znaleckým posudkom určená hypotetická hodnota podniku v roku 2004, keďže ušlý zisk, z ktorého bola hodnota podniku vypočítaná, žalobcovi uhradený bol. Žalovaný tieto skutočnosti oprávnenne namietal.

173. Nad rámec uvedeného odvolací súd konštatuje, že pri náhrade skutočnej škody slovenská právna úprava nepozná náhradu tzv. odvodenej, reflexnej škody. Odvolací súd tým mieni poukázať na to, že škodný dôsledok protiprávneho konania žalovaného spočívajúci v zamedzení podnikateľskej činnosti

a neumožnení dosahovania zisku na základe kontrahovaných objemov za konkrétne dohodnutých podmienok v roku 1996 – 2005 bol žalobcovi reparovaný a priznaný v jednotlivých predchádzajúcich súdnych konaniach. Žalobca sa teda okrem úspešne uplatneného ušlého zisku z dôvodu protiprávných úkonov žalovaného domáhal aj náhrady straty hodnoty podniku napriek tomu, že ušlý zisk, ktorý zásadným spôsobom aj podľa samotného tvrdenia žalobcu ovplyvňuje hodnotu podniku, mu už priznaný a vyplatený bol. V tejto súvislosti primerane a analogicky odvolací súd poukazuje na obdobnú skutkovú situáciu pri náhrade reflexnej škody spoločníkovi v obchodnej spoločnosti. V rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/3180/2008 sa okrem iného uvádza: „Pri zodpovedaní tejto otázky je potrebné najprv definovať, v čom spočíva hodnota podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným. Podľa § 61 ods. 1 vety prvej a tretej Obchodného zákonníka predstavuje podiel účasť spoločníka v spoločnosti a z nej plynúce práva a povinnosti...Hodnota podielu v spoločnosti sa teda odvíja (hlavne) od hodnoty čistého obchodného majetku spoločnosti. Čistým obchodným majetkom spoločnosti je obchodný majetok (celý majetok spoločnosti, porovnaj § 6 ods. 1 druhá veta ObZ) po odpočítaní všetkých záväzkov (§ 6 ods. 3 ObZ in fine). Z uvedeného je zrejmé, že skutočná škoda spôsobená spoločnosti (v ktorej dôsledku sa zníži čistý obchodný majetok spoločnosti) sa prejaví aj znížením hodnoty podielu v spoločnosti - spoločníci v jej dôsledku utrpia ujmu. Táto ujma je však svoju povahu odvodená od škody vzniknutej na majetku spoločnosti. Jej existencia je závislá na existencii škody na majetku spoločnosti. Ak je škoda vzniknutá na majetku spoločnosti nahradená, je odstránená aj ujma spôsobená ich spoločníkom v dôsledku zníženia hodnoty ich podielov.“

174. Reflexná škoda je škoda, ktorá vzniká ako odraz, t.j. reflexia inej primárny škody, t.j. vzniká ako sekundárna majetková ujma po tom, čo vznikla škoda na inom objekte. Ak teda porušením povinnosti žalovaného došlo k vzniku škody v podobe ušlého zisku za roky 1996 až 2005, pričom zisk bol určujúcim faktorom pri stanovení hodnoty podniku žalobcu, vyplatením a náhradou ušlého zisku sa táto reflexná škoda spočívajúca v strate hodnoty podniku v tejto časti reparovala. Žalobcovi bol uhradený (reparovaný) ten zisk (ušlý) za roky 1995 až 2005, ktorý nemohol dosiahnuť z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného.

175. Odvolací súd tým mienil poukázať na skutočnosť, že pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na náhradu ušlého zisku za roky 1995 až 2005, ktorý mu aj bol priznaný a uhradený, potom došlo aj k reparácii hodnoty podniku žalobcu v časti takto priznaného ušlého zisku. Podľa odvolacieho súdu, pokiaľ bol žalobcovi priznaný a uhradený ušlý zisk, ktorý tvorí súčasť obchodného majetku podniku žalobcu podľa § 6 Obchodného zákonníka, pričom zisk tvorí základný údaj pri určení hodnoty podniku žalobcu podľa znaleckého posudku č. 47/2004, bola týmto v tejto časti nahradená aj ujma, ktorá spočívala v možnej strate hodnoty podniku. Žiadne tvrdenia vo vzťahu k určení straty hodnoty podniku pri zohľadnení vyplatenia ušlého zisku za rok 1996 - 2005 žalobca v konaní neprodukoval, neoznačil a ani nepreukázal. Teda nebola v konaní preukázaná žiadnym spôsobom skutočná škoda spočívajúca v strate hodnoty podniku žalobcu po zohľadnení vyplateného ušlého zisku za obdobie rokov 1996 až 2005, pričom zisk určuje hodnotu podniku ako to vyplýva zo znaleckého posudku č. 47/2004. Odvolací súd preto nemal preukázanú skutočnú škodu spočívajúcu v strate hodnoty podniku k roku 2004 a ani príčinnú súvislosť medzi takto fiktívne určenou výškou škody a konkrétnym protiprávnym konaním zo strany žalovaného. Pokiaľ okresný súd aj v tejto časti uplatneného nároku žalobu zamietol, rozhodol vecne správne.

HOSPODÁRSKE ZMLUVY

176. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na existenciu a trvanie hospodárskych zmlúv z roku 1990 a 1991, ktoré majú stále trvať a ktoré nezankli, na čom nič nemenia ani nanovo uzavreté zmluvy o dielo z roku 1995, odvolací súd na tieto tvrdenia neprihliadol. Predmetom tohto konania nie je nárok zo zmluvného plnenia podľa Hospodárskych zmlúv, ale žalobcom vymedzený nárok na náhradu škody z dôvodu porušenia zmluvných povinností podľa zmlúv o dielo z roku 1995.

177. Samotný žalobca poukazoval na nevyhnutnosť posudzovania vzťahu medzi stranami sporu v celkovom kontexte a na úmysel a prejavenu vôľu zmluvných strán. V konaní bolo preukázané, že na základe žiadosti žalovaného z roku 1994 na konkrétne lokality, v ktorých dovtedy vykonával činnosť žalobca podľa hospodárskych zmlúv z roku 1990 až 1991, boli uzavreté nové zmluvy o dielo z roku 1995, ktorými sa strany sporu aj riadili a z porušenia, ktorých odvodzuje žalobca svoj nárok na náhradu škody, či už v tomto alebo v predchádzajúcich konaniach. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom strán bolo pokračovať v zmluvách z roku 1990 a 1991 a ani to ako mal takýto paralelný vzťah fungovať popri nových zmluvách o dielo a naopak z vykonaného dokazovania bola preukázaná vôľa strán riadiť

sa dohodnutými právami a povinnosťami podľa zmlúv o dielo uzavretých v roku 1995, čo zodpovedalo požiadavke žalobcu zahrnúť do nových zmlúv len byty žalovaného. Nárok na náhradu škody žalobca odôvodňoval porušením zmlúv o dielo uzavretých v roku 1995. Na tvrdenie o stále trvajúcich zmluvných vzťahoch podľa hospodárskych zmlúv z roku 1990 až 1991 pre účely tohto konania o náhradu škody odôvodnenú porušením povinností zo zmlúv z roku 1995 odvolací súd neprihliadol.

178. Nie je navyše ani zrejmé akým spôsobom, v akom rozsahu a za akých podmienok má aj v súčasnosti existovať zmluvný záväzok z hospodárskych zmlúv z roku 1990 až 1991, keď v konaní nebolo sporné, že predmetné TKR boli prevedené do vlastníctva tretích osôb, resp. tretie osoby zabezpečujú ich prevádzku, čo v zmysle § 575 OZ a nasl. má za následok nemožnosť plnenia žalobcu podľa uvedených hospodárskych zmlúv a predstavuje samostatný dôvod zániku zmluvných vzťahov. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ dielo vykoná tretí subjekt odlišný od zhotoviteľa alebo je dielo dokončené tretím subjektom odlišným od zhotoviteľa jedná sa o akceptovaný zánik nesplneného záväzku z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia (Števček, Dulak Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol.: Občiansky zákonník II, druhé vydanie, C.H.BECK, 2019, str. 2174).

179. Žalobca uplatnil nárok na náhradu škody na základe zmlúv o dielo z roku 1995 a v Dodatku k nim obsiahnutého práva žalobcu prevádzkovať TKR po roku 2005. Hospodárske zmluvy neobsahujú ustanovenia o nadobudnutí práva žalobcu prevádzkovať TKR s vlastníckym právom po r. 2005. Žalobcom tvrdená existencia hospodárskych zmlúv z rokov 1990-1991 je preto pre uplatnenie nároku na náhradu škody v tomto konaní irelevantná.

180. Nad rámec uvedeného odvolací súd dodáva, že jedným zo spôsobov zániku záväzkov je aj dohoda podľa § 570 OZ v zmysle ktorej, ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok. Ak sa nahrádza záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o zriadení nového záväzku uzavrieť písomne. Zo zmlúv o dielo uzavretých v roku 1995 vyplýva, že sa týkajú rovnakého plnenia ako hospodárske zmluvy uzavreté medzi stranami sporu v roku 1990 – 1991. V prípade zániku záväzku na základe privátnej novácie podľa § 570 OZ, vôľa účastníkov zrušiť doterajší záväzok a namiesto neho zriadiť záväzok nový musí vyplývať z obsahu dohody, a to buď *expressis verbis* alebo použitím základných interpretačných pravidiel podľa § 35 ods. 2,3 OZ, resp. pre obchodnozväzkové vzťahy podľa § 266 ObZ. Dohoda o nahradení pôvodného záväzku novým záväzkom teda nemusí byť výslovná, pokiaľ tento následok vyplýva z povahy nového plnenia, z vôle zmluvných strán ako aj následného správania sa zmluvných strán (Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol.: Občiansky zákonník II, Veľké komentáre, 2. vydanie, C. H. BECK, str. 2157), ako je tomu aj v prejednávanej veci, keď zmluvy o dielo nahradili pôvodne uzavreté hospodárske zmluvy a zmluvné strany sa riadili právami a povinnosťami vyplývajúcimi zo zmlúv o dielo. Pri rešpektovaní prejavu vôle, ako na to poukazoval žalobca v odvolaní, je zrejmé, že zmluvné vzťahy medzi stranami sporu boli založené od roku 1990-1991, pričom dovtedy existujúce hospodárske zmluvy, na žiadosť žalovaného na rovnaký predmet plnenia, boli nahradené novými zmluvami (výzva žalovaného na uzavretie nových zmlúv s novým spôsobom účtovania len bytov patriacich žalovanému). Podľa odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania nevyplýva, že úmyslom zmluvných strán bolo, aby popri sebe existovali na totožný predmet plnenia rôzne zmluvné vzťahy založené v rôznom čase podľa rôznej právnej úpravy a za odlišných podmienok (ceny, spôsob účtovania). Žalobca uplatňoval svoj nárok voči žalovanému v predchádzajúcich konaniach na ušlý zisk za roky 1996 – 2005, ako aj v tomto konaní za roky 2006 až 2020 na základe zmlúv o dielo z roku 1995. Tvrdenie žalobcu o existencii hospodárskych zmlúv je preto pre účely rozhodnutia o uplatnenom nároku žalobcu na náhradu škody irelevantné.

181. Vo vzťahu k výhrade žalobcu o nevykonaní dokazovania znaleckým posudkom, odvolací súd na túto námietku neprihliadol. Samotný žalobca uviedol, že nie je potrebné pre rozhodnutie o jeho nároku na ušlý zisk a stratu hodnotu podniku znalecké dokazovanie, pretože ním uplatnená náhrada škody je dostatočne preukázaná závermi Znaleckého posudku č. 47/2004, ako aj písomným vyčíslením z roku 2019 a prípadovou štúdiu spoločnosti Nationwide Income Properties, LLC. Keďže samotný žalobca poukázal na nepotrebnosť znaleckého dokazovania, odvolací súd na túto výhradu neprihliadol. Odvolací súd dodáva, že ani iné znalecké posudky, vzhľadom na fiktívnosť žalobcom uplatneného ušlého zisku, ako aj absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a žalobcom uplatnenej straty hodnoty podniku by závery odvolacieho súdu o nedôvodnosti žaloby neboli spôsobilé zmeniť.

182. Odvolací súd preto považoval napadnutý výrok I. rozhodnutia okresného súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá, za správny.

183. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu v celom rozsahu, t.j. aj proti výroku o náhrade trov konania. Pretože okresný súd žalobu zamietol, správne podľa zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovanému v rozsahu 100 %.

184. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

185. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania sa odvolací súd riadil ustanovením § 396 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP. Pretože žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, odvolací súd zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v rozsahu 100 %.

186. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).